Biblioteca erotică

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Mugur
Butuza Corector:
Adriana Oprea
Tehnoredactor: Luminiţa Badea
Coperta colecţiei: Ionuţ Broştianu
Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VOICU, CLAUDIA
Confidenţele unei fete de oraş / Claudia Voicu. – Piteşti : Paralela 45, 2012
ISBN 978-973-47-1579-4

821.135.1-31

CLAUDIA
VOICU

Confidenţele unei fete de oraş

PARALELA 45

Confidenţele unei fete de oraş [5]

Prietenelor mele

Dragostea se trăieşte, nu se planifică!

minute aveam şedinţă de redacţie, iar eu
Ctrebuia să easul arăta deja ora zece şi
jumătate. Peste 30 de
traversez oraşul de la un capăt la altul. Să
ajung la fix
era, practic, misiune imposibilă.

Mi-am salutat în grabă vecinii, am urcat repede în „Buburuza” mea, aşa cum îmi dezmierdam maşinuţa modestă, pe care o iubeam, şi am plecat în trombă.

— Mişcă-te mai repede, melc ratat ce eşti! Ai ieşit la plimbare!? Unii merg la muncă, măi, cârnat umflat. Du-te-n mă-ta! l-am apostrofat pe un şofer grăsuţ care circula cu viteza legală.

Repertoriul de înjurături la volan devenise un fel de ritual zilnic. Traficul era insuportabil, dar şi dacă n-ar fi fost aşa, tot aş fi înjurat. Era un fel de terapie pentru mine. Nu de puţine ori, Ana, soră-mea, mi-a atras atenţia că ar trebui să fiu mai calmă.

— Laura, s-au întâmplat atâtea nenorociri în trafic... Mai linişteşte-te şi tu!

a încercat să mă avertizeze ea, cu blândeţea şi înţelepciunea specifice unei surori mai mari cu zece ani.

— Unii parcă sunt drogaţi. Zău, în aşa hal conduc. Cum să nu te enervezi? mi-am justificat eu limbajul vulgar, de şoferiţă meseriaşă, care, la drept vorbind, habar n-avea să parcheze.

Viaţa mea curgea aproape după un şablon, impus de conjunctură. Casă-serviciu, serviciu-casă. Aş fi vrut să ies în oraş mai des, dar îmi era din ce în ce mai greu să-mi găsesc companie.

Multe dintre prietenele mele se măritaseră, aveau copii, iar cele pe care nu le vrusese niciun bărbat pe termen lung nu făceau decât să se lamenteze că sunt singure. Nu mai puteam suporta şi eşecurile altora, abia le duceam pe ale mele.

Umorul care mă caracteriza mă ajuta să trec relativ repede peste rateurile sentimentale. Asta nu înseamnă că nu suferea m. Puteam s-o fac mai rău ca un

câine. Iubeam şi uram cu intensitate maximă.

După ce-mi dădea seama că iar am făcut o investiţie amoroasă proastă şi încă o pseudorelaţie (relaţie de scurtă durată) se ducea pe apa Sâmbetei, trei zile mă simţeam cel mai nefericit om de pe pământ. Mă autocompătimeam, plângeam, mă îmbătam, fumam ţigară de la ţigară şi mă întrebam cum de-am putut face încă o alegere greşită.

Scenele de isterie şi depresia mi le suportau Ana, singura persoană care mă tolera în preajma ei în astfel de momente de criză majoră, şi Puffy, bichonul meu maltez, care, bietul de el, nu avea încotro.

Pentru că voiam să par o femeie care deţine controlul, nu-mi trădam niciodată în public neîmplinirile în dragoste.

Pozam într-o tipă cochetă, uşor provocatoare, independentă, poate chiar libertină, care nu are nevoie de un singur bărbat în viaţa ei, ci îi plăcea să-i schimbe ca pe ciorapi. Jucam un teatru care îmi făcea bine. Citisem undeva că era de

preferat ca lumea să te invidieze decât să te compătimească.

Eram atât de orgolioasă încât poate doar în faţa unui preot, la spovedanie, aş fi recunoscut că mă simt învinsă de iubire.

Eu, Laura Muşat, o femeie căreia îi reuşeşte tot ce-şi pune-n cap, nu puteam să câştig de partea mea dragostea după care tânjeam atât de mult.

Mă simţeam neputincioasă când treceam în contul vieţii o nouă pseudorelaţie.

Paradoxal, ultimul lucru de care mă puteam plânge era succesul la bărbaţi. Uneori, mă gândeam dacă nu cumva deodorantul pe care-l foloseam dimineaţa conţinea feromoni, dar nu era asta. Schimbam marca regulat.

Îmi plăcea să intru în jocul seducţiei. Un flirt agresiv cu un tip interesant putea fi mai incitant decât dacă aş fi făcut sex cu el; nimic nu mi-ar fi garantat că era bun la pat.

Aveam admiratori de toate categoriile: şmecheraşi de oraş, papă-lapte, fără prea mulţi bani, cu conturi grase, atrăgători,

respingători, aventurieri, de casă, fumători, alergici la tutun...

Puteam tolera multe defecte la un bărbat (aşa credeam eu, realitatea era însă alta!), dar nu aş fi făcut niciodată sex cu unul care nu avea carnet de şofer. Logica era foarte simplă şi le-o împărtăşisem şi prietenelor mele, care nu-mi înţelegeau acest criteriu.

— Când sunt mici, băieţii se joacă cu maşinuţe şi visează să le conducă într-o bună zi. În principiu, şoferia este o plăcere masculină, iar un bărbat dezinteresat de ea are o problemă. Dacă nu e în stare să-şi ia carnet de şofer, cum poate fi el bărbatul puternic pe care să se bazeze o femeie? Concluzia? Nu conduci, nu eşti bun de nimic, îmi argumentam originala teorie ori de câte ori disecam bărbaţii cu prietenele.

Pentru a fi şi mai convingătoare, aveam pregătită şi o listă nominală cu exemple.

— Uitaţi-vă la Valentin! Ce a făcut în viaţă? Nimic. Stă cu părinţii la 35 de ani, nu ştie să bată un cui şi trăieşte de pe o zi pe alta. Are Valentin carnet? N-are, vă spun eu, îmi susţineam ideea cu vehemenţă, de

parcă aş fi fost avocatul şoferilor într-un proces cu cei care, din diverse motive, nu-şi luaseră permisul auto.

albaştri, care nu compensau însă faţa
Mprea rotofeie arcus Swartz era un neamţ
cu nişte superbi ochi
şi spălăcită, părul rar şi frizura demodată. Avea mai degrabă alura unui românaş crescut la ţară, printre vaci, capre, oi şi alte orătănii decât a unui intelectual care se născuse şi trăia în patria lui Goethe.

Dacă n-aş fi ştiut că e neamţ, aş fi fost tentată să-l cred originar din Dâlga (habar n-am unde e această Dâlga, dar e nasol când ţi se spune că eşti de-acolo!). Încă burlac la cei 37 de ani pe care-i avea, Marcus făcea naveta între Germania şi România pentru a se ocupa de afacerile imobiliare pe care le avea la Timişoara. Când l-am cunoscut, l-am etichetat, în gând, scurt şi categoric, aşa cum îmi era felul: un ţărănoi. Teoretic, nu i-aş fi acordat nicio şansă. Practic, aveam să mă îndrăgostesc de el.

Într-o zi, neamţu', aşa cum îi spuneam când nu era de faţă, m-a luat cu el în oraşul de pe Bega, unde avea de încheiat nişte contracte. Pentru ca eu să nu mă plictisesc în săptămâna în care era ocupat cu afacerile, mi-a prezentat-o pe franţuzoaica Simone, măritată cu Virgil, un diplomat român.

Când ieşeam toţi patru, seara, la restaurant, era un adevărat Turn Babel. Marcus, Simone şi Virgil vorbeau în germană, un fel de limbă oficială a grupului. Eu şi Simone ne înţelegeam în franceză. Cu Virgil o dădeam pe româneşte. Limba pe care o foloseam în relaţia cu Marcus era engleza. Oh, da, iar restaurantul, mereu acelaşi, era italienesc, cu un patronchelner care ne lua comanda pe limba lui. Şi totuşi, mă simţeam minunat în această companie turnobabelică.

Eram atât de îndrăgostită de neamţ încât râdeam şi la bancurile în germană, din care nu pricepeam o iotă. Mă purtam întocmai

ca o maimuţică. Dacă gaşca izbucnea în hohote, nu voiam să mă simt ca o intrusă şi făceam şi eu la fel. Era nefiresc ca trei oameni să râdă cu poftă, iar a patra să nu aibă nicio reacţie. Consideram că-i cea mai bună strategie pentru a nu părea debila grupului în ochii celorlalţi clienţi din local.

Grupul râdea, făceam şi eu la fel. Grupul era îngrijorat, suferam alături de el. Grupul se enerva, aveam grijă să afişez o bine simulată iritare. Cu timpul, m-am obişnuit cu această combinaţie lingvistică ciudată, având mereu pregătită reacţia pe care grupul o impunea, de la râs la plâns, dacă situaţia devenea dramatică.

Relaţia pe care o avem de opt luni cu Marcus mergea minunat, iar confirmarea a venit şi din partea lui, când, într-o seară, mi-a propus să călătoresc cu el prin lume.

— Honey, eu am afaceri prin mai multe ţări şi trebuie să mă ocup de ele. Vino cu mine! Stăm o lună în Italia, una în Cehia, venim şi prin România, dar în cea mai mare parte a anului vom locui în

Germania. Te angajez la mine la firmă, pentru că am nevoie de un ajutor, îţi fac carte de muncă şi tot ce trebuie ca tu să fii liniştită, mi-a spus Marcus, pe un ton de cerere în căsătorie. Lipsea însă inelul.

Şi pentru că o propunere care sună a „Vrei să fii soţia mea?” trebuie să primească un răspuns pe loc, m-am conformat.

— Baby, românii au altă mentalitate decât nemţii. Eu am muncit mult ca să-mi clădesc o carieră, nu pot renunţa atât de uşor la ea. Este greu să-ţi găseşti un job bun, mai ales în presă. Eu risc totul, tu nimic. Dacă ne-am căsători, ar fi altceva, mi-am forţat norocul, pe un ton languros, de pisică în călduri.

— OK! Este alegerea ta! a venit sec replica lui Marcus, în timp ce a deschis televizorul pentru a-şi urmări emisiunea favorită, desigur una în limba germană.

Ca să nu-mi arăt dezamăgirea, ca o femeie orgolioasă ce eram, l-am sărutat de noapte bună şi m-am prefăcut că mă culc.

„Unde am greşit? Ce nu-i convine la mine? Sexul merge bine, fumatul nu-l deranjează, sunt amuzantă, grijulie, tandră... De ce oare nu vrea să ne căsătorim?”, au fost întrebările pe care mi le-am pus toată noaptea, perpelindu-mă de pe o parte pe alta.

Spre dimineaţă, obosită de atâtea frământări, mi-am dat singură verdictul: n-am noroc la bărbaţi. Apoi am adormit.

A doua zi, pe la ora 10:00, noua mea prietenă, franţuzoaica Simone, m-a sunat să-mi spună că mă aşteaptă la barul hotelului, cel mai luxos din Timişoara, pentru a ne bea cafeaua împreună. Dormeam când telefonul fix a început să urle mai ceva ca sirena care anunţa atacurile aeriene în timpul războaielor.

Nu puteam să mă văd cu Simone mai devreme de două ore. Atât îmi lua să-mi aplic masca de farduri obişnuită, să-mi aranjez părul zburlit în toate direcţiile şi să îmi aleg o ţinută suficient de sexy.

Desigur, doar eu ştiam de ce amânam cafeaua matinală pentru ora 12:00. Lui Simone i-am spus o minciună la îndemână, cât s-o conving să nu mai insiste.

După cele aproximativ 120 de minute petrecute în faţa oglinzii, întrerupte doar de pauzele pentru câteva ţigări fumate pe stomacul gol, am coborât, în sfârşit, la bar.

Simone era deja la o masă, cu un espresso în faţă. M-a întâmpinat zâmbitoare, aşa cum făcea de fiecare dată.

— Bonjour, ma chére! ça va bien? (Bună ziua, draga mea! Ce faci, eşti bine?), m-a întrebat Simone, o femeie fină, dar deloc frumoasă, care nu se farda niciodată, lucru de neconceput pentru mine.

Nu aveam o relaţie atât de apropiată încât să-i povestesc despre cererea în călătorie şi nu în căsătorie, aşa cum speram eu, a lui Marcus. Până la urmă, Simone şi neamţu' erau prieteni vechi, nu puteam avea aşteptări să-mi fie aliată.

— Je vais très bien, merci! (Sunt foarte bine, mulţumesc!), i-am răspuns

franţuzoaicei, cu aerul celei mai fericite femei de pe-o rază de 100 de kilometri.

M-am aşezat la masă, punându-mi geanta Gucci cu emblema la vedere. Ochii mi-au picat pe prima pagină a unui celebru tabloid, altul decât cel pentru care lucram de patru ani. „Iulia Muntean s-a căsătorit în secret cu milionarul George Vasilescu”, era ştirea zilei, vândută de colegii mei ziarişti ca informaţie-bombă.

În fotografia cât toată pagina, care însoţea textul, Iulia Muntean, alături de excentricul magnat, îşi etala fericită dantura perfectă, într-un zâmbet larg, studiat ani de zile. Am rămas perplexă. George Vasilescu era unul dintre bogătaşii României, iar Iulia cea mai bună prietenă a mea. Nu înţelegeam ce treabă avea Iulia cu acest Vasilescu şi de unde până unde a ajuns s-o ceară de nevastă peste noapte?

Nu putea fi vorba despre nicio confuzie. Exista o singură vedetă de televiziune Iulia Muntean, iar aceea îmi era prietenă şi

confidentă de-o viaţă. Şi totuşi, ziarele nu făceau glume proaste decât de 1 Aprilie.

Ca să lămuresc această poveste suspectă, care trona pe prima pagină a publicaţiei concurente, trebuia să-mi sun prietena. M-am scuzat în faţa lui Simone, spunându-i că am de dat un telefon urgent şi am şters-o în grabă de la masă.

În timp ce aşteptam ca Iulia să-mi răspundă, mi-am aprins o ţigară, din care am tras cu poftă un fum. Dacă s-ar fi inventat tehnica „Smoking while sleeping" („Să fumezi în timp ce dormi"), aş fi ridicat încasările producătorului.

Eram o viciată de prima mână. Dădeam gata două pachete de ţigări pe zi, spre disperarea familiei, care îmi făcea mereu morală pe seama costisitoarei şi mai ales dăunătoarei mele plăceri cotidiene.

— Ce faci, fetiţă? s-a auzit în telefon vocea Iuliei.

— Sunt la Timişoara, cu neamţu'. Zi-mi mai bine ce faci tu? am repezit-o eu.

— Ce să fac, uite m-am măritat, a venit răspunsul vesel al proaspetei doamne Vasilescu.

— Aaaaa... Da? Deci e adevărat? i-am pus o întrebare stupidă, fără inspiraţia unei replici mai potrivite, cum ar fi fost „Felicitări!” sau „Casă de piatră!”.

— Da, fetiţă, e adevărat. Suntem de mult împreună. Nu am putut să spun nimănui, nu a vrut George. Chiar acum plecăm la Paris, în luna de miere. Suntem la aeroport. Nu mai pot vorbi, te sun când mă întorc. Te pup! am primit, sub formă de rezumat, schimbările din viaţa prietenei mele, măritate de o zi cu un barosan.

Eu şi Iulia eram foarte apropiate. Ne ştiam de 15 ani, împărţisem şi bune, şi rele.

Iulia îşi deschidea adeseori sufletul în faţa mea. O femeie arogantă şi antipatică în aparenţă, cu greu se putea ataşa de cineva. Dar eu reuşisem să-i câştig încrederea.

Amândouă proveneam din familii simple, copilăriserăm printre blocurile gri,

cu tencuiala căzută, din cartierele mărginaşe, de unde am visat să evadăm.

Iulia, o blondă cu forme voluptuoase şi trăsături perfecte, îşi depăşise cu mult condiţia socială. Avea o carieră în ascensiune, locuia într-un apartament dintr-o zonă selectă şi frecventa cercurile mondene.

Se căsătorise de tânără, dar mariajul a fost un iad. Nefericită şi îngrozită de bărbatul care o agresa dintr-o gelozie maladivă, a divorţat fără să se uite în urmă.

Şi iată că acum Iulia îşi refăcuse viaţa, şi nu cu oricine, ci cu un milionar. Nu o auzisem niciodată că ar vrea să se recăsătorească, de aceea vestea mă luase prin surprindere.

Mă bucuram pentru ea, iar tot ce puteam să sper era să nu o pierd, aşa cum se întâmplase şi cu celelalte prietene care-şi găsiseră alesul.

M-am întors la bar. Simone mă aştepta cu acelaşi zâmbet cordial pe buze.

— Ea este prietena mea, Iulia, despre care ţi-am povestit, ştii tu, vedeta, m-am lăudat franţuzoaicei, ghidând-o cu privirea spre ziarul de pe masă.

Din politeţe, Simone s-a arătat impresionată, iar când grupul s-a reunit la obişnuitul restaurant italienesc, i-a dat vestea cea mare şi soţului ei.

Tot din aceeaşi pură amabilitate, Virgil s-a prefăcut interesat de cununia secretă a faimoasei mele prietene. Seara a continuat cu deja familiarul pentru mine Turn Babel.

Am plecat de la local după miezul nopţii. Odată ce am ajuns în camera de hotel, mi-am dat seama că mă simt stingheră lângă Marcus. Cu o noapte înainte ceva se fisurase în relaţia noastră. Ne-am culcat fără să mai facem sex.

Micul dejun l-am luat împreună cu Marcus şi un prieten de-al său, un român, proprietarul unei fabrici de mobilă, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci.

— Hallo, Marky! i s-a adresat în germană bărbatul, folosind un alint surprinzător, în timp ce-l îmbrăţişa amical. „Marky de la Marcus... Hmm... Cum de nu m-am gândit să-i spun şi eu aşa?”, m-am întrebat în sinea mea, oarecum geloasă pe cel care îmi răsfăţa astfel iubitul.

Eram pregătită să-i fac o impresie bună acestui prieten. Abia aşteptam să-i spun că sunt o ziaristă de succes, care lucrează la cel mai citit cotidian din România. Am pândit ocazia preţ de-o oră, timp în care Marcus şi prietenul său au vorbit numai în germană.

Nu am înţeles nici până în ziua de azi din ce motiv iubitul meu nu ne-a făcut prezentările. Stăteam la masă cu ei, încercând să par preocupată de felia de pâine cu unt şi gem, pe care o înfulecam cu poftă ca pe o friptură de vită în sos de vin, şi de cârnaţii greţoşi, mustind în ulei.

După ce chelnerul a strâns resturile de pe masă, m-am văzut nevoită să-mi găsesc altă ocupaţie. Salvarea a venit de la ţigara

pe care mi-am aprins-o cu un gest lent, ca să trag de timp şi de la cafeaua pe care o studiam de parcă voiam să-mi citesc viitorul în ea.

Îl dispreţuiam pe acest prieten, care nu s-a deranjat să-mi arunce nici măcar o privire. Încercam să găsesc o explicaţie a comportamentului său de bădăran.

M-am oprit la două variante: fie iubitul meu mai înnoptase pe acolo cu cine ştie câte femei înaintea mea, deci nu eram cu nimic specială în ochii mojicului, fie individul credea că sunt o curvă pe care Marcus o invitase şi la micul dejun, dacă tot era inclus în preţul cazării.

După o oră, am cedat nervos şi am urcat în cameră, sub pretextul că trebuie să mai strâng din bagaje. A doua zi plecam spre Bucureşti. Concediul meu se terminase.

Am decis să nu-i reproşez nimic lui Marcus, deşi mă simţisem umilită că fusesem ignorată.

În acea după-amiază, Simone şi Virgil ne-au invitat să luăm prânzul la ei. Marcus

a fost de-o tandreţe de care mă dezobişnuisem în ultimele zile.

Într-un moment în care eram numai noi doi la bucătărie, m-a strâns în braţe şi m-a sărutat.

— Răspunde-mi DA la întrebarea pe are o am în minte! mi-a sugerat, uitându-se în ochii mei.

După cele câteva zile de incertitudine în relaţia noastră, am răsuflat uşurată, dar n-am lăsat să se vadă.

— Nu pot răspunde afirmativ la o întrebare pe care nu o cunosc, i-am spus, făcând pe interesanta, în timp ce mi se înmuiaseră picioarele. „Gata, mă cere de nevastă!!! A complotat totul cu Simone şi Virgil”, m-am entuziasmat în gând.

— Te rog, spune DA! a insistat el.

— Nu pot, Marcus, m-am menţinut pe poziţie.

— Mă mai iubeşti? m-a întrebat cu inflexiuni îngrijorate în voce.

— Da, te iubesc! De ce nu te-aş mai iubi? am lăsat eu garda jos.

— OK, şi eu te iubesc! m-a asigurat el, după care a făcut stânga-împrejur şi a plecat din bucătărie, nu înainte de a lua un castron cu floricele.

Marcus a lăsat în urma lui o femeie care nu mai înţelegea nimic din ceea ce i se întâmpla. Îmi venea să plâng de ciudă pe mine, pe el, pe toţi bărbaţii care nu ştiu ce vor...

În formula completă în care-mi petrecusem această vacanţă la Timişoara, Marcus, Simone şi Virgil m-au condus la gară. Iubitul meu ar fi putut să-mi cumpere bilet de avion, dar se ştie că nemţii nu sunt mână largă, iar Marcus nu făcea excepţie. Mi-a plătit, totuşi, un loc la vagonul de dormit. El mai avea treabă în oraş şi rămăsese să vină la Bucureşti peste o săptămână. M-a ajutat la depozitarea bagajelor, m-a sărutat şi a coborât, aşteptând ca trenul să se pună în mişcare.

Lungul drum spre casă a fost plin de griji şi îndoieli. Nu am putut închide un ochi, cu

atât mai puţin cu cât am împărţit vagonul cu o cucoană obeză, care sforăia de-o puteai lesne confunda cu locomotiva. Era exact ce lipsea pentru o călătorie compromisă.

Am ajuns acasă dimineaţa, dărâmată fizic şi sufleteşte. Nu trebuie să-ţi spună niciun medic că o relaţie este pe moarte. În cazul meu şi al lui Marcus, boala se instalase perfid şi avansa într-un ritm galopant, iar şansele de supravieţuire erau minime. Doar o minune ar fi putut să ne salveze, iar eu eram conştientă de asta.

Marcus m-a sunat la prânz să mă întrebe cum am ajuns. Când i-am văzut numele afişat pe ecranul telefonului mobil, am tresărit ca o femeie care aşteaptă primul semn de la bărbatul cu care s-a culcat pentru prima dată noaptea trecută. Simţeam că pierd teren, eram deja vulnerabilă, nesigură pe mine, disperată să rămân în această relaţie care trăgea să moară... Ştiam însă că panica nu va duce la nimic bun.

Odată ce m-am întors la Bucureşti, Marcus îmi răspundea din ce în ce mai rar la telefon, iar de sunat cu atât mai puţin. Şi totuşi, mai era o şansă. Urma să stea la mine pentru câteva zile. Revederea nu a îmbunătăţit situaţia, ba dimpotrivă. Mi-am jucat ultima carte într-un mod absolut imatur şi prostesc. Eram atât de îndrăgostită de el!

— Marcus, ce zici dacă am face un copil? l-am întrebat, fără nicio introducere, cu teama lesne de înţeles a unui refuz.

— Laura, tu nu îţi asumi o călătorie cu mine prin lume, dar vrei un copil? Este ilogic ce spui, a venit replica tăioasă a bărbatului pe care-l iubeam.

Discuţia s-a aprins, ne-am certat, ne-am făcut reproşuri urâte, iar rezultatul a fost că a doua zi şi-a înghesuit hainele în geantă şi s-a mutat la hotel. Am plâns în hohote, l-am implorat să nu-mi facă asta. A fost de neînduplecat. Nu mă mai iubea.

La doar două minute după ce Marcus m-a părăsit, primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o sun pe Iulia. Nu ştiam dacă se întorsese din luna de miere, dar nici nu mă interesa.

Trebuia să vorbesc cu ea.

— Fetiţă, m-am despărţit de neamţ, i-am spus pe fundalul unui plâns isteric.

— Laura, eu divorţez! Poţi să crezi? m-a întrebat prietena mea, mult mai calmă decât mine.

Nu, nu puteam să cred. Un lucru era cert: ei i se întâmpla ceva mai grav decât mie. Divorţa la două săptămâni după ce se căsătorise cu un milionar.

Am stabilit o întâlnire în regim de urgenţă. Şi-a anulat tot programul din ziua respectivă şi m-am dus la ea. Era balsamul de care sufletul meu avea nevoie cu disperare şi viceversa.

Faptul că Iulia îmi era alături mă ajuta mult, dar nu avea să-mi vindece suferinţa. Doar timpul putea închide o rană

sufletească, adâncă şi dureroasă, aşa cum era a mea.

O perioadă, dorul de Marcus m-a împins la gesturi stranii, care nu puteau fi asociate cu o femeie cerebrală, aşa cum speram eu că sunt.

Când ajungeam seara acasă, miroseam sticla goală de after shave pe care Marcus îl folosea şi pe care nu mă simţeam pregătită să o arunc. După ce adulmecam cu nostalgie acea mireasmă care-mi amintea de el, izbucneam în plâns.

Îmi zdrobise inima şi îmi era îngrozitor de greu să o repun în funcţiune. Am reuşit totuşi s-o fac, refugiindu-mă în muncă. Cele mai bune articole le scriam când sufeream din dragoste. În ritmul insucceselor sentimentale pe care le trăiam, aveam toate şansele să urc pe scară ierarhică.

bărbat căsătorit şi cu un copil. Ne Scombinasem în ciuda ingura constantă masculină din viaţa mea era Alex, un
faptului că le dispreţuiam pe amante. Când eram în clasa I, tata ne părăsise tocmai pentru o stricată ca ele. Mă dezgustau spărgătoarele de case. Şi totuşi, ceea ce nu concepeam vreodată s-a întâmplat: am ajuns şi eu în mult condamnata castă a ibovnicelor.

Alex era un maestru al manipulării. M-a sedus când aveam 20 de ani, într-o perioadă de vulnerabilitate sentimentală. Bărbatul care mă dezvirginase şi pe care-l divinizam mă înşelase cu fosta lui iubită. Cu doar câteva zile în urmă, fixasem logodna.

Educaţia severă pe care o primisem mă ţinuse departe până atunci de tentaţiile sexuale. Voiam să mă dăruiesc unui bărbat care să merite dragostea mea trupească, dar mă orientasem prost. Încrederea, şi-

aşa firavă, în sexul masculin fusese zguduită din temelii.

Cum bârfele se răspândesc mai ceva ca viruşii, Alex aflase de traumatismul meu amoros. Era un personaj influent în lumea în care mă învârteam, un fel de guru pentru breasla noastră, pe care-l respectam.

Când m-a luat sub aripa lui ocrotitoare, din proprie iniţiativă, m-am simţit măgulită.

În naivitatea mea, am crezut că protectoratul lui este unul umanitar, total dezinteresat. În scurt timp, mi-am dat seama că mă plăcea ca femeie.

Când m-a pipăit prima dată, m-am panicat, dar nu suficient cât să mă determine să protestez. Un tip experimentat ca el, mai în vârstă cu zece ani, îmi stârnea curiozitatea.

Perversitatea ascunsă undeva, într-un ungher secret al caracterului meu, se lupta cu inocenţa femeii dezvirginate de câteva luni. Atingerile lui subtile au devenit cu timpul din ce în ce mai îndrăzneţe.

Într-o după-amiază, am rămas numai noi doi în birou. A închis uşa cu cheia, a venit în spatele meu şi a început să-mi ridice fusta.

— Ce faci, Alex? am bâjbâit eu, nepregătită pentru o partidă de sex într-un birou.

Făcusem dragoste numai în pat şi în poziţiile clasice.

Alex m-a ignorat şi a continuat asaltul asupra fustei mele încăpăţânate, care nu voia să cedeze sub presiunea mâinilor sale grăbite s-ajungă la destinaţia finală. Când mi-am dat seama că nu va renunţa, m-am retras speriată ca o căprioară.

— Nu pot face asta cu tine, i-am spus, deschizând repede uşa biroului.

Refuzul meu l-a incitat şi mai mult, o reacţie de altfel caracteristică bărbaţilor.

Fizic, Alex nu-mi inspira nimic şi totuşi, începea să mă atragă.

De o abilitate cu mult peste medie, mă adusese acolo unde voia: să fiu dependentă profesional de el. Ştia că este asul lui din mânecă. Ce tânără aflată la

începutul carierei nu şi-ar fi dorit un profesor de nivelul lui?

Multă vreme, relaţia noastră a fost una adolescentină şi nu părea să-l deranjeze. Ne legasem sufleteşte unul de celălalt.

Plictisit de-o căsnicie plafonată, îi umpleam golurile din viaţă cu râsul meu molipsitor şi grija pe care i-o purtam.

Idila noastră, nebănuită de nimeni, se rezuma la săruturi şi mângâieri pe furiş, dar care ne făceau atât de fericiţi.

După câteva luni, inevitabil au apărut primele şuşoteli.

— Ce ai tu cu fata aia, Laura Muşat? Vezi să nu te zăpăcească! l-a tachinat, răutăcios, o cunoştinţă comună.

Alex s-a prefăcut surprins, dar, după prima bârfă, gura lumii n-o mai astupi.

Nimeni nu ar fi înţeles, oricum, că eu şi el aveam o legătură specială. Nu eram amanţi, dar nici simpli amici. Nu se putea spune că-şi înşela nevasta, pentru că nu mă

culcam cu el şi totuşi, într-un anume fel, aveam o relaţie adulteră.

Alex îmi aducea echilibru în viaţă. Îl iubeam într-un mod aparte.

Sexul avea să împlinească, la un moment dat, această poveste de dragoste despre care atunci nu mi-am imaginat că va fi unică. Bărbatul matur se transforma în prezenţa mea într-un puştan pus pe şotii. Era o relaţie interzisă, dar căreia nu-i puteam pune punct.

Alex ştia că, în spatele femeii ţâfnoase şi autoritare se ascundea o alta, care era dependentă de gesturi romantice.

Într-o dimineaţă, când am ajuns la birou şi am verificat mailul, am găsit un mesaj de la el: „Să ai o zi frumoasă, Sufleţel!”

Îmi trimisese ataşat cântecul „Zece”, al lui Florin Chilian, pe care nu-l mai ascultasem până atunci.

Mi-am pus căştile în urechi, ca să mă bucur în intimitate de ceea ce bănuiam că este o declaraţie de dragoste. „Zece întâmplări ciudate şi-o minune/ Te-au adus în casă, zece.../ Zece pictori se tot

miră/ Cât eşti de frumoasă/ Zece zile trec absurd de nu ştiu/ Nu ştiu cum, nu ştiu pe unde, nu ştiu/ Zece vieţi de-aş sta cu tine/ Tot ar fi puţine.”

Versurile m-au mişcat atât de mult încât nu mi-am putut controla lacrimile. Mă simţeam o femeie iubită. Cântecul lui Chilian avea să devină un fel de imn al legăturii noastre adultere.

Din când în când, aveam remuşcări că sunt pe cale să-i fur soţul altei femei, care-i dăruise şi un copil. Nu ştiam atunci că-mi fac griji inutile. Mă îndrăgostisem de cel mai familist bărbat de pe planetă, iar asta aveam s-o aflu abia după trei ani de iubire.

Într-o zi, mi-am făcut curaj să lămuresc statutul meu în viitor.

— Alex, există vreo şansă ca să divorţezi? l-am întrebat direct.

Întrebarea mea l-a luat pe nepregătite. S-a bâlbâit, fără să ştie ce să-mi răspundă, o manifestare nefirească pentru cineva care avea mereu cuvintele la el.

— Nu, nici nu se pune problema, mi-a spus, cu jenă şi voce joasă.

De atunci, căsnicia lui a devenit subiect tabu pentru mine.

M-am simţit rănită, aşa că m-am aruncat în patul primului venit. Voiam să-l pedepsesc, să-i demonstrez că nu are exclusivitate asupra mea.

Am încercat de multe ori să-l părăsesc, dar, după fiecare pseudorelaţie, mă întorceam tot în braţele lui.

Orice bărbat nou apărut în viaţa mea era comparat cu Alex şi niciunul nu putea concura cu el. Era un rival din umbră periculos pentru cei care voiau să mă cucerească.

Dimineţile în care Alex suna la uşa garsonierei mele au fost cele mai minunate pe care le-am trăit vreodată. Ne beam cafeaua împreună, ca orice cuplu normal, povesteam vrute şi nevrute, ne sfătuiam, făceam dragoste, apoi mă ducea la serviciu. O rutină de la care încercam să nu ne abatem.

Slujba de înmormântare a unei prietenii

Îmi doream o familie, pe care nu era Edispus să mi-o ram ferm hotărâtă să-mi vindec „dependenţa alexiană”.

ofere. Am răcit relaţia şi mi-am văzut o perioadă de viaţa mea. O lună nu am mai ştiut nimic despre el şi, totuşi, supravieţuisem.

Valeriu, fostul meu şef, cu care rămăsesem în relaţii amicale, mă anunţase că-mi face o vizită în acea seară. Mă simţeam bine în compania lui, aşa că era binevenit. De obicei, ne întindeam la vorbă până dimineaţa.

Valeriu arăta formidabil, era un tip deştept, cu o poziţie socială foarte bună şi succes la femei frumoase. Deşi n-aş fi vrut niciodată să-mi risc relaţia de prietenie care ne lega, uneori mi se părea curios că nu-mi făcea avansuri. Cu toate acestea, simţeam că nu-i sunt total indiferentă ca femeie.

— Hello, dragă. Ce faci? m-a întrebat Valeriu, din pragul uşii, pupându-mă

apăsat pe obraji şi pasându-mi sticla de vin roşu şi pachetul cu prăjituri asortate pe care le cumpărase de la cea mai renumită cofetărie din Bucureşti.

— Te aşteptam, i-am răspuns, în timp ce mă îndreptam spre bucătărie cu pungile în mână.

— Te rog, ia loc pe canapea! Vin imediat, l-am invitat pe musafirul meu, în patul căruia femeile picau ca muştele.

Cu Valeriu vorbeam despre te miri ce, dar niciodată nu l-am întrebat nimic despre viaţa lui amoroasă şi nici pe el nu-l interesa a mea. Oricum, nu i-aş fi putut povesti despre pasiunea mea pentru Alex. Se cunoşteau foarte bine şi nu se suportau. În plus, iubitul meu era căsătorit şi convenisem să nu discutăm cu nimeni despre relaţia noastră, pentru a nu-i crea probleme.

I-am întins lui Valeriu un pahar de vin, am dat noroc şi m-am făcut şi eu comodă pe canapea. Amicul meu a pus paharul pe masă şi, luându-mă prin surprindere, m-a sărutat franţuzeşte.

După zeci de vizite nocturne, în care păstrase mereu distanţa, Valeriu îmi cerea, prin acest sărut brutal, să trecem la „nivelul superior”, cum îmi plăcea mie să spun.

Nu-mi dădeam seama exact ce rotiţă a mecanismului său masculin fusese reparată, după o perioadă îndelungată de avarie, în care mă ignorase ca femeie. Nici n-am avut prea mult timp să reflectez la asta pentru că deja m-am trezit făcând sex cu bunul meu amic.

A fost o dezamăgire totală ca amant.

— De ce plângi? m-a întrebat văzând că am lacrimi în ochi.

Nici eu nu ştiam prea bine. Ce-aş fi putut să-i spun? Că plâng lângă mormântul frumoasei noastre prietenii, pe care hormonii răzvrătiţi tocmai o îngropaseră? Că plâng pentru că sexul cu el a fost lamentabil? Că-mi plâng de milă că iubesc la disperare un bărbat însurat?

În loc să-i răspund, mi-am aprins ţigara „de după”, pe care am savurat-o în tăcere.

M-am întins lângă el, pe canapeaua extensibilă şi am oftat. Amândoi trădasem, de comun acord, amiciţia care ne unea de ani de zile. Deja avem regrete, dar sexul se consumase. Într-un târziu, somnul a învins gândurile obositoare.

Dimineaţă, zbârnâitul insistent al soneriei mi-a dat trezirea brusc. Nu aşteptam nicio vizită matinală. M-am uitat buimacă la ceas: arăta 8:30.

Am coborât din pat, goală, mi-am pus pe mine, la repezeală, un halat şi m-am dus să văd cine naiba mă deranjează cu noaptea-n cap.

Am întredeschis uşa, hotărâtă să expediez urgent pe oricine ar fi fost în spatele ei. M-a întâmpinat un bărbat cu un zâmbet plin de iubire.

— Ce faci, Sufleţel? m-a întrebat musafirul nepoftit.

După o lună în care nu mai vorbisem deloc, Alex a vrut să-mi facă o surpriză.

Obişnuia să vină la mine fără să mă anunţe, dar de data asta nimerise într-un moment nepotrivit. Canapeaua confortabilă, care ne găzduise dragostea de atâtea şi atâtea ori, era acum ocupată de un alt bărbat.

Speriată că Valeriu s-ar fi putut trezi, am tras uşa după mine. O întâlnire între el şi Alex ar fi fost o catastrofă.

— Sunt cu cineva, i-am spus fâstâcită, ţinând mâna pe clanţă.

Voiam să am controlul în eventualitatea în care i-ar fi trecut prin cap să dea buzna în casă. Dar n-a făcut-o. A dispărut de la uşa mea de parcă tocmai asistasem la un număr reuşit de iluzionism.

M-am dus la bucătărie să-mi fac o cafea. Ziua începuse prost. Ştiam că Alex nu îmi va reproşa nimic, era prea orgolios s-o facă. Îmi părea însă rău că îl rănisem fără să vreau.

Aşa cum intuisem, escapada cu Valeriu a curmat prietenia pe care o clădisem de atâta amar de vreme. Nu ne-am mai revăzut nici măcar întâmplător.

Bărbaţii nu sunt capabili să întreţină o relaţie de amiciţie cu femeile atrăgătoare. Mai devreme sau mai târziu, vor pofti la fructul oprit. Este doar o chestiune de conjunctură dacă vor gusta din el sau nu.

Ancheta „Obsedatul"

faţa lui, nu trebuia să-mi asum niciun
Arol. El se îndrălex îmi era amant,
protector, confident şi prieten. În
gostise de Laura cea reală, nu de
imaginea comercială,
la care muncisem din greu, pentru ca mai apoi s-o vând publicului.

Mă iubea aşa cum eram eu. O femeie banală dimineaţa, când se trezea, dar

strălucitoare când ieşea pe uşă; nostimă şi drăgălaşă, dacă era în toane bune, dar care, la nervi, se transforma într-un arici cu toţi ţepii la înaintare; adorabilă şi deopotrivă îngrozitoare; cu un caracter în ansamblu puternic, dar cu momente de labilitate psihică.

— Sufleţel, tu eşti şi foc, şi apă. Cu tine, omul nu se plictiseşte niciodată, mi-a împărtăşit, într-o zi, iubitul meu, percepţia pe care o avea asupra mea.

Deşi n-ar fi avut niciun drept, simţeam că Alex este foarte gelos. Asta nu mă împiedica să-l ţin la curent cu viaţa mea amoroasă oficială. Îi spuneam cu cine mai ies, îi ceream sfaturi de gestionare a relaţiilor pasagere pe care le aveam, iar detaliile picante nu lipseau din povestiri. O făceam ca să-l exasperez şi îmi ieşea de minune.

În aparenţă, îmi încuraja tentativele unei relaţii stabile, dar nu am crezut niciodată că o face cu sinceritate.

— Dacă tu eşti fericită, şi eu sunt, încerca să mă prostească, cu un aer de indiferenţă.

Sorin figura printre puţinii bărbaţi de pe lista mea secretă, despre care Alex nu ştia nimic. Nu pentru că aş fi avut ceva special pentru el, dar individul era grav bolnav. Îi pusesem diagnosticul de „labagism acut”.

Mă şocase şi, totuşi, acceptasem să intru în jocul lui murdar şi nou pentru mine. Îşi făcuse un obicei să-mi trimită sms-uri obscene, iar după ce se excita, mă suna şi se masturba la telefon.

Aş fi putut să-i explic că nu mi-am luat un job de noapte la hotline, dar nu-mi doream să-i pun frână fanteziilor.

O curiozitate depravată mă forţa să-i testez limitele erotice scabroase. Voiam să văd până unde poate merge.

Eram atât de năucită de grosolănia prin care spera să mă aducă-n patul lui încât am simţit nevoia să cer părerea unei persoane avizate.

Într-o seară, m-am autoinvitat la Sandrina, o tipă frivolă, expertă în sexul murdar. Era o fată minunată, dar cu o viaţă amoroasă demnă de-o curtezană. După un mariaj compromis, se transfomase dintr-o

soţie exemplară într-o femeie care înţelesese că sexul dictează regulile.

Nu am întrebat-o niciodată cu câţi bărbaţi făcuse amor, dar aveam convingerea că erau mult mai mulţi decât mi-aş fi închipuit.

Devora, în general, tinerei entuziaşti şi rezistenţi în dormitor. Le spunea, în glumă, „Gerovitali”, de la vestita marcă românească de creme antirid.

O judecam pe femeia Sandrina, care avea 38 de ani şi se purta ca o nimfomană incurabilă. O admiram însă pentru dragostea şi grija pe care i-o purta fiului său; era o mamă model.

Gazdă primitoare, numeroşii amici pe care-i avea în cercuri mai mult sau mai puţin suspecte o vizitau cu plăcere. Apartamentul ei, luminat semiobscur şi amenajat în stilul unui bordel de lux, era plin de musafiri aproape de fiecară dată.

Am nimerit într-o seară aglomerată. În livingul Sandrinei, prin pânza groasă de fum lăsată de ţigări, am numărat, dintr-o privire, trei bărbaţi şi două femei. Sandrina

ne-a făcut cunoştinţă, după care a intrat direct în subiect.

— Ea este prietena mea, Laura Muşat. E ziaristă. Ia zi, păpuşă, ce-ai păţit? m-a îndemnat să-mi spun povestea.

Deşi mi se părea nepotrivit să dezbat cazul „Obsedatul” în prezenţa unor persoane pe care le vedeam pentru prima dată în viaţa mea, mi-am făcut curaj. Doar nu bătusem atâta drum degeaba.

— Un coleg cu care nici măcar nu am făcut sex îmi trimite mesaje porcoase pe telefon, noaptea, am spart eu gheaţa, arătându-le celularul, în care erau arhivate textele pornografice.

— Ce cool! a exclamat un bărbat tolănit pe unul din cele două fotolii din piele neagră.

Restul confidenţilor mei ad-hoc a cerut detalii suplimentare. Nu se putea trage o concluzie clară dintr-o prezentare atât de sumară.

— După trei-patru mesaje, mă sună şi se masturbează, am continuat eu, ceva mai relaxată.

Odată deschisă, ancheta „Obsedatul”, în care se implicaseră toţi noii mei prieteni, a necesitat şi probe concludente, nu doar mărturii.

— Arată-ne mesajele! mi-a cerut unul dintre detectivii de ocazie din livingul Sandrinei.

Nu am avut nimic de obiectat. Voiam să plec de acolo cu dilema clarificată: sufeream de o pudoare exagerată sau chiar aveam de-a face cu un deviat sexual? Înclinam spre cea de-a doua variantă şi nu am ezitat să-mi expun punctul de vedere.

După ce s-au analizat în detaliu datele problemei, toată lumea a fost de acord că admiratorul meu era un pervers.

Chiar dacă sentinţa mi-a dat de gândit, nu eram ferm convinsă că ar trebui să-l ignor pe „Obsedat” definitiv. Fata rea din mine, pe care nu o cunoscusem până atunci, l-a sunat şi l-a chemat la ea.

Maniacul meu coleg era un introvertit. Am schimbat două vorbe, după care a sărit pe mine. L-am respins şi a înţeles că nu mă poate convinge să cedez. Mă bazam pe instinctul meu că nu este un violator, ci doar un onanist, lucru care mi s-a reconfirmat.

Mi-a cerut acordul să se masturbeze în baia mea, a ejaculat, apoi, fericit, şi-a tras pantalonii pe el şi a plecat. Nu mi-a mai dat mesaje, iar la birou ne-am purtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Într-o noapte, chinuită de-o insomnie încăpăţânată, am aprins veioza de pe noptieră şi am început să butonez telefonul mobil. Am recitit câteva mesaje primite, de-a lungul timpului, de la bărbaţii care trecuseră prin viaţa mea.

Expeditor: Alex: „Sufleţel, nu mai pot să vin să te iau. A intervenit ceva urgent. Te iubesc!”

Expeditor: Marcus: „Honey, I wish you a good night, kisses.” („Noapte bună, iubito! Te sărut.”)

Expeditor: Valeriu: „Dragă, ştii că mereu uit ce interfon ai, dă-mi sms, te rog!”

Expeditor: Sorin: „Mi-o frec singur, dar mi-ar fi plăcut mai mult s-o faci tu.”

Fără niciun raţionament, am dat reply la ultimul mesaj. Pesemne că Laura cea perversă nu putea nici ea dormi şi simţea nevoia de puţină atenţie.

„Mi-e dor să te aud că vrei să mi-o tragi”, a încercat fata cea rea să-l stârnească pe „Obsedat”.

A aşteptat nerăbdătoare răspunsul, pregătită pentru obscenităţile de care fusese privată în ultima vreme. Au trecut două ore, fără ca mobilul să-i dea de veste însă că ar fi primit vreun mesaj.

Nedumerită de această indiferenţă, Laura cea pusă pe rele s-a retras discret la culcare, lăsându-mă singură, cu gândurile mele de fată cuminte. „Oare când o să-mi găsesc şi eu un băiat bun?”, a fost ultima mea grijă înainte să adorm şi să visez că făceam sex în grup.

„Gogu” face treabă bună

de rezervă, indiferent de situaţia pe care Dtrebuie s-o intotdeauna am considerat că este bine să ai un plan rezolvi. Eu obişnuiam să-i spun planul B.

Când Alex nu reuşea să scape de nevastă-sa, iar eu simţeam o nevoie urgentă să-mi reglez hormonii, intra în scenă Tudor, un fel de mantie de vremea rea în garderoba mea sexuală.

Ne cunoşteam de ani de zile, dar între noi nu a existat niciodată o atracţie suficientă ca să depăşim perimetrul sexual. Deşi nu încheiasem niciun pact, ne ajutam mereu la nevoie unul pe celălalt. Uneori, îl căutam eu, alteori, se întâmpla invers.

Pentru Tudor, am făcut un compromis major: m-am culcat cu el, deşi nu avea permis auto. Mă ştia de prea multă vreme ca să nu las de la mine.

Bine făcut şi oarecum simpatic, s-ar fi putut înscrie fără probleme în orice competiţie destinată bărbaţilor

supradotaţi. Îşi poreclise bărbaţia „Gogu” şi era mândru nevoie mare de cel mai intim prieten al său.

— „Gogu” al meu face treabă bună. Adevărul e că asta contează cel mai mult într-o relaţie. Dacă eşti un distrus în pat, femeia se duce la altul s-o satisfacă, era convingerea lui de neclintit.

Mie nu mi se părea o mare fericire să faci amor cu un bărbat care depăşea cu mult standardele. Aveam alte fantezii, dar actorii din filmele porno nu jucau în ele.

Cu Tudor, mă întâlneam doar de câteva ori pe an. Chiar dacă sexual nu puteam spune că suntem compatibili 100%, se străduia, iar pentru asta îl apreciam. În schimb, eram pe aceeaşi lungime de undă la poante. Râdeam mult când eram împreună, şi înainte, şi după sex.

De parcă ar fi conştientizat că nu este un oarecare, „Gogu” avea personalitate şi refuza de fiecare dată să-şi ducă misiunea până la capăt. După aproape o oră şi jumătate de sex sălbatic, mă dădeam bătută în faţa acestei încăpăţânări de catâr.

Tudor nu avea niciodată orgasm, iar în timp mi-am dat seama că nici Angelina Jolie nu l-ar fi putut convinge pe „Gogu” să-şi elibereze stăpânul de tensiunile sexuale. Deşi nu-mi păsa prea mult de această anomalie, orgoliul meu feminin voia să ştie dacă avea vreo legătură cu mine.

După o partidă fierbinte, în care „Gogu”, ca de obicei, nu a cedat presiunilor mele, am decis să elucidez misterul.

— Tudor, tu nu ai avut niciodată orgasm de când facem noi sex. Nu te simţi bine cu mine? Eşti singurul bărbat al cărui penis nu reacţionează la farmecele mele, i-am spus într-o seară, mai în glumă, mai în serios.

— Nu are nicio legătură cu tine. Eşti foarte bună în pat şi mă simt atras de tine. Aşa este construit organismul meu. Am avut orgasm doar de câteva ori în viaţa mea, mi-a dat Tudor o explicaţie care nici pe departe nu mi-a satisfăcut curiozitatea.

A doua zi i-am cerut ajutorul bunului meu prieten Google. „Bărbaţi care nu au

orgasm” am tastat eu, după care am consultat mai multe site-uri specializate în disfuncţii sexuale. Unul dintre ele mi l-a pus pe tavă pe „Gogu”, explicându-mi cu lux de amănunte motivele comportamentului îndărătnic pe care acesta îl avea ori de câte ori ne întâlneam. „Anorgasmia este o tulburare de dinamică sexuală întâlnită atât la bărbaţi, cât şi la femei, fiind caracterizată de absenţa orgasmului (la bărbaţi cu sau fără ejaculare, adică anorgasmie cu anejaculare) sau întârzierea lui exagerată. Definită drept o problemă psihiatrică, poate fi cauzată şi de alte probleme, inclusiv medicale.

[32] Claudia Voicu

Anorgasmia este de două tipuri: primară şi secundară. Cea secundară reprezintă pierderea în timp a abilităţii de a atinge orgasmul, iar una dintre cauzele principale este consumul exagerat de alcool. Indiferent de tipul şi stadiul bolii, consultul medical este absolut necesar.”

Aşadar, „Gogu” suferea de tulburări serioase. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-i atrag atenţia stăpânului său. Am conchis că era mai înţelept să îmi văd de treaba mea. Tudor era un narcisist sexual, care m-ar fi urât probabil dacă i-aş fi defăimat cel mai de preţ atu al lui: penisul. Am continuat să facem sex, din când în când, fără să mă mai stresez că „Gogu” are ceva personal cu mine.

De la o întâlnire la alta, am observat că Tudor bea din ce în ce mai mult. Dacă i-aş fi spus că excesele lui bahice îi afectează viaţa sexuală, probabil că s-ar fi temperat. Nu eram în măsură să-i fac însă morală, pentru că nu intenţionam să-l iau de bărbat. Îmi părea rău, totuşi, că dezvolta o dependenţă de alcool. Ştiam că, odată cu înaintarea în vârstă, se poate agrava.

Într-o vineri seară, i-am trimis un mesaj. Alex plecase în weekend cu familia, la vila de vacanţă pe care o aveau pe litoral. „Nu sunt în ţară”, mi-a dat vecinul meu vestea care m-a indispus. Nu aveam pregătit niciun plan C, în caz de calamitate.

Tudor îmi spunea mereu că ar fi părăsit România şi-a doua zi. Nu-i plăcea unde lucra şi nu vedea nicio perspectivă aici.

— Aş spăla şi vase numai să plec din ţara asta de rahat, îmi mărturistea, scârbit de jobul său.

Am aflat că se cuplase cu o norvegiancă şi acum trăia la Oslo. Era evident că Tudor ştia ce vrea de la viaţă mai mult decât l-aş fi crezut eu în stare. Nu-l vedeam capabil să poată iubi pe cineva cu adevărat şi nu-şi ascundea repulsia faţă de căsnicie. Acesta a şi fost motivul pentru care fosta lui iubită îl părăsise. Nu a vrut s-o ia de nevastă.

— Nu sunt pregătit să mă însor şi nu cred că voi fi nici în următorii ani, mi s-a confesat, cu sinceritate, într-o seară.

Cu toate acestea, nu m-ar mira deloc s-aud că s-a aşezat la casa lui, stabilindu-se în Ţara Fiordurilor. Dincolo de libertatea sexuală, Tudor îşi dorea şi mai mult să scape de România, iar asta era marea lui şansă.

cusem la Diana, o prietenă cu un mariaj Clongeviv şi a să-mi umplu timpul, seara de sâmbătă mi-o petre-
mama unui băiat de 13 ani. Mă
înţelegeam bine şi cu
soţul ei, un tip foarte de treabă.

În timp ce savuram alături de ei un gin tonic, a apărut şi Andi, un bun amic de-al lor.

Îl cunoscusem în vară, la un grătar organizat tot de prietenii mei, când venise şi cu soţia lui, o femeie incredibil de sexy şi frumoasă, dar cam prostuţă.

De data asta, mi s-a părut că flirtează cu mine şi m-a surprins că o făcea în prezenţa prietenilor noştri comuni. Nu mi-am bătut însă prea tare capul şi nici nu l-am întrebat nimic de soţia lui.

Andi locuia de mai mulţi ani în Spania, unde avea o firmă de transport. Asta scria pe cartea lui de vizită. În realitate, el era şi şoferul, şi patronul. Acum se hotărâse să se întoarcă definitiv în România.

Tatuat pe braţ, prea plin de el şi tupeist, personajul îmi displăcea. În spatele ochelarilor de vedere scumpi se ascundeau nişte ochi albaştri, agitaţi, care nu-mi inspirau încredere. „Ce broscoi!”, m-am oripilat în sinea mea.

Deşi mai mic ca vârstă decât mine, Andi arăta mult mai maturizat. Un bărbat interesant în aparenţă, nu era, totuşi, stilul meu. Mai târziu, i-am înţeles atitudinea de cuceritor. Nu ştiu cum se întâmpla, dar femeile mişto îi cădeau în plasă fără nici cel mai mic efort din partea lui. Aflat în plin divorţ, după doar un an de căsnicie, îşi făcea de cap.

Totul era doar o spoială la acest bărbat antipatic. Nu avea nici pe departe atât de mulţi bani pe cât voia să pară, iar tot ce câştiga investea în aparenţe: haine, chiloţi şi parfumuri de firmă.

Ambalajul creat de el cu grijă şi pedanterie vindea bine un produs ieftin şi prost. Cu toate acestea, nu exista o opţiune mai bună în acel moment, aşa că am acceptat să ieşim împreună.

Cu obrăznicia care-l caracteriza, mi-a spus direct că vrea să se culce cu mine. L-am refuzat, încercând să trag de timp, în ideea că poate voi înţelege de ce Diana nu a vrut să-i dea numărul meu de telefon decât după îndelungi insistenţe.

— Vezi că-i cam nebun, mi-a atras atenţia prietena mea, fără ocolişuri.

— Stai liniştită, mă descurc, la câţi nebuni am întâlnit, unul în plus nu mai contează, îi fac faţă, am glumit eu.

Nebunia lui Andi nu m-ar fi deranjat, nu aveam pretenţia că aş fi fost vreo sănătoasă, dar individul era un necioplit.

— Nu suport sforăitul. Dacă cineva sforăie lângă mine, nu pot să dorm, i-am spus eu, pregătită să-i povestesc, cu umor, traumele din copilărie, când bunica mea, Dumnezeu s-o ierte, sforăia de zguduia pereţii.

— Eu sforăi. Trag şi pârţuri, mi-a replicat el, cu naturaleţe.

— Bine, oricine sforăie când este foarte obosit. Şi eu sforăi uneori, am încercat să-

l scuz, fără să găsesc o justificare şi pentru pârţuri. Oricum, nu l-am luat în serios.

Prima noastră noapte de amor s-a consumat în garsoniera lui închiriată. Aşa cum intuisem, era ahtiat după sex, pe care-l făcea însă fără nici cea mai mică implicare, iar asta influenţa calitatea actului în sine. Probabil că se credea un as, dar nu m-a uimit cu performanţe deosebite.

Fără să mă întrebe dacă m-am simţit bine, m-a luat în braţe şi ne-am culcat; mă aştepta o zi grea. Nici nu am apucat să aţipesc că am auzit un şuierat sinistru. Andi sforăia de duduia garsoniera, dar sunt convinsă că nici apartamentele vecine nu se simţeau mai confortabil.

— Iubitule, sforăi, întoarce-te pe partea cealaltă, l-am rugat eu, cu tandreţe, trezindu-l uşor.

S-a conformat şi am încercat din nou să adorm.

După fix cinci minute, timp insuficient ca să mă ia somnul,

şuieratul s-a auzit din nou, de data asta şi mai înfiorător. M-am uitat la el speriată. Horcăitul creştea treptat în intensitate, iar la apogeu, ieşeau nişte sunete absolut înfiorătoare, după care, preţ de câteva secunde, părea că nu mai respiră.

„Moareeee! Andi moareee, iar eu sunt sunt goală cu el în pat! Ce mă fac?”, m-am panicat şi am tras de muribund, în speranţa că-l mai pot salva.

Spre uşurarea mea, a reacţionat repede la aceste gesturi disperate. S-a trezit, a molfăit câteva cuvinte, apoi a adormit la loc. El nu avea, de fapt, nimic, dar mie nu-mi era deloc bine. Ceasul se făcuse 3:00, iar la 8:00 trebuia să fiu în picioare. Aş fi plecat acasă, însă locuiam exact în partea opusă a Bucureştiului. Mi-a trecut prin cap să mă culc în baie, dar am renunţat pentru că n-am găsit la îndemână nicio pătură pe care s-o aştern pe jos. Trebuia să rămân prizonieră în patul care se zgâlţâia când Andi încheia o partitură,

pentru ca imediat, să înceapă alta. Era evident că îmi voi petrece noaptea uitându-mă pe pereţi.

Tocmai ce-mi făceam griji pentru oboseala pe care trebuia s-o înving a doua zi, când un set mitraliat de pârţuri mi-a întrerupt gândurile. Andi nu mă minţise. Sforăia şi se pârţâia la foc continuu.

Nu-mi dădeam seama dacă pur şi simplu nu se putea controla sau o făcea din nesimţire. Indiferent de variantă, niciuna nu era de tolerat.

Dimineaţă, Andi, care peste noapte îşi căpătase porecla de „Pârţarul sforăitor", era odihnit şi plin de energie, în timp ce eu arătam ca naiba.

— Ai apucat să dormi vreun pic? m-a întrebat el, parcă vrând să-şi bată joc de mine.

— Nu, deloc. Ai sforăit toată noaptea, i-am spus eu, fără să scot o vorbă despre pârţurile care i-au însoţit grohăielile.

Când am ajuns seara acasă, m-am simţit cea mai fericită femeie din lume. Am

realizat cât de norocoasă sunt că nu trebuie să suport lângă mine, aşa cum probabil multe femei o fac, un asemenea porc.

Nu i-am mai răspuns niciodată la telefon acestui individ îngâmfat şi lipsit de maniere. Nu te amăgi că vei putea face să funcţioneze o relaţie compromisă grav din start. Iluziile îţi asigură o linişte provizorie, care se va afla mereu sub ameninţarea furtunii.

lui, îmi beam cafeaua şi făceam amor cu AAlex. Nu ne bia aşteptam dimineaţa de luni, când, conform obiceiu-
mai văzuserăm de ceva vreme şi îmi era dor de el, cu atât mai mult cu cât experienţa cu „Pârţarul sforăitor" fusese teribilă.

Desigur, în ciuda relaţiei noastre deschise, nu aveam să-i povestesc despre această comedie ruşinoasă. Ar fi râs cu gura până la urechi şi m-ar fi şantajat ori de câte ori ar fi avut ocazia.

L-am aşteptat în zadar în acea dimineaţă. Nu a venit şi nici nu m-a sunat. Era prea devreme ca să risc să-l caut eu. Putea fi încă acasă, cu nevastă-sa prin preajmă şi nu voiam ca vreun gest necugetat să ne afecteze relaţia.

Mi-am băut cafeaua singură, apoi am plecat la muncă.

Seara, stabilisem să ies la cină cu Crina, o altă bună prietenă de-a mea. Nu apucam să ne întâlnim prea des, pentru că

amândouă eram „workaholics”. Deosebirea consta în faptul că ea trăgea pe brânci pentru propria afacere, iar eu eram o simplă angajată.

Deşi ne cunoşteam de multă vreme, nu ştiam precis câţi ani are. Nu-i plăcea să-şi deconspire vârsta nici măcar prietenelor. În orice caz, trecuse de 40 de ani.

Adepta unui stil vestimentar opulent, accesorizat cu bijuterii voluminoase şi scumpe, încrustate cu pietre preţioase, Crina era o adevărată doamnă, care impunea prestanţă.

Trăia din tinereţe cu Dimitris, un grec înstărit, mai în vârstă decât ea cu vreo treizeci de ani. Diferenţa mare dintre ei ar fi trebuit să-i asigure, teoretic, liniştea în plan sentimental. Şi totuşi, Crina avea un statut amoros incert.

Grecul nu voia s-o ia de nevastă, deşi se aflau într-o relaţie de concubinaj de douăzeci de ani. În plus, îi dăruise şi-o fetiţă superbă.

Dimitris îşi exprimase, mai nou, dorinţa de a se bucura din plin de... bătrâneţe. La

cei şaptezeci de ani ai săi, a înştiinţat-o că nu este dispus să-şi sacrifice ultimii ani de viaţă nici pentru ea, şi nici pentru fetiţa lor. Acestea fiind spuse, şi-a făcut bagajele şi a plecat în vacanţă cu o tânără căreia putea să-i fie străbunic. Prietena mea se simţea înjosită de comportamentul omului căruia îi stătuse alături două decenii. Un caracter puternic, nu se plângea însă niciodată, ci-mi povestea aceste lucruri cu o relativă detaşare.

Îşi căuta alinarea în braţele altor bărbaţi, de obicei mai tineri, dar cei mai mulţi erau interesaţi doar de situaţia ei materială.

Marea mulţumire a Crinei era Agatha, fetiţa care-i luminase existenţa. S-a încăpăţânat să o aducă pe lume, deşi medicii au avertizat-o că riscă să moară dacă nu avortează.

Ea a făcut însă un pariu cu toţi ginecologii de la clinicile de renume din ţară şi l-a câştigat.

Cu o sănătate puţin mai şubredă decât ceilalţi copii de vârsta ei, Agatha era o fetiţă minunată: frumuşică foc, inteligentă şi

mămoasă, spre marea bucurie a prietenei mele.

Deşi însăşi viaţa ei era dată peste cap, Crina avea tăria să-i încurajeze şi pe alţii.

— Laura, eşti tânără, eşti frumoasă, nu te consuma pentru un idiot. Ieşi în oraş, nu sta în casă, o să găseşti tu altul, lumea e plină de bărbaţi, îmi spunea draga mea prietenă de fiecare dată când mă simţeam dezamăgită şi epuizată de atâtea căutări.

Noua achiziţie a Crinei era un tânăr judecător, a cărui familie contesta însă relaţia lor „nepotrivită". Părinţii lui nu acceptau ideea că fiul lor se întâlneşte cu o femeie mai matură decât el.

— Nu mă vrea nici maică-să, nici soră-sa. Am fost la ei în vizită şi s-au purtat urât cu mine. M-au făcut să mă simt prost, iar el nu are niciun cuvânt de spus în casa aia, pentru că încă depinde de maică-sa, practic e la mâna ei. Mi-au spus că sunt prea bătrână, iar el nu mi-a luat apărarea, mi-e relatat Crina un episod jenant pentru orice femeie de calibrul ei.

— Nu înţeleg de ce se bagă maică-sa în toată treaba asta. Dacă el te iubeşte, ea ar trebui să-şi vadă de ale ei, mi-am dat cu părerea, pornită împotriva acestei femei care se punea în calea fericirii prietenei mele.

Nici Dimitris nu se purta mai măgulitor cu ea. Grecul socotea că este o femeie căzută, îmbătrânită, iar astea i le spunea fără diplomaţie. Acest moşuleţ avea un tupeu fantastic. Era cu un picior în groapă, dar considera că prietena mea nu mai corespunde exigenţelor sale nici ca vârstă, nici ca aspect.

Crina nu lăsa ca toate aceste mizerii să-i umbrească pofta de viaţă. Ştia că fericirea este, de cele mai multe ori, o opţiune. Era o femeie care se respecta. Făcea shopping numai în străinătate, de unde-şi cumpăra întotdeauna lucruri costisitoare, mergea în cel puţin două vacanţe pe an, ieşea la mondenităţi şi mânca numai la restaurant.

Hola, Mallorca!

După dimineaţa în care a lipsit de la Nobişnuita noas u mai vorbisem cu Alex de o bună bucată de vreme.

tră întâlnire matinală, l-am sunat de

câteva ori, dar

nu mi-a răspuns.

De-a lungul timpului, au mai existat rupturi în relaţia noastră adulteră, aşa că nu mă preocupa prea mult acest abandon. Ştiam că este temporar.

Gândul îmi zbura acum la mult aşteptata vacanţă în Mallorca, unde

plecam peste câteva zile cu Ana, soră-mea, şi Mirela, o prietenă comună, de profesie medic dentist. Promisesem să ne facem de cap.

Staţiunea în care am nimerit era invadată de turişti germani, un fel de legiuitori ai distracţiei. Pe la ora 12:00 începeau să vină în gaşcă la plajă, cărând după ei găleţile mari, pline cu Sangria. În mai puţin de o oră, erau morţi de beţi, pentru ca seara s-o ia de la capăt. Spre dimineaţă, îi vedeai cum se poticneau pe alei, încercând să găsească drumul spre hotel, înjurând zgomotos în limba lor imposiblă, pe care nu o ştiam niciuna dintre noi, dar era lesne de înţeles că nu-şi făceau vreo rugăciune.

La terase şi în cluburi se asculta muzică nemţească, berea era promovată agresiv, la concurenţă cu Sangria tradiţională, iar în jur se vorbea aproape numai germana.

Noi, cei câţiva turişti români rătăciţi prin staţiunea Playa de Palma, ne simţeam

discriminaţi. Vestita insulă a distracţiei ne dezamăgea. Unde mai pui că, la mijlocul lui iulie, am aterizat pe-o vreme ploioasă, cu tunete şi fulgere, în timp ce-n România era caniculă.

A doua zi dimineaţă ne-a întâmpinat însă un soare puternic, care ne-a mai ridicat moralul. Dacă nu ne vom distra, cel puţin ne vom întoarce acasă cu un bronz sexy de Mediterană.

Cineva ne vânduse un pont: în capitala insulei, Palma, se făcea shopping bun. Aşadar, aveam două variante de a ne petrece plăcut concediul: plajă şi cumpărături. Lipsea însă ingredientul principal pentru ca vacanţa noastră exotică să fie una delicioasă: bărbaţii.

După experienţa cu Marcus, nemţii erau ultima naţie cu care m-aş fi încurcat, chiar şi numai pentru o aventură estivală.

Odată stabilite priorităţile vacanţei, nu m-am agitat să intru în graţiile niciunui turist alcoolic.

Singurele perioade din an în care nu puneam pic de fard pe faţă erau concediile. Mă relaxam în aşa măsură încât nu-mi păsa prea mult de cum mă prezentam „publicului”. În plus, tenul meu, sufocat de straturile generoase de machiaj, avea nevoie, din când în când, de o gură de oxigen. Dacă nu-i făceam pe plac, protesta, cerându-şi drepturile printr-o acnee respingătoare. Hotărârea era, deci, luată: va fi o vacanţă de abstinenţă.

Ca să pleci din Mallorca fără să faci sex pe plajă era ca şi cum ai merge în Egipt fără să vezi piramidele. Mă resemnasem cu ideea că nu le poţi avea însă pe toate.

După programul bine stabilit încă de la început, s-au scurs şase zile din sejurul nostru. După aproape o săptămână de zăcut pe plajă, eram neagră ca o mulatră.

În ultima seară, mi-a venit cheful să-mi pun în valoare bronzul de un arămiu intens. M-am machiat cu multă răbdare, mi-am stilizat buclele şi mi-am pus pe

mine un maiou decoltat şi o fustă mini. După o verificare de rutină în oglindă, care m-a satisfăcut, am ieşit în oraş împreună cu cele două companioane ale mele: soră-mea şi prietena noastră, Mirela.

După un tur al staţiunii, în căutarea unei loc unde să ne delectăm cu mult râvnitele ritmuri latino, ne-am dat seama, ca-n fiecare seară, că n-avem nicio şansă. Am ochit o terasă mai drăguţă, unde muzica nemţească măcar nu duduia în boxe şi ne-am comandat fiecare câte un Mojito.

În vecinătatea mesei noastre, stăteau trei tipi. Unul dintre ei, de altfel cel mai drăguţ, mă fixa insistent cu privirea.

— Se tot uită unul la mine. E la masa din dreapta noastră, le-am spus eu fetelor, oarecum intimidată de cei doi ochi care mă analizau cu interes.

— E mişto tipul, a remarcat soră-mea, încurajând discret o eventuală apropiere de acel necunoscut.

M-am dus la baie şi, ca din întâmplare, m-am intersectat cu admiratorul meu străin.

— Hola! m-a salutat el, crezând că am origini spaniole.

— Hola! i-am răspuns eu cu un zâmbet care voia să-i dea de înţeles că are undă verde pentru următorul pas, ceea ce s-a şi întâmplat. A venit la noi şi ne-a invitat la masa lor.

— Parlez vous français? (Vorbiţi franceza?), ne-a întrebat el cu un accent adorabil.

Nu mi-a venit să cred urechilor că într-o insulă în care de o săptămână auzisem numai germana, mi-a ieşit în cale un francez.

Da, vorbeam franceza, şi încă foarte bine, fiind singura din micuţul nostru grup de fete care stăpânea limba lui Voltaire.

Francezul meu mi-a făcut capul mare. Pretindea că are o funcţie importantă la

una din cele mai faimoase companii farmaceutice din lume, că a studiat în America şi că ştie să cânte la pian. Trăia-n Germania, la München, ceea ce explica faptul că-şi petrecea vacanţa în Mallorca, desigur însoţit de doi amici nemţi.

Am vrut să-i spun că şi eu conduc afacerea familiei, un tabloid de succes din România, că mi-am dat doctoratul la Cambridge şi mă relaxez cântând la flaut.

— Ce mincinos! am remarcat în sinea mea, prefăcân- du-mă, totuşi, că iau în serios toate invenţiile pe care mi le îndruga.

Dacă făceam abstracţie de balivernele lui, francezul, pe care-l chema Charles, era chiar un tip interesant şi atrăgător.

Înalt, bine făcut, uşor bronzat, cu o dantură superbă, de nefumător, şi spontan, Charles îmi plăcea. Era evident că eu şi el eram singurii din această gaşcă conjuncturală între care exista o oarecare chimie.

Soră-mea îl consilia pe Ralf, unul din cei doi amici ai francezului, cum să-şi refacă mariajul, în timp ce Mirela flirta timid cu Peter, celălalt neamţ.

După vreo patru rânduri de Mojito, plătite de însoţitorii noştri, am decis să continuăm distracţia într-un club subteran, aşa cum sunt toate în Mallorca, pentru a nu-i deranja pe turiştii care nu petrec până la răsărit.

Combinaţia de Mojito şi berea pe care am băut-o în club s-a dovedit un puternic afrodiziac. Nu mă culcasem niciodată cu un francez, iar asta mă motiva şi mai mult să vreau s-o fac cu Charles.

Spre dimineaţă, francezul meu s-a oferit să mă conducă la hotel, desigur un pretext pentru partida de amor pe care o aşteptam amândoi. Eu, ca o abstinentă ce eram de-o săptămână, el, ca un burlac aflat în vacanţă care nu voia să rateze nimic.

Charles săruta minunat şi era irezistibil de sexy. Şi, totuşi, nu am mers până la

capăt. Ceva, nu-mi dau seama ce, m-a făcut să iau o decizie care l-a bulversat pe înfierbântatul meu partener ocazional. Voi pleca din Mallorca fără să fac sex. Am zis!

Ne-am despărţit în faţa hotelului, nu înainte de a face schimb de cărţi de vizită.

Vacanţa mea ca între fete avea să se încheie a doua zi fără nicio escapadă amoroasă. În ţară, eram sigură că mă aştepta Alex.

Bun venit în România, Ionică!

Ştiam că arăt senzaţional după orice vacanţă. Bronzată şi relaxată, era cea mai glorioasă perioadă a mea din an ca femeie. Agăţam oriunde aş fi mers: să fac plinul la maşină, în trafic, la farmacie, la supermarket, pe stradă, la coadă la impozite, la interviuri...

Timp de trei săptămâni, cam cât rezista bronzul care mă transforma într-o apariţie exotică, îmi permiteam să dau cu flit chiar şi bărbaţilor care m-ar fi făcut, în mod normal, să fiu în limbă după ei. În urma lor, apăreau alţii şi alţii dispuşi să mă seducă.

Soră-mea şi bărba-su, Tavi, erau în pregătiri febrile. Aşteptau vizita lui John, fiul unor vechi prieteni, stabiliţi în America, pe care nu-l mai văzuseră de când era copil.

John, pe care, de fapt, în certificatul de naştere îl chema Ionică, era aproape de-o seamă cu mine. Mai aflasem despre el că are un copil c-o indiancă, dar care rămăsese în grija ei.

Nici soră-mea, nici cumnatu-meu nu au putut să-mi spună din ce trăia Ionică, alias John. Putea fi salahor, atâta timp cât avea însă cetăţenie americană, era un detaliu neimportant.

— Poimâine vine John. Se duce Tavi să-l ia de la aeroport, m-a pus în temă Ana, aşteptând să-mi vadă reacţia.

Îmi educasem familia să nu se bage-n viaţa mea intimă. Se mulţumea doar cu ceea ce simţeam eu nevoia să povestesc. Nimeni nu pomenea niciodată cuvântul „căsătorie”. Nu mă presau cu întrebări stupide de genul „Tu nu te mai măriţi?”, iar asta-mi convenea.

O compătimeam pe vecină-mea, Simona, pe care mă-sa, tanti Viorica, disperată s-o vadă măritată, mai avea un

pic şi-o trimitea pachet la târgul anual de fete de pe muntele Găina.

— Cui las eu toate astea, Laura, toată munca mea? mă întreba tanti Viorica, transfigurată de îngrijorare că unica ei fiică nu găsea pe niciunul să se însoare cu ea.

„Care toate astea?" mă întrebam eu în gând sincer nedumerită.

Întreaga avere a lui tanti Viorica era un apartament de trei camere, fără îmbunătăţiri, debranşat de la căldură şi care nu mai fusese zugrăvit în ultimii opt ani. Eu îl botezasem „Peştera Muierii".

Fără să fie nevoie să trag cu urechea, le auzeam adesea pe vecinele mele, mamă şi fiică, certându-se pe tema măritişului.

— Cui las eu toateeee astea, Simona? Cuiiii, spune-mi tu, cui! zbiera tanti Viorica din toţi plămânii.

Intuiam, după paşi, că se plimba nervoasă prin cele trei camere ale apartamentului care nu-şi găsea moştenitori.

„Săraca fată” gândeam, cu o compasiune nedisimulată, ori de câte ori eram martoră fără voia mea la aceste certuri aprige.

Mama mă scutea de asemenea tâmpenii, dar asta nu însemna că nu-şi dorea la fel de mult, probabil, ca şi tanti Viorica, să mă vadă la casa mea şi să-i fac nepoţi.

Soră-mea, care se căsătorise la douăzeci de ani, era la fel de rezervată. Nu-mi plăcea să mă sâcâie nimeni pe teme matrimoniale şi bunele ei intenţii ar fi declanşat un uragan. Cel mult se risca să-mi sugereze cam ce gen de bărbat ar fi trebuit să caut.

Mi s-a părut ceva suspect când a încercat să mi-l bage pe gât pe acest Ionică-Americanu’. Bărba-su îi insuflase curaj. Au făcut un mic consiliu de familie şi au căzut de acord că sufletul meu pereche ar putea fi John, alias Ionică. Atunci au hotărât să-mi fie peţitori de ocazie.

La insistenţele lor, am mers împreună cu Tavi, cumna- tă-miu, să-l întâmpin la aeroport pe cel care, erau ei convinşi, îmi va deveni soţ.

Chiar dacă nu puneam preţ pe flerul soră-mii, am decis să-mi dau silinţa să-i intru în graţii americanului, care trebuia să-şi facă apariţia din clipă-n clipă.

Tavi s-a dus să-l preia de la „Sosiri”, iar eu i-am aşteptat în parcarea aeroportului. După vreo jumătate de oră, cumnată-miu a venit la maşină însoţit de un fel de Yetti Omul Zăpezilor. Enormitatea de vreo 120 de kilograme, tunsă la chelie, îmbrăcată într-un maiou care-i dezgolea tatuajele oribile şi nişte nădragi lălâi era John.

Mi-a venit să râd şi m-am gândit la ce faţă va face sorămea când îl va vedea.

John se exprima greoi, dar asta nu avea legătură cu faptul că nu mai stăpânea bine limba română. L-am suspectat imediat de o deficienţă de vorbire şi de un handicap în fază incipientă.

— Buna. Io sint Jon. Imi parea binea, mi s-a adresat Yetti, într-o semiromână, strângându-mi mâna delicată în laba lui uriaşă, de fiară.

— Bine ai venit, John! i-am urat eu din politeţe matahalei, care parcă tocmai evadase dintr-o închisoare americană de maximă siguranţă.

— Pote ieseam tu si io in oras, m-a invitat Yetti pe drum.

— Da, da, sigur, vorbim, i-am replicat eu, aruncându-i o grimasă.

M-am întors apoi spre cumnată-miu, pe care nu m-am putut abţine să nu-l avertizez, în şoaptă, că tipul mi se pare un oligofren.

— Şi cu ce te ocupi, John? am încercat să-l descos.

— Nu lucrez, dar am condus camioane, mi-a spus, relaxat, Americanu', deloc preocupat de lipsa unui job.

După ce „John the Giant" („Uriaşul John") a fost livrat la hotel, am simţit nevoia să clarific situaţia.

— Voi cu umflatul ăsta întârziat mintal vreţi să mă combin? i-am întrebat, furioasă, pe cei doi peţitori ai mei.

— Laura, este băiatul prietenilor noştri din Illinois, care ştii cât de mult ne-au ajutat. Te rog, fii şi tu drăguţă cu el!
În plus, nu strică să mai ieşi şi tu în lume. Nu mai fi aşa ţepoasă! Nu zice nimeni că trebuie să-l iei de bărbat, şi-a schimbat brusc Ana punctul de vedere.

— Poate e băiat bun, n-ai de unde să ştii. Bărbatul trebuie să fie un pic mai frumos ca ăla cu coarne. De asta eşti singură, pentru că visezi la Ricky Martin, m-a certat părinteşte şi cumnată-miu.

La îndemnul lui şi al soră-mii, am încercat să mă împrietenesc cu urangutanul româno-american. M-am oferit chiar să-l găzduiesc la mine pe durata vacanţei în România, iar într-o noapte am făcut sex. După a treia partidă de amor, John mi-a atras atenţia că suntem un cuplu.

— Lora, tu iesti iubita mea!

Am vrut să îi spun că eu sunt doar partenera lui de sex, dar mi-am dat seama că ar fi sunat prea grosolan. Am ales să-l

menajez pe binefăcătorul indirect al familiei mele.

— Da, John, sunt iubita ta! i-am răspuns eu, cu jumătate de gură.

Ionică se purta însă de parcă ar fi venit din Albania şi nu din America, locul unde visau să trăiască cei mai mulţi muritori de rând. Când mergeam împreună la cumpărături, se minuna de preţurile din România mai ceva ca un sălbatic rătăcit prin lumea civilizată.

— Cat costa o sticla de vin? Cat ieste asta in dolars? mă întreba la fiecare produs pe care-l puneam în coş.

— Ar veni cam cinci dolari sticla.

— Cinci dolars? Fuck! exclama americanu-albanez aproape de fiecare dată.

Nici măcar hârtia igienică nu a scăpat fără să fie comparată cu cea americană, iar concluzia a fost aceeaşi: prea scumpă.

Văităturile lui mi se păreau de prost gust, având în vedere că el plătea cumpărăturile. Cu toate acestea, n-am contribuit cu nimic

la cheltuieli. Soră-mea mă rugase doar să mă port frumos cu el, nu să-l şi finanţez. Atâta timp cât l-am găzduit la mine şi scutea banii de hotel, îi găteam şi îi spălam, mi se părea firesc să cumpere şi el de-ale gurii şi ce mai era nevoie în casă.

Ionică-Americanu' a fost printre cei mai jalnici tipi cu care am întreţinut relaţii intime. Şi un virgin s-ar fi descurcat în pat mai bine decât o făcuse el. Iluziile mele că am de-a face cu un versat în ale sexului, amăgire bazată exclusiv pe tatuajele pe care le avea pe tot corpul, s-au spulberat încă din timpul preludiului.

Un bărbat puturos de fel, John nu era în stare să se mobilizeze nici măcar când făcea amor. Întins pe spate, nu mişca niciun deget, lăsând totul în seama mea.

După multe partide deplorabile, mi-am dat seama că-mi pierd vremea. Nu găseam nicio calitate la acest ciudat, care-şi dădea aere de America. Simţeam că se umpluse paharul şi trebuia să îl golesc, ceea ce s-a şi întâmplat. Fără să stau prea mult pe

gânduri, am început să-i strâng în grabă lucrurile şi i le-am îndesat în geantă. Urangutanul se uita cu ochi mari şi nedumeriţi la mine în timp ce-i făceam bagajele.

— Ci se intampla, Lora? m-a chestionat, mirat, Yetti.

Întrebarea m-a întrerupt câteva secunde din activitatea mea febrilă. Privirea lui de căţel luat la şuturi m-a impresionat oarecum, dar nu suficient cât să dau înapoi. Eram pornită rău împotriva acestui pierde-vară.

— Right now you are leaving my house. You are a looser! Do you understand? The greatest looser I ever met (În clipa asta, pleci din casa mea. Eşti un ratat. Înţelegi? Cel mai mare ratat pe care l-am întâlnit vreodată), i-am spus eu, în engleză, ca să mă asigur că înţelege fiecare cuvinţel.

Aşa l-am gonit pe Ionică Americanu' din casa mea. Am închis uşa cu cheia în urma lui, ca nu cumva să-i treacă prin cap să se întoarcă, iar după ce m-am liniştit un pic,

am sunat-o pe soră-mea s-o pun la curent cu noutăţile.

— Vezi că l-am dat afară pe cretinul de John. Probabil că e în drum spre voi. Nu mă întreba de ce, pentru că iar mă enervez. Pa! am anunţat-o pe scurt, fără detalii suplimentare.

Peste o jumătate de oră, Ana m-a sunat înapoi, pe telefonul fix.

— A fost John pe aici şi m-a rugat să-ţi transmit un mesaj. Vrea să-i înapoiezi prezervativele pe care le-a uitat la tine. Sunt în noptiera din dreapta patului, am auzit-o pe soră-mea la capătul celălalt al firului.

Nu mai exista nicio urmă de îndoială: am avut de-a face cu un imbecil fără şanse de vindecare.

— Spune-i că impotenţii n-au nevoie de prezervative, ci de Viagra, am ţipat în telefon, uitând că mesagerul nu trebuie împuşcat. Am închis, revoltată de impertinenţa urangutanului.

Am suspinat, obosită psihic de toată tevatura asta. Îmi era atât de dor de iubitul meu Alex. Sexul cu el era formidabil. Ştia exact ce-mi place, mă făcea să mă simt cea mai senzuală femeie şi mă zăpăcea doar când mă privea cu subînţeles. Probabil că iubirea care ne unea era principalul nostru stimulent sexual.

Amintirea celei mai recente escapade în doi mi-a accentuat nostalgia. În drum spre munte, iubitul meu mi-a făcut încălzirea pentru ceea ce avea să urmeze peste câteva ore: o noapte plină de erotism. Cu o mână conducea, iar cu cealaltă mă excita, atingându-mă în zonele intime. Nici măcar atunci când ne-am oprit la semafor, în paralel cu alţi şoferi care ar fi putut să vadă scenele sexy din maşina noastră, nu a renunţat să mă pipăie. Şi pe mine, şi pe el ne excita riscul. Am avut două orgasme. Primul, într-o intersecţie din Sinaia, iar al doilea, pe serpentinele spre Poiana Braşov.

Mi-aş fi dorit atât de mult ca Alex să fie acum cu mine.

M-am întins pe canapea, am închis ochii şi mi-am imaginat că amantul meu însurat mă strânge-n braţe. Aşa m-a luat somnul.

Criză în relaţia adulteră

suna pe Alex. Contabilizasem trei Asăptămâni de când bia aşteptam să se facă ora prânzului ca să-l pot

nu mai vorbiserăm. După apeluri

insistente, într-un

final, iubitul meu mi-a răspuns.

— Ce faci, dragostea mea? l-am întrebat fericită să-i aud vocea.

— Bine, am ceva treabă, e urgent? m-a

întrebat el, grăbit.

— Nu, doar că nu mai ştiam nimic de tine..., i-am spus, dezarmată de atitudinea lui rece.

Am aflat, sub forma unui rezumat, de ce nu mai dăduse niciun semn de viaţă: îşi schimbase locul de muncă şi fusese stresat.

De atâţia ani de zile, împărţeam în mod egal stresul, indiferent că era al meu sau al lui. Nu prea înţelegeam de ce de data asta

nu a mai simţit nevoia să-mi împărtăşească grijile. Nu voiam să-l trag însă la răspundere, pentru că eu trebuia să fiu femeia care-l iubea necondiţionat. Era sătul de cicălelile neveste-sii.

— Când ne vedem? am încercat să forţez eu, nerăbdătoare, o întâlnire.

— Nu ştiu, sunt aglomerat cu multe chestii în perioada asta. Hai că nu mai pot să vorbesc. Te caut eu.

Dacă-l pierdeam şi pe el, eram distrusă. Mă agăţam de Alex ca înecatul de pai.

Toată ziua mi-am făcut planuri cum să-l recuceresc. Ceva era în neregulă, iar teama că ne-am putea despărţi definitiv mă scotea din minţi.

Contrar obiceiului, nu am mai dat randament la muncă, încă o dovadă în plus că Alex era special. Dacă după orice pseudorelaţie încheiată aveam articole de prima pagină, de data asta am scris doar texte mediocre.

În timp ce concepeam mintal tot felul de strategii de seducţie, fereastra

messengerului m-a anunţat că am primit un mail.

Îmi scrisese Charles. Venea în România peste o lună şi voia să ne vedem. Lucrurile începeau să devină interesante. „Nimic nu este întâmplător”, mi-am ridicat singură moralul.

Uitasem complet de cucerirea pe care o făcusem în Mallorca. Înainte de mă apuca să-i scriu, am dat un search pe Google: Charles Leroy.

Nu mică mi-a fost mirarea când am găsit zeci de materiale din presa internaţională despre francezul meu, însoţite de fotografii. Nu exista nicio îndoială că Charles este managerul general al uneia dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume. Francezul nu fabulase.

I-am scris că m-a surprins plăcut mailul său şi că abia aşteptam şi eu să-l reîntâlnesc.

Din acea zi, Charles a început să mă sune aproape în fiecare seară, iar în timpul zilei,

când eram la birou, îmi trimitea sms-uri drăgăstoase. Mă alinta „ma petite Roumaine” („micuţa mea române”) şi avea grijă de fiecare dată să mă întrebe şi de căţelul meu, Puffy, despre care-i povestisem în Mallorca. Ştia că-mi iubesc mult patrupedul şi că-mi făcea plăcere să vorbesc despre el.

Mă întreţineam la telefon cu Charles ore-n şir şi mă apela indiferent în ce colţ al lumii era: Italia, Ungaria, Polonia, SUA, Australia, Indonezia... Călătorea mult datorită jobului, dar nu mă neglija. Fără ca Charles să ştie, mă foloseam de el. Voiam să mă răzbun pe Alex.

Depresia post-divorţ

tea mea feminină nu mă înşelase. Ceva în
Arelaţia m aşteptat în zadar un semn de la
Alex. Perspicacita-
noastră era mai putred ca niciodată. Nu
aveam însă

prea multe arme ca să lupt cu şanse egale în războiul împotriva neveste-sii, pe care o suspectam că este cauza acestei răceli.

Nu-mi rămânea decât să aştept şi să mă pregătesc aşa cum se cuvine pentru revederea cu Charles. Cântecul vesel şi optimist al Vondei Shepard, „It's in his kiss", pe care-l pusesem la soneria mobilului, mi-a distras atenţia.

— Ce faci, păpuşă? m-a întrebat Iulia, care nu părea tocmai în apele ei.

— Uite pe acasă, tu?

— Şi eu la fel. Hai, nu vii pe la mine? m-a invitat prietena mea, pe care am simţit-o din voce că ar vrea să fiu lângă ea.

— Ba da. Ajung cam într-o oră.

— Te aştept, vezi să nu întârzii şi să cumperi şi tu, te rog, un pachet de ţigări de pe drum. Le-am terminat şi azi n-am scos capul din casă. Mersi, te pup, pa.

Am găsit-o pe Iulia într-o depresie post-divorţ. Suferea după milionarul care o făcuse fericită, pentru ca apoi s-o părăsească în luna de miere.

— Laura, sunt înnebunită. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Îl iubesc pe George, deşi s-a purtat îngrozitor. M-a jignit, m-a făcut de râs în public, m-a acuzat că vreau să îi toc averea şi că stau cu el din interes. Nu-l mai recunosc pe bărbatul de care m-am îndrăgostit şi, totuşi, nu-mi pot lua gândul de la el, mi s-a destăinuit cea mai bună prietenă a mea, izbucnind în plâns.

George Vasilescu o transformase pe Iulia într-o marionetă, pe care o manevra după bunul lui plac. Divorţaseră, dar nu-şi încheiaseră definitiv socotelile. O suna şi-i reproşa că ea este cea care poartă vina destrămării scurtei lor căsnicii. Iulia nu apuca să spună nimic în apărarea ei, pentru că George îi închidea telefonul.

— Adineauri am vorbit cu el. Mi-a spus că din cauza mea ne-am despărţit. Laura, îl vreau înapoi cu disperare, a continuat prietena mea să mi se confeseze, printre hohote de plâns.

Mi-aş fi dorit atât de mult să-i pot da un sfat care să o scoată din starea deplorabilă

în care se afla, dar adevărul era că nu ştiam ce să-i spun.

Nu apucasem să-l cunosc pe George, ca să-mi pot da seama cum trebuie luat acest bărbat astfel încât să-i intre minţile în cap.

În plus, nu eram tocmai o expertă în relaţiile cu sexul opus, ba dimpotrivă.

Iulia se uita la mine, aşteptând parcă un miracol. Simţeam că pe umerii mei apasă o mare responsabilitate şi nu aveam habar cum s-o scot la capăt.

— Pune-l şi tu pe jar, nu-i mai răspunde la telefon!

Îndemnul meu nu a fost primit cu prea mult entuziasm, iar asta am văzut-o imediat în ochii Iuliei. Avea nevoie să-i audă vocea fostului ei soţ, chiar dacă fiecare telefon înseamna o nouă tortură psihică.

— Uite cum facem. Până treci de perioada asta, o să mă mut la tine. Telefonul tău va sta numai la mine. Nu te mai las să vorbeşti cu el. Acest bărbat îţi

face mult rău. Vrei să ajungi în spital? mi-a venit mie o idee.

— Da, Laura. Am nevoie să stai aici, cu mine. Simt că o iau razna, a fost de acord Iulia.

În noaptea aceea, am dormit la prietena mea. Voiam s-o ştiu în siguranţă. Când am plecat, am stabilit ca într-una din zilele următoare să-mi aduc câteva lucruri la ea.

Peste trei ore, Charles ajungea în România. Urma să mă sune după ce se caza, ca să luăm cina împreună. Făcusem rezervare la unul dintre cele mai de fiţe restaurante din oraş.

— Bonsoir, Laura! (Bună seara, Laura!), m-a salutat, în holul hotelului de 5 stele, un bărbat serios, îmbrăcat la patru ace şi cam sobru.

— Bonsoir! (Bună seara!), am răspuns, căutându-l cu privirea pe tipul sexy, bronzat şi vesel din Mallorca, dar fără să-l găsesc.

Charles Leroy de Bucarest nu avea nicio treabă cu Charles Leroy de Mallorca. Erau pur şi simplu două personaje din filme diferite.

Am încercat să-mi ascund surprinderea şi m-am purtat cât mai firesc.

Odată ajunşi la restaurant, am sperat că cele câteva pahare de vin pe care Charles le-a băut mi-l vor aduce înapoi pe tipul care mă dăduse pe spate în vacanţa din Spania. Nu s-a întâmplat aşa.

Îl aveam în faţa mea pe Charles Leroy, managerul unei companii farmaceutice de renume, venit în România pentru a încheia contracte importante şi care se purta ca atare.

A trebuit să mă adaptez acestei situaţii neprevăzute. Mi-am îndreptat spatele, mi-am compus un zâmbet protocolar şi am început să vorbesc despre criza mondială. Am bănuit că-l interesa subiectul şi nu m-am înşelat.

Charles era plin de bani, iar asta se vedea încă de la o primă evaluare: purta haine de

lux, un ceas ultrascump şi avea un telefon mobil care costa mai mult decât maşina mea.

Deşi mueam de curiozitate să aflu cât câştigă, nu l-am întrebat dintr-un considerent simplu: mi-a fost teamă să nu-mi întoarcă întrebarea. N-aş fi vrut să creadă că alerg după banii lui. În plus, eram hotărâtă să ţin ştacheta sus. Nu ştiu ce impresie avea el despre ziariştii români, dar, dacă era una bună, nu intenţionam să dărâm un mit, dându-mi în vileag salariul umil comparativ cu al său.

Seara a decurs ca o întâlnire de afaceri: agreabilă, dar nu ceea ce mi-aş fi dorit.

Ne-am întors la hotel, iar el m-a invitat în cameră. Stătea doar câteva zile în România, aşa că nu avea sens să fac pe neprihănita. Seara s-a încheiat cu sex.

Aveam aşteptări mari de la Charles. Dacă nu mă înşela memoria, mai toate sondajele pe teme sexuale duceau la aceleaşi concluzii: francezii erau cei mai buni bărbaţi în pat.

Charles nu m-a excitat însă nici pe jumătate cât reuşise s-o facă în Mallorca. L-am catalogat drept mediocru, dar merita o a doua şansă. Făceam parte din rândul femeilor care credeau în sondaje, aşa că i-am găsit o scuză: cu siguranţă era obosit.

După ce ne-am iubit, mi-a spus că are un cadou pentru mine. Speram să fie un parfum, pentru că tocmai îmi lichidasem stocul.

— Uite, ţi-am luat asta din India, mi-a înmânat francezul cadoul special pentru mine.

Am desfăcut nerăbdătoare cutia învelită într-o hârtie galben-pal şi am dat peste un mic Buddha. Această statuetă kitschoasă a fost cel mai urât cadou pe care l-am primit vreodată. Am simulat încântarea şi i-am mulţumit.

Micul Buddha, care bătuse atâta drum până-n România, avea să fie expediat în satul Răcari, din Dâmboviţa. Orice lucru inutil ajungea la ţară, la mama.

Am înnoptat la hotel, urmând ca a doua zi, după ce Charles termina întâlnirile planificate, să ne vedem.

Am ieşit din nou la restaurant, desigur tot unul extrem de scump, pe care-l frecventam când îmi plăteau alţii consumaţia sau doar în zi de salariu, dacă mergeam pe banii mei.

Cina a decurs aproape la fel ca cea din seara trecută. Surpriza mi-a fost rezervată însă la final. Charles a achitat nota de plată cu cardul, fără să lase nicio şpagă chelnerului. Mi-a fost îngrozitor de jenă faţă de ospătarul care mă ştia din vedere. Îmi venea să scot eu bani din portofel pentru a-l recompensa cu o mică atenţie pentru amabilitatea cu care ne servise, dar n-am făcut-o. Nu aveam, încă, niciun interes să-i dau peste nas francezului.

Îngreţoşat de zgârcenia clientului său la costum Calvin Klein, chelnerul nu şi-a ascuns dispreţul.

— Dar de ce se poartă aşa, pentru că nu i-am dat şpagă? m-a întrebat Charles, care părea că realizează gafa pe care o făcuse.

— Probabil, i-am replicat eu, săgetându-l cu privirea.

Cu toate acestea, nu a considerat necesar să dreagă situaţia penibilă în care ne pusese. Ne-am îmbrăcat şi am părăsit localul. „O perioadă nu o să mai trec pe aici”, mi-am propus în sinea mea, copleşită de ruşine.

Pentru că nu ne era somn, am mai stat la barul hotelului să bem un cappuccino.

— Vreau să-ţi dedic un cântec frumos, mi-a spus Charles, îndreptându-se spre pianul aşezat într-un colţ al barului.

Încă o dată se dovedea că nu mă minţise la prima noastră întâlnire din Mallorca: chiar ştia să cânte la pian.

Instrumentul nu era însă funcţional, aşa că francezul nu şi-a putut etala calităţile de virtuoz. După ce am terminat consumaţia, ca şi cu o seară în urmă, am urcat la el în

cameră şi am făcut sex, iar de data aceasta a fost ceva mai satisfăcător.

Charles era de-o zgârcenie care îmi displăcea profund. O cheltuitoare ca mine n-ar fi putut face pereche cu un avar ca el. În plus, era nefumător şi, deşi spunea că nu-l deranjează acest viciu, când a văzut că are de-a face cu un fel de şefă a galeriei fumătorilor împătimiţi, nu a mai părut atât de tolerant. Într-o zi a început să-mi explice cum arată plămânii unui fumător. Nu mai aveam nicio îndoială că era intoxicat de ţigările mele fumate una după alta. În ciuda acestor nepotriveli, mă simţeam relativ bine în compania lui. Era o idilă de moment convenabilă. Charles s-a întors la München, nu înainte de a-mi promite că mă va căuta. Mă plăcea şi simţeam asta, dar mă îndoiam că el era ceea ce aveam eu nevoie.

Pescarul de pe Lacul Morii

fiecare dată când se îmbolnăvea, Marian,
Bun vecin uburuza mea începuse să dea
semne de bătrâneţe. De
posesor al aceleiaşi mărci de maşină, se
oferea s-o
oblojească.

„Ce băiat de treabă!”, mi-am spus entuziasmată de promptitudinea vecinului meu, care stătea la scara alăturată, tot la etajul 3, perete în perete cu mine.

Într-o seară de vară, cineva a găsit de cuviinţă să-mi şterpelească numărul de înmatriculare de pe faţă. Ştiam că dacă mă prindea poliţia, riscam o amendă deloc neglijabilă.

Şi de această dată, Marian m-a scos din încurcătură: mi-a confecţionat o plăcuţă provizorie. Pentru ca treaba să meargă repede, vecinul meu şi-a mobilizat întreaga familie pentru misiunea „Plăcuţa”: Marian a decupat cartonul, taică-su, domnu’

Marcel, a scris numerele cu marker, iar doamna Nina, mai- că-sa, şi-a dat cu părerea la final. Lucrarea a ieşit de nota 10; nici n-ai fi zis că e un fals.

După ce Buburuza mea a reintrat în legalitate, odată cu montarea cartonului, Marian m-a invitat la el, la o cafea.

Era vineri seară şi avusesem o săptămână grea, dar nu puteam să-l refuz. Erau şi-ai lui acasă, nişte oameni de altfel cumsecade. Auzisem, întâmplător, că Marian are o relaţie de ani de zile cu o fată de prin cartier şi se mutase la ea, dar nu o cunoşteam.

— M-am certat cu tâmpita aia, mi-a mărturisit vecinul meu, tocmai când dădeam să intru în apartamentul părinţilor săi. Mi s-a părut suspectă această confesiune spontană. Nu înţelegeam de ce credea că m-ar interesa viaţa lui amoroasă.

Am îngăimat ceva şi am trecut pragul casei, din care, două ore mai târziu, nu mai ştiam cum să scap.

Casa era un adevărat haos. Obiecte inutile zăceau uitate pe te miri unde, holul era aproape blocat de saci umpluţi cu nu ştiu ce, pe jos erau aruncate furtunuri, cabluri şi piuliţe, iar pe dulapuri erau atârnate lucruri ponosite şi sleioase...

Gazdele mele m-au primit în bucătărie, aşezându-mă, la loc de cinste, mi-am dat eu seama, pe singurul scaun mai curat.

I-am salutat părinţii şi am făcut cunoştinţă cu Ionuţ, un prieten bun de-al lui Marian. Habar nu aveam ce mi se pregăteşte.

Mama lui Marian a intrat direct în subiect.

— Băiatul meu nu mai e cu aia, ştiţi dumneavoastră, nebuna cu care şi-a pierdut atâta timp, mi s-a adresat doamna Nina.

Nu ştiam şi nici nu voiam să aflu, dar mi-am dat seama că asta n-avea nicio importanţă.

— Domnişoara Laura, băiatul meu are trei apartamente. Treiiii apartamente,

înţelegeţi? Treiiii, s-a burzuluit doamna Nina la mine, aproape băgându-mi în ochi degetele pe care numărase cele trei apartamente.

— Unul din apartamente are tot ce-i trebuie, gresie, faianţă, e renovat, mobilat, poate oricând să stea în el, a continuat bătrâna să-mi prezinte averea fiului său.

— Păi... e norocos! m-am simţit datoare să trag o concluzie.

— Domnişoara Laura, aia nu avea ce să caute cu Marian. E o nebunăăăă, domnişoară, o nebunăăăă. Nu puteai s-o pui şi tu la masă cu un general, cu un ambasador, cu un academician, nu ştiu dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun, mi-a aruncat ea o privire iscoditoare, ca să verifice dacă pricepeam.

Sincer, nu-i înţelegeam îngrijorarea. „Poate l-o îmbrăca pe bărba-su în general şi l-o pune în capul mesei”, m-am gândit, amuzată.

În tot acest timp, Marian, roşu la faţă ca racul după cele trei beri pe care le dăduse pe gât pe nerăsuflate, mustăcea.
Maică-sa se descurca de minune în rolul de peţitoare.

N-am apucat să mă dezmeticesc bine, că în discuţie a intervenit şi prietenul Ionuţ.

— Laura, vă aştept pe tine şi pe Marian mâine la un grătar. Să vă lăsaţi maşinile acasă, mi-a sugerat Ionuţ, pe un ton atât de familiar de parcă ne cunoşteam de-o viaţă.

— Nu pot mâine, am treabă, m-am scuzat eu.

— Laura, nici nu vreau să aud aşa ceva. La 17:00, sunteţi la mine! a insistat peţitorul secund.

— Aaaa... serios nu pot.

— Am încheiat subiectul, a fost el ferm pe poziţie.

— Domnişoara Laura, am şi eu o vârstă. Nu ştiu cât o să mai trăiesc. Vreau şi eu nepoţi, mă înţelegeţi? Pe Marian l-am făcut la bătrâneţe, a reintrat în scenă doamna

Nina. — La câţi ani l-aţi făcut? am părut eu interesată.

— La 30 de ani, a venit prompt răspunsul, urmat de un oftat adânc. Doamna Nina ştia tot despre mine, după cum aveam să-mi dau seama din discuţii, mai puţin faptul că trecusem de 30 de ani.

— Am auzit că v-aţi schimbat uşile, mi-a spus ea hodoronc-tronc.

Este adevărat că tocmai terminasem de revonat garsoniera, dar nu mi-am imaginat nicio secundă că era un subiect de larg interes pentru vecinii mei.

— Da, aşa este, i-am confirmat informaţiile pe care le deţinea din surse numai de ea ştiute.

— Laura, la ora 17:00, să nu uiţi, da? s-a trezit, din nou, prietenul Ionuţ, care băuse la rândul lui destul de mult.

Singurul care asista pasiv la discuţie era tocmai personajul pentru care se scrisese această comedie: vecinul meu binevoitor,

Marian. Se mulţumea să zâmbească, din când în când, în colţul gurii.

În acest fel, s-a scurs o oră şi jumătate. Am considerat că timpul alocat acestor ciudaţi a expirat şi am dat să mă ridic de pe scaun.

— Unde plecaţi, domnişoara Laura? Vă rog, staţi jos! mi-a cerut, pe un ton categoric, doamna Nina, împingându-mă la loc pe scaun.

— Sunt foarte obosită şi aş vrea să mă duc acasă.

— Nu se poate, aşa devreme? Trebuie să mai staţi.

— Dar...

— Fără niciun dar, vă rog!

Jenată de insistenţele „soacrei" mele, nu am mai opus rezistenţă.

— Ştiţi ce mi-a zis Marian zilele trecute? Mamă, ce ar fi dacă am sparge peretele care ne separă de Laura şi am avea o sufragerie comună? m-a pus la încercare tanti Nina, zâmbindu-mi complice.

— Cum ar fi? a fost tot ce am putut spune, îngrozită realmente de această glumă, care în urechile mele a sunat ca un scenariu de groază.

După încă o jumătate de oră, aproape am zbughit-o spre hol, împiedicându-mă de un sac în disperarea mea de a nu fi oprită din drum.

— Noapte bună! mi-am luat rămas-bun de la familia Bundy, cum îi poreclisem în gând.

Pe la mijlocul holului, aud în spatele meu o voce de bărbat, care mă striga panicat că aş putea dispărea pe uşă.

— Domnişoara Laura, domnişoaraaa Lauraaa!

Întorc capul, speriată, iar în faţa mea văd un bătrânel uscăţiv şi chelios, îmbrăcat într-o pijama peticită şi decolorată. Era domnul Marcel, tatăl lui Marian, care se retrăsese în sufragerie când am venit eu.

— Vreau să vă arăt ceva, îmi spune el, deschizând uşa de la baie.

Atârnată de o frânghie, am văzut o pereche de chiloţi bărbăteşti pusă la uscat.

„Deci Marian nu doar că are treiiiii apartamente, dar îşi spală singur şi chiloţii”, am presupus eu.

— Asta e pasiunea lui Marian, mi-a spus bâtrânul, pe un ton solemn, întocmai ca un general la o ceremonie militară.

„Cum să ai ca pasiune spălatul chiloţilor?”, m-am întrebat în sinea mea. Şi totuşi, de la familia Bundy mă puteam aştepta la orice.

— Ce părere aveţi?

— Păi... e bine! am replicat eu, cu o privire tâmpă.

— Are 3 kilograme..., a adăugat domnu’ Marcel.

Pentru că ceva nu se potrivea, am inspectat baia c-o privire de ansamblu. În chiuveta îmbâcsită, umplută cu apă, am dat cu ochii peste un peşte viu, care se agita neputincios, parcă simţind că i se apropie sfârşitul.

— A, da? Păi... e mare, am exclamat, cu un aer de mirare, dându-mi seama că nu budigăii de pe sârmă erau centrul atenţiei.

— Da, este, este. Numai din ăştia prinde Marian. Domnişoara Laura, mergeţi într-o zi cu el la pescuit, m-a sfătuit al treilea peţitor din seara aceea.

— Dar unde prinde peşti aşa mari? am întrebat eu, străduindu-mă să par impresionată de captura vecinului meu.

— Pe Lacul Morii...

Am început să râd. M-am închipuit cu undiţa în mână, pe malul Lacului Morii. Era prea mult pentru o singură seară.

Marian a ţinut morţiş să mă conducă acasă, deşi aş fi preferat să nu o facă. Îmi lua două minute să ajung de la scara lor la a mea.

— Laura, dacă vrei să ieşim la o cafea, să îmi spui, da? a strigat în urma mea, încurajat probabil de berile băute cu nesaţ.

M-am făcut că nu-l aud şi am intrat val-vârtej în scară, de teamă ca nu cumva vecinii mei să tragă concluzii pripite. N-aş

fi vrut ca o presupusă relaţie cu pescarul să mă aducă în atenţia babelor care cleveteau toată ziua pe banca din faţa blocului.

De o săptămână, nu mai ştiam nimic de Iulia, deşi ultima dată când ne văzuserăm hotărâserăm să mă mut la ea ca s-o ajut să treacă peste despărţirea de George. Nu mă mai căutase, iar eu mă luasem cu treabă la birou.

Într-o seară, mă pregăteam să ies în oraş, când m-a sunat.

— Ce faci, fetiţă? am auzit în telefon vocea binedispusă a prietenei mele.

— Bine, pe-acasă, mă pregăteam să merg să beau o cafea cu Olivia, tipa cu agenţia de publicitate. Tu cum eşti? Pari în toane mai bune, am constatat eu.

— Laura, tocmai de asta te-am sunat. Să te pun la curent cu noutăţile. M-am împăcat cu George, ne-am recăsătorit şi m-am mutat cu el în vila pe care o are în Cartierul Francez. Când ne faci o vizită? m-a întrebat Iulia, care era, fără nicio îndoială, fericită.

— Bravo, Iuli! Dacă ai ştii cât mă bucur să aud asta. Sincer, mi-am făcut griji pentru tine. O să trec într-un weekend să-ţi văd noua casă.

— S-ar putea să avem musafiri, dar o să încerc să mă sustrag şi să stau cu tine. Am multe să-ţi povestesc, mi-a spus, entuziasmată, Iulia.

Prietena mea se născuse clar sub zodia norocului. George părea atât de categoric în sms-urile pe care i le trimitea încât n-aş fi crezut că vor mai fi vreodată împreună.

M-am îmbrăcat şi am ieşit pe uşă. Peste un sfert de oră, trebuia să mă întâlnesc în mall cu Olivia.

Proprietara unei agenţii de publicitate de succes, Olivia era o fată de nota zece. Divorţată, îşi creştea singură băieţelul în vârstă de 11 ani.

Era o femeie pe care, în mod normal, orice bărbat ar fi trebuit să şi-o dorească lângă el. Drăguţă, inteligentă, cu o situaţie financiară bună, descurcăreaţă şi de un

calm desăvârşit. Acestea erau calităţile pentru care o admiram sincer.
Şi totuşi, fie bărbaţii nu i le vedeau, fie nu le apreciau.

Prietena mea îşi schimba regulat partenerii. Deşi se învârtea prin lumea bună, unde mişunau bărbaţii culţi şi rafinaţi, Olivia nu reuşea să aibă o relaţie stabilă.

— Parcă au înnebunit cu toţii. Vor numai sex, mi se plângea, pe bună dreptate.

— Nu mai există valori morale, respect pentru cuplu, căsnicie, familie..., vorbeam, la rândul meu, din experienţă.

Dacă eu eram genul care cu greu lăsa de la ea într-o relaţie, Olivia era exact opusul meu. Mă gândeam că trebuie să fii un mare prost să cunoşti o femeie ca ea şi să-i dai cu piciorul. Şi totuşi, asta i se întâmpla tot timpul.

Olivia ştia să păstreze aparenţele. Nimeni din anturajul ei profesional nu-i bănuia frustrările pe plan personal şi umilinţele pe care le accepta în numele unei relaţii. Nu suporta singurătatea, iar

această teamă o transforma într-o sclavă a bărbaţilor.

I se oferea cu totul primului venit, pentru ca mai apoi să regrete. Olivia se pricepea să facă bărbaţii să se simtă bine în compania ei, tocmai de aceea nu înţelegeam de ce o părăsesc unul după altul.

Gătea excelent, organiza seri romantice cu mâncare bună, lumânări şi masaj erotic, le făcea cadouri scumpe, îi scotea la restaurant pe banii ei şi trecea cu vederea dacă nu o răsplăteau la rândul lor nici măcar c-o floare. Probabil tocmai de asta o relaţie nu dura mai mult de trei luni. Bunăvoinţa ei dusă la extrem suna a disperare în urechile bărbaţilor.

Olivia făcuse multe gesturi nebuneşti în contul dragostei după care suspina. Femeie credincioasă, când călătorea prin ţară, mergea la mănăstiri să se roage. Aşa l-a cunoscut în Bucovina pe călugărul Serafim, care avea să-i devină amant.

L-a sedus pe nefericit fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă. Când în joc era împlinirea ei amoroasă, călca peste cadavre.

La fiecare sfârşit de săptămână, Olivia urca în maşină şi fugea la mănăstire. Făceau sex chiar în chilia călugărului, printre icoane, candele, cruci, cărţi bisericeşti şi miros de tămâie.

Serafim se călugărise de cinci ani ca să-şi trateze o dependenţă bolnăvicioasă de sex. A luat calea mănăstirii pentru a-şi purifica trupul şi sufletul. Se crezuse vindecat până să apară Olivia. Relaţia interzisă cu Serafim o zăpăcea pe prietena mea, care a ajuns să se îndrăgostească de el. Era o aventură unică, periculoasă şi incitantă în aceeaşi măsură. De fiecare dată când se iubeau, Olivia îşi simţea trupul zvâcnind de fiori care-i fuseseră străini până atunci. Păcătuia, dar nu-şi putea înfrâna dorinţele trupeşti care o mistuiau. Odată ce păşea pragul chiliei, remuşcările se contopeau cu trăirile erotice ale unei femei cu o poftă de sex de nestăvilit. Se abandona în braţele lui

Serafim, la lumina palidă a lumânării, ca o virgină care trăia cele dintâi emoţii ale dragostei carnale.

Idila lor s-a terminat însă după vreo opt weekenduri de amor în chilie. Odată ce a încălcat canoanele bisericeşti, călugărul Serafim s-a trezit din amorţeala sexuală. A înlocuit-o pe Olivia cu altă enoriaşă, mai tânără şi mai focoasă, după cum avea să afle chiar de la el.

Amorezată de călugărul pervers, a suferit mult. Şi-a mai făcut drum pe la mănăstire de câteva ori, dar Serafim nu a băgat-o în seamă.

Olivia nu suporta această înfrângere: ea era femeia care-l făcuse să cadă în păcat şi îşi cerea dreptul. Atunci când a simţit că-l pierde definitiv, l-a hărţuit cu telefoane şi cu mesaje de ameninţare. Voia să-l reclame la Patriarhie pentru relaţii necuviincioase şi coruperea credincioaselor care veneau să se roage la mănăstire.

Am reuşit s-o liniştesc după multe sesiuni de terapie prietenească. Răzbunarea nu ar fi ajutat la nimic. S-ar fi făcut vâlvă, iar statutul ei nu-i permitea să fie târâtă într-un astfel de scandal. Afacerile i-ar fi fost compromise.

Olivia şi-a muşcat buzele de ciudă că nu putea să-l pedepsească pe cel care-şi bătuse joc de ea, dar, într-un final, a renunţat la această idee nebunească. Multe femei îşi fac un ideal în viaţă din aducerea pe calea cea bună a bărbaţilor lipsiţi de orice moralitate. Se luptă din răsputeri să-i convertească la iubire, în ciuda voinţei lor. Abia la final de drum, când sunt stoarse de putere, înţeleg că dragostea şi fidelitatea nu pot fi impuse nici cu forţa, nici cu vorbe dulci.

pundea la telefoane şi nici nu mă suna. DNiciodată nu e câteva luni, Alex parcă se evaporase. Nu mai răs-

trecuse atât de mult timp fără să vorbim. Nu era semn bun. De-a lungul anilor, făcusem multe repetiţii pentru ca finalul să nu mă dărâme pishic. Ştiam că relaţia adulteră nu va dura până la adânci bătrâneţi. Era evident că iubirea noastră ajunsese la capăt de drum. E drept că-mi imaginasem altfel despărţirea.

— Sufleţel, după amputarea unui picior, bolnavul are impresia că membrul inferior este încă la locul lui. Chiar simte furnicături în călcâiul pe care, de fapt, nu-l mai are. Această tulburare se numeşte sindromul de membru-fantomă. Cam aşa vei rămâne şi tu pentru mine. Indiferent ce se va întâmpla cu noi, nu vei dispărea niciodată din viaţa mea, vei fi mereu cu mine, îmi explicase Alex un fenomen medical, ca să mă asigure de dragostea lui veşnică. „Dar eu aş prefera să fiu un picior

funcţional, perfect conturat, cu gleznă fină, admirat de bărbaţi. Nu vreau să fiu un picior amputat”, mi-a trecut atunci prin minte, fără să-i împărtăşesc această opţiune. Nu ar fi avut niciun sens.

Şi iată-mă ajunsă dintr-odată, în ciuda voinţei mele, un blestemat de picior amputat. Fără niciun avertisment sau diagnostic prin care să-mi fi justificat această intervenţie radicală, dr. Alex Cristescu mă amputase şi mă aruncase cu desconsideraţie în containerul pentru deşeuri toxice.

— Dacă un bărbat nu te vrea o dată, tu să nu-l mai vrei niciodată! mă sfătuia mama, când simţea că am nevoie de încurajări.

„Mama are dreptate”, am reflectat eu.

Aşa s-a închis, într-o seară, cel mai fericit capitol din viaţa mea amoroasă, căruia îi dedicasem întreaga tinereţe. Subit şi fără regrete. Viaţa mergea mai departe.

Am decis să-i dau vestea şi soră-mii.

— N-am vrut să-ţi spun până azi, dar Alex m-a părăsit, am anunţat-o pe Ana.

— Ei na? Cum aşa? s-a mirat ea cu sinceritate.

— Mda... N-a mai dat niciun semn de luni de zile. Oricum, nu mai puteam s-o lungim aşa, fără nicio perspectivă. Am şi eu o vârstă, nu-mi mai permit să-mi pierd vremea cu bărbaţi însuraţi, i-am spus, încercând, de fapt, să mă conving pe mine însămi.

— Ai dreptate, Laura. Dar ştiu că îl iubeai...

— Dragoste cu sila nu se poate, Ana. O să-mi văd de ale mele şi o să iubesc pe altcineva.

Nu ştiu dacă Ana m-a crezut sau nu, dar cel puţin a vrut să-mi dea impresia c-o face.

— Dacă vrei să vii pe aici să vorbim, eu sunt acasă, mi-a spus, pregătită să-mi suporte o nouă criză de plâns isteric, specifică oricărei despărţiri care mă afecta.

Nu voiam să trec pe la ea. Relaţia cu Alex trebuia să beneficieze de funeralii speciale. Dacă pentru oricare alt bărbat aş fi plâns, am decis ca iubirea dintre mine şi el să fie înhumată cu discreţie, aşa cum o şi

trăisem. Nu am vărsat nici măcar o lacrimă.

În vizită la Palatul Peleş

fost s-o vizitez pe Iulia, la vila Amilionarului său soţ, şa cum promisesem,
într-unul din weekenduri, am
George Vasilescu. Casa era una dintre cele mai impunătoare din selectul Cartier Francez. Pentru că aveam chef să beau, am luat un taxi, care m-a lăsat în faţa porţii.

— Ce casă frumoasă! a exclamat taximetristul, obligân- du-mă într-un fel să-i las o şpagă mai grasă.

— Da, am constatat şi eu, deloc încântată că trebuia să mai adaug 3 lei la suma pe care voiam să i-o dau iniţial.

Am sunat la soneria de la poartă şi mi-a deschis un paznic.

— Bună seara! Pe cine căutaţi? m-a întrebat politicos bărbatul, dar măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Pe doamna Iulia. Sunt prietena ei, Laura, i-am răspuns, uşor deranjată că mă analiza cu o oarecare îndoială.

— Aşteptaţi puţin, vă rog! mi-a spus şi a dispărut în spatele porţii.

S-a întors după câteva minute, de data asta afişând un zâmbet forţat.

— Doamna vă aşteaptă! m-a anunţat paznicul, deschizându-mi poarta.

Am intrat în curtea spaţioasă, unde am văzut, în fugă, o piscină în aer liber. Vila era imensă şi construită cu bun gust. Văzusem pe la televizor casele vedetelor de la Hollywood, iar cea pe care o aveam în faţă era la fel de somptuoasă. „Parcă ar fi Palatul Peleş", m-am gândit eu, de-a dreptul impresionată.

— Bună seara şi bine aţi venit! Poftiţi, vă rog! m-a întâmpinat în pragul uşii o femeie între două vârste, care purta o uniformă albă, apretată.

— Bună seara!

— Laura, ai ajuns. Ce mă bucur să te văd, fetiţă! m-a îmbrăţişat Iulia.

Prietena mea arăta senzaţional. Dintotdeauna a ştiut să-şi pună în valoare atuurile fizice. Îmbrăcată într-o rochie verde, lungă, dar cu un decolteu generos,

cu părul blond, lung şi des, lăsat în aparenţă neglijent pe spate, fardată fără cusur, Iulia strălucea şi avea exact alura unui star.

— Hai să-l cunoşti pe Geo, m-a invitat ea, fără să-mi lase timp de acomodare.

M-a luat de mână şi m-a dus într-un living mare cât un apartament de două camere.

— Ea este Laura Muşat, cea mai bună prietenă a mea şi o ziaristă de excepţie, m-a prezentat Iulia nu doar soţului ei, ci şi celor zece invitaţi pe care-i aveau la masă.

— Laura, mă bucur să te cunosc. Iuli mi-a vorbit mult despre tine, s-a ridicat de la masă celebrul milionar George Vasilescu, întinzându-mi mâna prietenos.

— Şi eu mă bucur să vă întâlnesc, i-am spus eu, încercând să-mi înving timiditatea normală atunci când faci cunoştinţă cu unul dintre cei mai avuţi şi importanţi oameni din România.

— Draga mea, te rog! Eu sunt Geo, nu-mi mai vorbi cu pronumele de politeţe că doar n-ai venit la mine pentru interviu de

angajare, a glumit amfitrionul meu, iar toţi musafirii au râs.

După cum aveam să-mi dau seama, George era un personaj foarte agreabil, cu mult umor şi o gazdă excelentă, care ştia să te facă să te simţi bine. Nu corespundea deloc cu portretul pe care i-l conturasem, influenţată fiind de cum se purtase cu prietena mea până la împăcare.

George m-a invitat la masă şi nu am putut refuza, deşi mă simţeam stingheră. Toţi musafirii erau la fel de sus-puşi ca şi el.

Am nimerit între un politician cunoscut şi un reputat medic, proprietarul unui lanţ de clinici private din Bucureşti.

O menajeră se preocupa ca invitaţilor să nu le lipsească nimic. Nici nu apucam să golesc bine paharul de vin, că într-o secundă era umplut la loc. Abia terminam de mâncat şi farfuria dispărea instant.

— Domnişoara mai doreşte ceva? mă întreba menajera cam din zece în zece minute.

Era de o amabilitate care deja mă sâcâia. Îi mai rămânea doar să mă şteargă cu şerveţelul la gură la finalul cinei.

Deşi îmi era foarte foame, am mâncat cu noduri. Nu mă simţeam în largul meu. Am prins un moment favorabil pentru a-i şopti Iuliei că aş vrea să ne retragem undeva, numai noi două.

— Mă duc să-i arăt Laurei casa, ne-a scuzat Iulia în faţa lui George şi a musafirilor.

Am urcat mai întâi la etaj, unde erau dormitoarele familiei. Nu mă înşelasem. Casa era cât un palat. Un lux cum nu mai văzusem în viaţa mea.

„Gata, am pierdut-o şi pe Iulia”, m-am gândit panicată. Dar nu era aşa.

Cu toată această opulenţă care o înconjura, prietena mea rămăsese aceeaşi fată bună şi deschisă pe care o ştiam de ani de zile. Mi-a povestit cum George i-a trimis acasă un buchet de câteva sute de

trandafiri, care abia a încăput pe uşa apartamentului ei, însoţit de un bilet în care o ruga sa-l ierte. O iubea. A cerut-o din nou de soţie şi s-au recăsătorit în regim de urgenţă. În aceeaşi zi şi-a mutat hainele în vila lui.

Prietena mea redevenise peste noapte una dintre cele mai invidiate femei. Să fii nevasta lui George Vasilescu, un afacerist respectat şi de succes, însemna ceva. Am ciocnit un pahar de vin în cinstea celei de-a doua sale căsnicii cu acelaşi bărbat. Nu i-am spus nimic de Alex pentru că nu voiam să-i umbresc fericirea. Era seara ei de glorie şi trebuia să rămână aşa.

Iulia a insistat să înnoptez la ei. Am stat de vorbă până dimineaţa şi adevărul e că n-aveam nicio tragere de inimă să mai plec.

Nu mai călcasem niciodată într-o casă de milionar, aşa că am profitat de invitaţia Iuliei. Am dormit ca un bebeluş în aşternutul din mătase naturală.

ani, avea doar câteva riduri. Nimeni nu-
Ami dădea m avut norocul să semăn cu
mama, care, la 60 de
vârsta, iar ăsta era un avantaj pentru orice femeie. Păream cu cinci-şase ani mai tânără, ceea ce făcea să fiu curtată adesea de bărbaţi mai mici decât mine.

Nici măcar când încercam să scap de ei, invocând diferenţele de vârstă, nu se lăsau intimidaţi. Ştiau din copilărie zicala cu găina bătrână care face ciorba bună.

„Gerovitalii”, aşa cum le spunea Sandrina, devoratoarea de puştani, nu erau însă specialitatea mea. Prioritate aveau bărbaţii mai maturi sau măcar de-o seamă cu mine.

Şi totuşi, îmbătrâneam şi nu testasem şi eu niciunul. Ştiam din povestirile Sandrinei că „Gerovitalii” îşi dau silinţa să impresioneze femeile experimentate.

Am decis că a venit vremea să o încerc şi pe asta: să mă culc cu un bărbat mult

mai tânăr. Aşteptam doar să apară oportunitatea, care nu s-a lăsat aşteptată.

Într-o zi, „Buburuza” mea a făcut atac de cord. I-a murit motorul, iar vecinul meu pescar nu a putut remedia defecţiunea. A fost nevoie s-o duc la service.

Maşinuţa mea a ajuns pe mâinile unui tinerel brunet, cu ochii negri, sexy şi vorbăreţ, care mi-a promis că-mi va resuscita „Buburuza” repede. Am schimbat numerele de telefon şi a rămas să luăm legătura dacă e nevoie.

Chiar în aceeaşi zi, Doru, aşa cum îl chema pe bruneţel, m-a sunat să-mi spună cam cât mă costa reparaţia. Factura, destul de piperată, îmi dădea peste cap bugetul. Doru mi-a sugerat însă că voi beneficia de o reducere. Era patronul service-ului şi îşi permitea să facă favoritisme.

În seara următoare, am primit alt telefon de la el. De data asta, m-a anunţat când voi putea să-mi iau în primire maşina. Aveam impresia că mecanicul îşi căuta de vorbă.

Doru s-a ţinut de cuvânt: mi-a acordat reducerea promisă, iar maşina a fost gata la termen.

După câteva zile, deşi reglasem socotelile, m-a căutat din nou. Voia să verifice cum se comporta „Buburuza”. Am dat dintr-una în alta, iar conversaţia s-a prelungit. Am stat de vorbă două ore, pentru ca la final să mă invite la o cafea. Aşadar, nu mi se păruse că-mi făcea ochi dulci.

Pentru că ştiam clar de ce mă întâlnesc cu el, nu l-am plimbat prea mult până să facem sex şi m-am felicitat pentru asta.

Doru-Gerovitalu’ era demenţial în pat. I-am mulţumit în gând Sandrinei că-mi deschisese ochii.

Tinerelul era cel mai bun bărbat cu care întreţinusem relaţii sexuale până atunci. Acorda importanţă preludiului, aşa cum puţini bărbaţi o făceau, avea iniţiativă, imaginaţie şi nu obosea niciodată. Era un armăsar în toată regula. Venea la mine aproape în fiecare seară şi ne dădeam frâu liber plăcerii.

— Ce se întâmplă cu tine, Laura? Radiezi de la o vreme, mă întrebau colegele de birou, care observaseră că ceva îmi prieşte.

„Mi-o trag cu o bunăciune de 22 de ani, ceea ce vă recomand şi vouă”, aş fi vrut să le răspund cu obrăznicie celor pe care le ştiam bârfitoare incurabile.

— Nimic deosebit, vi se pare, am păstrat eu secretul unui chip luminos, care transmitea satisfacţie sexuală.

Abia aşteptam să termin ziua de muncă şi să mă văd cu Doru. Venea mereu cu idei noi în relaţia noastră erotică, iar asta îmi plăcea la nebunie.

Doru era un băiat pe care-l ducea capul. Uneori, nu simţeam diferenţa de vârstă dintre noi.

Avea planuri să-şi dezvolte afacerea pe care şi-o pusese singur pe picioare, voia să mai facă angajări şi intenţiona ca peste doi ani să-şi deschidă încă un service.

După vreo trei săptămâni de amor, mi s-a năzărit să mă joc de-a relaţia serioasă. Deşi mă pricepeam la gătit, erau puţini bărbaţii cărora le făcusem această onoare: să le pregătesc de mâncare. Pentru efortul depus în pat aproape seară de seară, m-am gândit să mă revanşez faţă de tinerelul meu patron de service.

Cu timpul, ne-am obişnuit să mâncăm seara împreună, să ne uităm la un film bun şi apoi să facem sex.

Doru îmi aducea flori, îmi trimitea mesaje care-mi înseninau ziua, îmi oferea mici cadouri şi mă răsfăţa spunându-mi „iubita mea”. Mă temeam că

lucrurile încep să se complice. Nu aş fi vrut să se îndrăgostească de mine.

Aşa s-au scurs trei luni şi jumătate. Relaţia cu Doru m-a făcut să ignor cu desăvârşire sms-urile, mailurile şi telefoanele de la Charles. Nu înţelegea de ce nu-i răspund şi era îngrijorat. Se apropiau sărbătorile de iarnă, mă invitase să le petrec la el şi aştepta răspunsul meu.

Eu şi Doru ne făcusem deja planuri pentru sfârşitul de an. El se ocupase de tot. De Revelion, aveam rezervare la o pensiune din Harghita, unde mergeam cu un cuplu de prieteni de-ai lui.

Într-o dimineaţă, înainte să plece de la mine, m-a rugat să-i împrumut 1 000 de lei. Avea nevoie de ei şi, fiind târziu deja, ar fi pierdut vremea dacă se mai oprea la bancomat.

I-am dat banii, m-a sărutat de plecare şi s-a dus la treabă.

Ascundeam de toată lumea această idilă pentru că aveam idei preconcepute. Doru arăta exact de 22 de ani, în timp ce eu, cu toată gena moştenită de la maică-mea, nu mai aveam chiar prospeţimea de la 20 de ani. Singura care ştia de noi era soră-mea, care nu mă judeca niciodată.

Într-o sâmbătă, Doru avea ceva treabă şi, deşi promisese că ne vedem, nu a reuşit să ajungă la mine. L-am aşteptat cu masa pusă, dar până la urmă am mâncat singură.

Era a doua seară pe care o petreceam fără el şi-mi lipsea. Mă învăţasem cu exuberanţa tinereţii lui şi cu sexul incredibil de care aveam parte.

Stabilisem ca a doua zi, duminică, să vină să mă ia şi să ieşim la un film.

Doru a amânat venirea de la o oră la alta. De la 14:00 la 15:00, de la 15:00 la 16:00, de la 16:00 la 17:00 şi tot aşa până când s-a făcut ora 20:00. L-am sunat îmbufnată. Nu mi-a răspuns. Am insistat

cu telefoanele, i-am trimis şi sms, dar tot nimic.

Într-un târziu am primit un mesaj sec, care m-a panicat: „Sunt la spital”. M-am agitat ore-n şir. De ce era la spital? I se întâmplase ceva lui sau cuiva apropiat? Făcuse accident de maşină?

Nu m-am putut odihni toată noaptea. Grijile erau amestecate cu supărarea că nu mi-a dat mai multe detalii.

Luni, Doru tot nu a răspuns la telefon. Atunci, mi-am luat inima în dinţi şi l-am sunat pe singurul lui prieten al cărui număr îl aveam.

— Bună! Sunt Laura, ştii ceva de Doru? am întrebat eu, cu sufletul la gură.

— Nu ai auzit ce s-a întâmplat? m-a întrebat surprins prietenul.

— Nu... Ce?

— A furat bani din gestiunea service-ului unde lucra. L-a prins patronul, după ce l-a urmărit luni întregi. E vorba de o sumă mare, cam 15 000 de lei. L-au

arestat. El a mai avut probleme în trecut. I-a păcălit pe unii cu nişte case de vânzare, le-a luat banii, dar casele nu existau. Altă dată a luat 3 000 de euro de la unchi-su şi l-a dat ăla pe mâna poliţiei că nu a mai vrut să-i returneze. E băgat rău în belele, tu nu-i ştiai dosarul?

— Ăăăă... nu, nu ştiam...

Aşadar, eram nu doar o găină bătrână, ci şi una bleagă care s-a lăsat păcălită de un infractor de 22 de ani.

Am încercat să fac rapid ordine în toată povestea asta halucinantă: m-am culcat cu un simplu mecanic auto, şarlatan de profesie care îşi trăsese pe sfoară până şi familia şi nu îmi voi mai recupera cei 1 000 de lei. Cam aşa sunau, puse cap la cap, informaţiile primite de la amicul lui Doru'-Infractoru', care mă ţepuise şi pe mine. Îmi vâjâia capul. Nu mă fraierise nimeni în viaţa mea, iar hoţul ăsta mic mă jucase pe degete ca pe o puştoaică naivă. „Te

pomeneşti că mă trezesc şi cu poliţia pe la uşă”, m-am speriat şi mai tare.

Timp de câteva zile, ori de câte ori auzeam soneria, tresăream, de parcă eu aş fi furat banii, nu amantul meu. Am stat în tensiune cam două săptămâni, după care, treptat, am început să mă relaxez şi am dat uitării această poveste urâtă. Din fericire pentru mine, poliţiştii nu m-au căutat niciodată.

78

Benny cel afemeiat

Doru'-Infractoru' picaseră, trebuia să Rcaut grabnic o evelionul se apropia, iar cum planurile făcute cu
soluţie dacă nu voiam să stau acasă. Am dat câteva
telefoane, dar nu m-am lipit de nimeni.

— Sun-o pe Melania! i-a venit soră-mii o idee strălucită.

Juristă de profesie, Melania avea o gaşcă mare, alături de care bătea cluburile în lung şi-n lat.

Aşa am ajuns să petrec Anul Nou într-un grup unde nu cunoşteam pe nimeni cu excepţia Melaniei. Gaşca m-a asimilat

imediat. Prietenii Melaniei m-au făcut să mă simt ca şi cum i-aş fi ştiut dintotdeauna.

În noaptea dintre ani, l-am întâlnit şi pe iubitul ei. Deşi erau împreună de şapte ani, nu-l mai văzusem până atunci. Benny, cum îi spuneau amicii, era inginer, locuia la Cluj şi venea rar prin Bucureşti.

Melania şi Benny aveau o relaţie la distanţă, care mai mult şchiopăta decât să meargă. Cu toate acestea, prietena mea se complăcea în această situaţie ambiguă. Mi-am dat seama că nu-i apropiau cine ştie ce sentimente. Cel puţin nu din partea lui.

După ce s-a îmbătat turtă, Benny a uitat complet de iubita sa.

Sub ochii Melaniei, le-a dansat pe toate piţipoancele din club. Am înţeles că nu era însă ceva ieşit din comun. Se pricepea s-o facă de râs în public.

Chiar dacă nu mă interesa niciun bărbat liber din cercul prietenei mele, m-am simţit flatată de atenţia care mi se acorda. Mai toţi voiau să-mi intre-n graţii. Era un fel de concurenţă între ei: care să-mi aprindă ţigara, care să-mi aducă de băut sau să mă ia la dans.

Aşa cum mă aşteptam, Benny nu a ratat ocazia de a se da pe lângă mine. M-a invitat la dans şi a avut grijă să ne depărtăm uşor de raza vizuală a grupului şi implicit a iubitei sale.

M-a apropiat de el atât cât era nevoie să-mi simtă sânii.

— Eşti foarte sexy, mi-a şoptit la ureche, strângându-mă şi mai mult în braţe.

Şi-a pus capul pe umărul meu şi a început să-mi fredoneze versuri din cântecul lui Prince, „Purple rain”, pe care dansam. Mă temeam să nu ne vadă Melania şi să intru în bucluc fără nicio vină.

Ca aspect fizic, clujeanul mi se părea mediocru, dar avea o îndrăzneală pe care miza în flirtul cu femeile.

Voiam să scap cât mai repede din strânsoarea lui şi am răsuflat uşurată când melodia lentă s-a terminat. Am plecat la masă şi l-am lăsat singur, pe ring. Mă simţeam prost faţă de ceilalţi, dar mai ales faţă de prietena mea, deşi nu aveam nicio vină. Nu aş fi vrut ca Melania să creadă că-i dau apă la moară acestui afemeiat, care-i era iubit.

O jumătate de oră mai târziu, când m-am dus la baie, am dat nas în nas cu Benny. Mi-a tăiat calea şi a vrut să mă sărute. M-am tras la o parte şi mi-a atins doar în treacăt buzele. Duhnea a băutură.

Acest Benny devenise agasant şi nu ştiam cum să i-o spun. M-am ferit de el toată noaptea, dar tot nu am scăpat până nu m-a luat încă o dată la dans. A treia oară, l-am refuzat invocând că nu-mi place cântecul pe care voia să ne înlănţuim pe ring.

Pentru că ştia ce are la uşă, Melaniei nu i-a fost greu să se prindă de avansurile pe care mi le făcea iubitul ei. Cu toate astea,

nu i-a reproşat nimic, ci a început să cocheteze cu un tip din club.

Pe Benny nu prea-l interesa însă că prietena lui râdea şi dansa cu un alt bărbat. N-am observat nici urmă de gelozie în atitudinea lui. Pur şi simplu Melania îi era indiferentă, dar prietena mea nu părea pregătită să renunţe la el.

Ceva o ţinea legată de acest bărbat care nu o aprecia, iar de iubit nici nu putea fi vorba. Melania era cea care trăgea de relaţia lor, ceea ce se vedea cu ochiul liber.

În ciuda incidentului cu Benny, noaptea de Revelion a fost una reuşită. M-am distrat până dimineaţa şi probabil aş mai fi stat dacă nu se făcea ora 6:00.

Pe 1 ianuarie, am dormit aproape toată ziua. Nu m-am trezit decât ca să ciugulesc ceva.

Spre seară, am primit un telefon de pe un număr pe care nu-l aveam memorat. Am răspuns, încă mahmură după petrecere.

— Bună, Laura, am auzit o voce care-mi suna cunoscută, dar pe care nu o puteam identifica.

— Bună!

— Sunt Benny, sper că nu te deranjez.

Nu înţelegeam cum făcuse rost de numărul meu. Singura din grupul lor care-l ştia era Melania. Probabil Benny îi umblase în agenda telefonică.

— Bună, Benny! Ia spune! i-am replicat cu răceală.

— Laura, mi-ar face plăcere să ieşim la o cafea. Ce zici?

Individul ăsta era mai josnic decât îl crezusem. Cum îşi putea închipui că o voi trăda pe Melania, care-mi era prietenă veche?

— Uite care-i treaba, Benny. Sunt prietenă bună cu Melania şi nu i-aş face aşa ceva. Nu aş ieşi niciodată la cafea cu iubitul ei decât dacă ar fi şi ea de faţă. Ai înţeles? m-am răstit în telefon.

— Melania nu înseamnă prea mult pentru mine. Laura, îmi placi. Te rog, hai să ne vedem şi putem vorbi atunci, m-a rugat el cu o voce plângăcioasă.

Benny, tu chiar nu înţelegi că nu mă interesezi? Eşti un nimic în ochii mei. Cum poţi să-mi vorbeşti aşa despre prietena mea?

— Laura, nu interpreta greşit, te rog! s-a milogit în continuare.

— Eşti un nesimţit. Să nu mă mai deranjezi, i-am cerut, închizându-i telefonul, fără să-i spun la revedere.

Omul ăsta îmi provoca repulsie. Aş fi vrut să-i pot deschide ochii Melaniei, dar era încă îndrăgostită de el. Am decis să nu-i spun nimic. Speram că, mai devreme sau mai târziu, va lua singură decizia înţeleaptă de a-l părăsi. Sunt femei pe care singurătatea le sperie atât de mult încât intră grăbite pe uşa din dos a unor relaţii nocive şi o închid în urma lor cu lacăt, fără să-şi dorească să evadeze. Se tem de libertate, pe care nu ştiu şi nici nu vor să înveţe să o exploreze.

—

Apel de urgenţă

În lunile de iarnă, hibernam ca o ursoaică. Nu-mi plăcea zăpada, iar gerul nu mă îmbia să ies din casă. Rar mă abăteam de la drumul spre serviciu şi înapoi spre casă. Îmi umpleam timpul uitându-mă la televizor, răsfoind online presa şi citind cărţi uşurele, care mă relaxau. Aşa a trecut ianuarie şi o parte din februarie. În mai puţin de o lună, venea primăvara, când renăşteam ca femeie, odată cu natura. Îmi luasem gândul de la Alex şi într-un fel mă simţeam eliberată. Eram singură, dar împăcată cu mine însămi.

La începutul lui martie, un telefon neaşteptat avea să-mi bulverseze din nou viaţa.

— Ce faci, Sufleţel? m-a întrebat cu o voce blândă Alex, pe care nu o mai auzisem de şapte luni.

— Bine, Alex. Dar tu ce mai faci?

— Sufleţel, vreau să vorbim. Am probleme mari.

— Când vrei?

— Astăzi. Poţi lipsi o oră de la muncă? Vin eu şi te iau.

Pentru el aş fi putut trece înot şi Oceanul Atlantic, nu doar să trag chiulul de la birou.

Ne-am întâlnit la un restaurant din Băneasa. Alex era schimbat. Slăbise, era tras la faţă, avea o paloare bolnăvicioasă şi se vedea că-l frământa ceva. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost însă că se apucase de fumat.

Ce s-a întâmplat? am deschis eu discuţia.

— Laura, divorţez.

— Poftim?

— Am plecat de acasă de o lună. Acum stau la mama. Totul a pornit de la o prostie. Nevastă-mea a găsit în telefonul meu mobil mesaje trimise de o colegă. Nu am nimic cu femeia aia, dar ea a luat foc. Vrea să divorţeze. Am nevoie de suportul tău moral, Sufleţel.

—

Stăteam la masă fără să scot un cuvânt. Nu-mi venea să cred ce auzeam. L-am simţit că mă minte când mi-a spus că nu are nicio legătură cu acea colegă. Îl cunoşteam atât de bine. Acum înţelegeam de ce mă părăsise. O altă amantă îmi luase locul. De data asta, Alex o înşelase nu doar pe nevastă-sa, ci şi pe mine. Această femeie nou intrată în viaţa lui îi pusese căsnicia pe butuci în doar câteva luni, în timp ce eu păstrasem taina adulterului zece ani. Nici nu ştiam cum să mă port. Să-mi iau geanta şi să plec de la masă fără o vorbă? Să-i amintesc că mi-am petrecut toată tinereţea cu el, fără să încerce să facă mai mult pentru relaţia noastră? Să-i reproşez că i-am fost un câine credincios, pe care l-a aruncat fără milă în stradă? Să-l consolez cu vorbe spuse din complezenţă?

— Şi cu ce te pot ajuta? m-am mulţumit eu să-l întreb.

— Vreau să fii lângă mine în perioada asta. Mi-e foarte greu, Laura. Nevastă-

mea mi-a intoxicat copilul numai cu prostii, iar cel mic a ajuns să mă urască.

— Alex, te voi ajuta cu orice ai nevoie.

Nu puteam să-i întorc spatele singurului bărbat pe care-l iubisem cu adevărat, dar nici nu înţelegeam ce voia exact de la mine. M-am întors la muncă cu sufletul vraişte.

Nunta s-a anulat

A doua seară, Alex m-a sunat din nou. Era prin cartier şi voia să ne vedem. Ne-am dus la o cafenea mai intimă, ca să putem sta de vorbă în linişte. Alex a ajuns înaintea mea. Când m-a văzut, a venit spre mine şi m-a pupat pe gură. Gestul lui tandru m-a surprins.

— Ce face Sufleţelul meu mic? m-a întrebat el zâmbind. — Bine, tu?

— Sunt fericit că eşti aici, cu mine.

— Ce noutăţi ai? am trecut eu repede peste replica cu fericirea.

—

Alex mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Nu cred că asta e o noutate pentru tine, dar te iubesc mult!

Credeam că mă vindecasem de el, dar mă înşelasem. Din două vorbe, m-a înmuiat.

— Iubita mea, am şi un plan. Nevastă-mea rămâne în apartamentul de la Muncii, iar noi doi vom sta în casa din Pantelimon. Laura, vreau să mă căsătoresc cu tine după ce termin divorţul.

Aşteptasem de zece ani ziua asta. Bărbatul pe care era evident că încă îl mai iubesc voia să ne întemeiem o familie. Deşi, de multe ori, am avut îndoieli, acum toate se năruiseră:
Alex era sufletul meu pereche.

Laura, ştii că mie îmi plac copiii. Vreau să avem doi pitici, frumoşi ca mama lor.

— Şi deştepţi ca tata, l-am completat eu.

— Parcă îi văd pe prichindei alergând prin curte.

— Ştii ce? Ar fi mai bine să aibă amândoi ochii tăi, verzi. Îţi dai seama ce fetiţă

frumoasă va ieşi? Înaltă şi cu ochii verzi, ca tine, şi cu părul ondulat, ca al meu.

— Te iubesc mult, Sufleţel!

— Şi eu te iubesc, Alex!

Credeam în soartă şi eram convinsă că bărbatul din faţa mea nu se afla întâmplător acolo. Alex îmi era predestinat.

Ne-am sfătuit şi am căzut de comun acord ca a doua zi să-şi ia hainele de la maică-sa şi să se mute la mine, devenind oficial un cuplu. Pe viitor, nu mai eram nevoită să-l ţin ascuns de ochii indiscreţi. A fost prima dată în viaţa mea când am înţeles că fericirea există. Alex mă săruta pătimaş. Ne era atât de dor să facem dragoste. Acum aveam însă tot timpul din lume. Nimic nu ne mai presa să ne programăm partidele de amor. După miezul nopţii, m-a lăsat acasă şi a rămas să ne auzim a doua zi la telefon.

Simţeam nevoia să împărtăşesc marea veste atât cu puţinele persoane care ştiau

—

de Alex, cât şi cu cele care nu erau la curent cu idila noastră.

La birou, primul care mi-a ieşit în cale a fost Victor, un coleg mai apropiat, dar pe care nu-l pusesem niciodată în temă cu zbuciumata mea viaţă amoroasă.

— Victor, mă mărit, am intrat eu direct în subiect.

— Bravo, felicitări! Pe cine ai prostit? m-a întrebat el, în glumă, aşa cum îi era felul.

— Îl cheamă Alex şi este bărbatul vieţii mele. Ai să-l cunoşti într-o zi şi vei vedea că am dreptate.

— Să fie într-un ceas bun, Laura, mi-a urat colegul meu, care, imediat ce a aflat vestea, a vrut să-mi facă o surpriză.

În plină şedinţă, fără nicio introducere, Victor a aruncat ştirea pe piaţa bârfelor.

— Laura se mărită.

Informaţia a creat o oarecare rumoare. Nu-mi expusesem niciodată viaţa intimă la serviciu.

— Felicitări! Păi şi când jucăm la nuntă? m-a întrebat o colegă mai curioasă.

— Ăăăăă... o să vă spun atunci, m-am bâlbîit eu, pusă în faţa unei întrebări la care nu ştiam ce să răspund.

Se făcuse ora 14:00 şi viitorul meu soţ încă nu mă sunase. Probabil avea treabă. Nu a făcut-o nici o oră mai târziu, aşa că l-am sunat eu, dar nu mi-a răspuns. Am insistat de vreo şase ori, fără succes. Refuzam să cred că mi se poate întâmpla asta şi, totuşi, Alex nu a dat niciun semn toată ziua.

În cursul dimineţii, golisem câteva rafturi din şifonier ca să aibă unde să-şi pună lucrurile.

„Alex, nu îmi face asta! Te implor!”, îl rugam în gând. Iubitul meu a rămas însă indiferent la rugăminţile mele care speram să ajungă la el pe cale telepatică.

Am aşteptat un telefon de la el câteva zile, după care mi-am dat seama că totul s-a sfârşit între noi, de data asta pentru totdeauna.

—

Alex îmi făcuse cel mai mare rău din viaţa mea. Îmi batjocorise sufletul pe care i-l dăruisem necondiţionat. Îmi călcase dragostea în picioare fără niciun sentiment de milă. Îl uram.

Victor a remarcat la mine o schimbare în rău. Arătam obosită, iar stratul de machiaj gros nu mai putea camufla cearcănele adânci şi pungile de sub ochi. Eram doar o umbră a femeii joviale din urmă cu câteva zile. Victor m-a luat deoparte.

— Ce-i cu tine, Laura? m-a întrebat direct.

— Alex m-a părăsit, i-am spus, izbucnind în plâns.

— Jesus, e groasă! a bolborosit el.

Victor, un bărbat fără sensibilităţi, era şocat şi nu ştia cum să mă consoleze.

— Eşti sigură că nu e doar o toană aşa, ca înainte de nuntă?

— Da, sunt sigură.

Colegul meu a încercat să mă remonteze făcând o glumă deplasată.

— Măcar ţi-o trăgea bine? Ca să vedem dacă are rost să-l plângi.

— Da, i-am răspuns, începând să plâng şi mai tare.

Victor se simţea depăşit de situaţie. Mi-a dat un şerveţel să-mi suflu nasul şi a plecat să-şi vadă de-ale lui.

Fericirea mea murise subit. M-am trezit abandonată, dezorientată, fără umărul de care aveam nevoie să mă sprijin. Eram o femeie singură, aruncată în jungla bărbaţilor, iar asta mă speria teribil.

Sex la muzeu

Încercam să-l şterg pe Alex din viaţa mea, dar m-am lovit de un refuz categoric. Inima mea nu voia să înţeleagă că acest bărbat nu-şi mai merita locul acolo unde fusese găzduit timp de zece ani. Se împotrivea cu încăpăţânare să-l dea afară, deşi am folosit toate argumentele ca s-o conving: era un ipocrit care mă dezamăgise, mă rănise, mă prostise cu declaraţii false de iubire şi, de aceea, nu voiam să-l mai văd niciodată. Şi totuşi, am fost nevoită să-i prelungesc contractul pe termen nelimitat. Alex a rămas chiriaşul inimii mele, iar asta se vedea fără să fii un expert în boli cardiovasculare. Eram îngândurată, începusem să mă neglijez, aveam insomnii, nu puteam mânca şi slăbisem vreo 5 kilograme, arătând ca o bolnavă de hepatită.

Într-o zi, colegul meu Victor m-a oprit pe hol să fumăm o ţigară împreună.

— Ce faci, cum eşti? m-a întrebat oarecum îngrijorat.

— Încerc să supravieţuisc, i-am răspuns cu un zâmbet chinuit.

— Uite, de fapt, de ce te-am luat la ţigară. Zilele trecute, a fost un amic de-al meu pe aici, te-a văzut şi m-a întrebat cine eşti. I-ai plăcut. Îl cheamă Felix Prunea, are 48 de ani, e divorţat şi plin de bani. E un băiat valabil. Ce zici, poate ieşiţi la o cafea?

Întâmplător, îl remarcasem şi eu pe acest prieten, a cărui eleganţă făcea notă discordantă cu ţinutele noastre comune, lipsite de pretenţii. Era un bărbat prezentabil, care semăna foarte bine cu Petre Roman, iar asta mi-a atras atenţia.

Felix apăruse exact când mă simţeam debusolată ca o oaie care s-a pierdut de turmă. Cineva trebuie să-mi arate drumul spre stână, iar acesta ar fi putut fi prietenul lui Victor.

— Dă-i numărul meu de telefon, i-am sugerat fără să stau prea mult pe gânduri.

— Perfect. Să mă ţii la curent, mi-a mai spus el, bătân- du-mă prieteneşte pe umăr.

Felix a fost foarte prompt. M-a sunat chiar în seara aia. Deşi obişnuiam să vorbesc destul de mult la telefon, de această dată am bătut recordul: m-am conversat cu el cinci ore. Nu avea prea mult umor, dar era un tip deschis şi m-am simţit bine în compania lui telefonică.

Am aflat că avea un băiat de 14 ani, care locuia cu fosta soţie, că deţinea o prosperă companie de consultanţă, că terminase Politehnica, dar nu profesase niciodată şi era nefumător. A doua zi m-a invitat să luăm cina împreună.

Victor nu exagerase cu nimic. Felix conducea un BMW X5, avea o vilă în Dorobanţi şi bani cât să-şi permită un trai lipsit de griji. Mi-a povestit că fumase 20 de ani, dar, de câteva luni, se lăsase de ţigări pentru că făcuse infarct. Fusese operat la inimă şi medicii îi montaseră un stent. Nu-l deranja însă fumul şi nu avea niciun ghimpe împotriva celor afectaţi de

acest viciu, cum eram şi eu. După problemele de sănătate pe care le avusese, începuse să facă mult sport şi ţinea un regim alimentar strict.

A fost o seară reuşită, aşa cum aveau să fie şi următoarele. Felix era nu doar cel mai manierat bărbat pe care-l cunoscusem vreodată, dar mă ducea şi la cele mai exclusiviste restaurante, răsfăţându-mă cu mâncăruri alese şi băuturi fine.

— Vrei bombo? m-a întrebat într-o zi, în timp ce ne plimbam prin mall de mână.

— Poftim?

— Vrei bomboane?

— A, da, vreau.

Mi s-a părut neobişnuit că un bărbat de vârsta lui folosea asemenea prescurtări copilăreşti. Mai târziu, aveam să constat că Felix se purta ca un adolescent întârziat. Refuza să accepte că anii au trecut şi peste el şi că nu are niciun haz folosind un limbaj şi abrevieri specifice puştanilor, inclusiv când îmi scria sms-uri.

După trei întâlniri, m-a invitat la el. L-am refuzat cu tact, dar asta nu înseamnă că nu s-a simţit ofensat. Mi se părea că grăbeşte lucrurile şi oricum nu eram pregătită să fac sex, cu el sau cu oricare alt bărbat.

După o perioadă, Felix mi-a dat de înţeles că începe să-şi piardă răbdarea. Dacă voiam să continui relaţia cu el, nu mai aveam cum să-l duc cu vorba.

Într-un weekend, i-am acceptat invitaţia. Avea o vilă foarte frumoasă, dar deloc primitoare, ceea ce am constatat la scurt timp după ce am intrat pe uşă. M-am simţit ca la un muzeu, unde nu ai voie să atingi exponatele. Felix era obsedat de casa lui. Totul era într-o ordine supărător de perfectă şi am înţeles că aşa trebuia să rămână. Dacă aş fi putut umbla în vârful picioarelor, fără să respir, proprietarul locuinţei ar fi fost fericit. Momentul în care am vrut să fumez o ţigară a pus capac.

— Laura, în casă nu se fumează, mi-a spus el pe un ton care nu lăsa loc de

negocieri. Şi totuşi, mi-am încercat norocul.

— Nici măcar în bucătărie?

— Nu, doar afară. Îmi pare rău.

Nimic nu mă enerva mai tare decât să nu mă pot delecta cu o ţigară atunci când aveam poftă. Pentru că organismul meu îşi cerea doza de nicotină, mi-am pus geaca groasă pe mine şi am ieşit în faţa vilei în mijlocul nopţii. Era un ger de februarie de crăpau pietrele, îmi tremura ţigara între degete de frig, dar asta nu m-a împiedicat să nu o termin. Cine ştie când mi-aş mai fi făcut curaj să ies şi la a doua. Mă simţeam ca pe vremea liceului, când mă feream de maică-mea, care nu ştia că mă apucasem de fumat. Mă întâlneam pe ascuns cu o prietenă, iar iarna fumam în scările de bloc, unde, oricum, mi-era mai bine ca acum.

Când am intrat în casă, am găsit un Felix pus pe fapte mari. A început să-mi ridice bluza şi să-mi sărute tatuajul pe care-l aveam în jurul buricului. Nu simţeam nici

cel mai mic fior, chiar dacă mă încălzisem cu două pahare de gin tonic.

Pe scara care ducea spre dormitor erau puse, din loc în loc, lumânări aprinse. „Un bărbat romantic”, m-am gândit eu.

Am sperat că odată ajunşi în patul matrimonial, atmosfera se va încinge. Chiar dacă nu eram atrasă fizic de el, ar fi putut câştiga teren cu puţină tehnică şi pricepere. Aveam aşteptări mari de la partenerul meu: până la 48 de ani, trebuia să fi acumulat multă experienţă sexuală. Un lăudăros din fire, îmi şi povestise despre câteva dintre escapadele lui erotice.

Felix încerca probabil să se menajeze după infarctul pe care-l suferise. Lipsit de erotism, fără iniţiativă, lent în mişcări şi cu o atitudine scorţoasă, făcea amor mecanic. Sexul nu era pentru Felix sau Felix nu era pentru sex, în orice caz, între ei nu exista nicio compatibilitate.

După ce a avut orgasm, aş fi vrut să dispar din patul lui. N-am să înţeleg niciodată nerăbdarea bărbaţilor care se dovedesc adevărate calamităţi în pat. Deşi

ar avea tot interesul să păstreze misterul cât mai mult timp, paradoxal, ei se grăbesc să-şi expună nulitatea sexuală.

Am adormit stresată de gândul că dimineaţă nu voi putea să-mi savurez cafeaua alături de obişnuita ţigară.

Felix a pregătit micul dejun, dar n-am mâncat aproape nimic. Am băut puţină cafea, care oricum nu mi-a priit fără ţigară, apoi m-a dus acasă.

Pe drum, am schimbat doar două-trei vorbe. Eram preocupată de gândul dacă ar trebui să mai ieşim împreună sau să o termin cu el. Când am ajuns în faţa blocului, l-am sărutat şi a rămas să ne vedem la cină. Nu strica să îl ţin prin preajmă, ca rezervă.

Idilă pe Facebook

ând mă întâlneam cu Mădălina, o fostă Ccolegă de li-

ceu, îmi povestea tot timpul despre postările ei pe
Facebook, despre ce bărbaţi i-au dat „like” la fotografii şi despre „Farmville” („Ferma”), un joc online care făcea furori.

Nu aveam cont pe acest site de socializare şi nici nu intenţionam să-mi fac.

— Vai, Laura, nu ai Facebook, nu exişti, îmi spunea Mădălina, sincer surprinsă de acest dezinteres din partea mea.

Într-o seară, din plictiseală, am intrat şi eu în lumea utilizatorilor Facebook.

Am început să petrec multe seri în faţa calculatorului, jucând „Farmville”. Dimineaţa, îmi puneam ceasul să sune mai devreme ca să am timp să-mi culeg recolta, care altfel s-ar fi uscat. Aşa am devenit dependentă de „Farmville”, jocul care-ţi permitea să te crezi fermier, chiar dacă toate caprele ţi se păreau berbeci sau invers. Cam la asta se limita activitatea mea pe site-ul care provocase o adevărată isterie în întreaga lume. Oameni de toate

vârstele şi categoriile sociale erau fani împătimiţi Facebook.

După o lună, aveam deja în listă vreo 400 de „prieteni”, deşi pe cei mai mulţi dintre ei nu-i cunoşteam.

Într-o seară, în timp ce tocmai mulgeam o vacă şi sădeam un rând de roşii la ferma mea virtuală, m-a salutat pe chat un oarecare Rafael Alvarez. Am aflat din profilul lui, unde am găsit şi nişte fotografii, că era spaniol, trăia în Barcelona, era inginer şi făcea cursuri de pilotaj.

Nu mi se mai întâmplase până atunci să mă abordeze un necunoscut pe Facebook. Pentru că nu ştiam decât vreo câteva expresii uzuale în spaniolă, am început o discuţie în engleză, care m-a făcut să-mi neglijez responsabilităţile de fermieră.

Cum acest Rafael nu doar că arăta bine, dar era şi amuzant, am dat naibii şi caprele, şi roşiile şi m-am concentrat asupra lui. Pe la 4:00, încă nu ne venea să ne retragem la culcare, deşi amândoi lucram a doua zi.

În scurt timp, Rafael a devenit o prezenţă regulată în viaţa mea de internaută. Vorbeam pe chat ore-n şir, iar când, frânţi de oboseală, închideam calculatorul, parcă tot ar mai fi fost ceva de spus.

Aveam senzaţia că-l cunosc de ani de zile, atât de mult mă apropiasem de acest bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. Aşa am ajuns să-mi fac un iubit virtual, după ce el a fost primul care şi-a declarat sentimentele pe monitorul meu.

Atunci am aflat diferenţa între „te quiero!” şi „te amo!”, care pentru mine erau totuna.

— Când spui „te amo” este ceva special, iar „te quiero” înseamnă mai degrabă te plac decât te iubesc, mi-a explicat Rafael.

Pentru că şi eu, şi el făcuserăm bătături la buricele degetelor de la cât tastaserăm atâtea nopţi la rând, într-o seară Rafael m-a sunat. Avea o voce blândă şi, totuşi, masculină, pe care îmi plăcea să o ascult, aşa că am combinat conversaţiile telefonice cu chatul.

Îi desconsideram pe cei care agăţau pe internet. Gândeam despre ei că sunt incapabili să-şi găsească un partener în viaţa reală pentru că aveau o problemă, dacă nu chiar mai multe. În orice caz, nu era nimic de capul lor. Şi totuşi, am căzut şi eu în capcana internetului.

E adevărat că ştiam şi poveşti cu „happy-end". O prietenă se căsătorise cu un american, pe care-l cunoscuse pe un site matrimonial, iar o alta cu un italian, pe care-l zăpăcise pe icq, un chat utilizat intens cu mulţi ani în urmă. Amândouă erau frumoase şi întregi la minte. Cu toate acestea, aveam încă idei preconcepute despre flirtul virtual, de aceea idila mea Facebook-iană cu Rafael m-a luat prin surprindere. Mă îndrăgostisem de un fel de fantomă.

Rafael era, de fapt, o proiecţie a bărbatului pe care-l căutam dintotdeauna. Era puţin probabil ca ea să coincidă cu realitatea şi, totuşi, m-am abandonat reveriei.

Rafael m-a invitat în Spania. Îmi plătea avionul dus-întors, iar acolo ar fi urmat să stau la el. Propunerea mă atragea, dar, în acelaşi timp, mi se părea oarecum nepotrivit s-o accept.

Şi totuşi, aventuriera din mine m-a convins că trebuie s-o fac: să plec la Barcelona să-l întâlnesc în carne şi oase pe Rafael.

După ce soră-mea, Ana, consiliera mea în probleme sensibile, a văzut că nu o scoate la capăt cu mine, nu s-a mai împotrivit acestei escapade. Peste o săptămână, aveam să înnoptez în casa prietenului meu spaniol.

Pe aeroport, m-a întâmpinat un pitic negricios, cu un cap cât o baniţă, prea mare pentru corpul scund şi îndesat deasupra căruia trona. Când s-a îndreptat spre mine şi mi-a spus „Hola, Laura!”, am sperat că este şoferul lui Rafael. Când a dat să mă sărute pe gură, am înlemnit.

Caricatura aceea de bărbat era chiar iubitul meu virtual, de data asta în persoană. Aş fi vrut să-i spun că face o

confuzie, dar nu am avut loc de-ntors. Spre deosebire de el, îi trimisesem fotografii în care arătam exact ca în realitate.

Piticul de la circ m-a luat de mână şi m-a tras spre ieşire. „Aoleu, ce fac cu ăsta?”, m-am panicat, căutând o soluţie salvatoare. Cum nu am putut-o găsi atât de rapid, a trebuit să-l urmez pe negricios.

Spaniolul senzual, transformat între timp în Rafael-celGroaznic, locuia în centrul capitalei catalane, într-un bloc foarte vechi. Cele trei camere, ceva mai mari decât debaraua de la garsoniera meu comunistă, erau mobilate într-un stil bătrânicios. Pesemne că Rafael nu schimbase mobila când cumpărase locuinţa de la o băbuţă care trăise şi murise acolo.

Într-una din camere, am zărit o maşină de cusut nouă, care contrasta cu mobila scorojită. „Ce nevoie o avea un inginer de maşină de cusut?”, m-am întrebat, fără să pricep care era utilitatea acesteia. Am înţeles curând rostul maşinii de cusut.

Rafael nu doar că arăta înfiorător, dar nu avea nicio tangenţă cu ingineria. Era croitor la o fabrică micuţă de confecţii, iar în timpul liber lucra şi acasă, clientela sa fiind formată din gospodinele care locuiau în acelaşi bloc cu el.

Până să apuc să mă obişnuiesc cu lipsa de confort de care urma să am parte nu mai puţin de zece zile, mi-a sunat telefonul. Era soră-mea.

— Ce faci? Eşti bine? Cum e tipul? Casa e OK? m-a întrebat Ana, parcă presimţind că totul era pe dos. Născute în aceeaşi lună şi zi, la diferenţă de zece ani, între noi două funcţiona adesea telepatia.

— Da, e OK, i-am spus eu cu o voce moale, neutră.

Ana, care mă cunoştea foarte bine, şi-a dat seama imediat că lucrurile nu stau tocmai cum îmi imaginasem.

— Dacă nu îţi convine ceva, schimbă-ţi biletul de avion şi întoarce-te acasă, mi-a sugerat, deja alarmată.

— Hai că vorbim, abia am ajuns. Te sun eu.

Deşi îmi venea să plâng, nu voiam ca soră-mea să-şi facă griji şi chiar dacă Rafael nu ştia româneşte, nu îi era greu să înţeleagă ce spuneam. În plus, sunt o persoană expresivă, iar figura mea nu avea nimic în comun cu cea a unui om prea fericit.

Rafael îmi pregătise o surpriză de bun-venit în seara aceea. Am ieşit la restaurant, unde chelnerii ne-au adus la masă un tort decorat cu artificii, iar muzicanţii locali mi-au dedicat un cântec în vogă în Spania. Am apreciat gestul lui, dar atât. Deşi am băut îngrozitor de mult în seara aceea, ca să îmi fac curaj, nu am putut să mă culc cu el.

M-am prefăcut că mi-e rău de la băutură.

Nu ştiu dacă m-a crezut, dar m-a lăsat în pace. Deja, în sinea mea, încercam să găsesc o scuză ca să-l ţin la distanţă şi în următoarea seară. Slavă Domnului, în timpul zilei mergea la serviciu, deci aveam parte de intimitate.

Se apropia însă weekendul, când Rafael era liber.

Ca să-mi asigur liniştea şi în viitorul apropiat, în seara următoare i-am dat de înţeles că sunt în acea perioadă delicată a lunii. Deşi nu a fost prea încântat de situaţie, părea că l-am liniştit.

Duminică, Rafael m-a dus la Port Aventura, cel mai mare parc de distracţii din Spania, aflat lângă Barcelona, unde aveam să petrecem întreaga zi. Parcul era ceva de poveste. Aici se filmase celebrul film *Indiana Jones*. M-am bucurat ca un copil de această plimbare. Era prima zi în care mă simţeam şi eu bine de când venisem în Spania. Am ales la întâmplare să mă dau într-un trenuleţ, care mi s-a părut mai accesibil pentru o fricoasă ca mine. Nu-mi plăceau experienţele extreme, care-ţi taie răsuflarea de spaimă în loc să te destindă.

Într-un trenuleţ încăpeau zece persoane. Nu ştiu ce mi-a venit, dar m-am aşezat prima din rând; eram un fel de conductor de locomotivă. În spatele meu stătea Rafael, apoi urmau alte opt persoane.

Trenuleţul s-a pus brusc în mişcare cu o viteză ameţitoare, care mi-a întors stomacul pe dos. În câteva secunde, ne-am trezit cocoţaţi în vârful acestui carusel, la o distanţă considerabilă de pământ. Până să-mi dau seama ce mă aşteaptă, trenul a luat-o la vale, de această dată cu o viteză şi mai mare decât la start. Am avut senzaţia că voi zbura din el. De panică, mâinile îmi transpiraseră şi îmi alunecau pe bara de protecţie, fără să mai pot deţine controlul.

Aş fi vrut să mă dau jos, dar era prea târziu. Trenul a urcat iar, s-a oprit câteva secunde, apoi a luat-o din nou la vale, timp în care am fost răcoriţi cu un jet de apă puternic, care m-a udat din cap până în picioare. Eram ameţită de tot, dar mai ales speriată.

Mi-am zis că voi muri şi, ca orice credincios, am spus în gând „Tatăl Nostru”. În timp ce mă concentram pe rugăciune, trenuleţul a început să se zgâlţâie, apoi un nou jet de apă a venit peste noi.

Traseul a durat aproximativ zece minute, dar mie mi s-a părut o eternitate.

Când am coborât, ochii mi-au picat pe o pancartă pe care scria cu litere mari „EL TRENO DEL DIABLO” („TRENUL DIAVOLULUI”).

Aşadar, tocmai îl fentasem pe diavol şi reuşisem să scap vie şi nevătămată din maşinăria pe care însuşi Necuratul o pusese în mişcare.

Dacă aş fi văzut acest avertisment înainte, fără îndoială că nu aş mai fi urcat în el. N-am apucat să reflectez prea mult asupra lipsei mele de vigilenţă, că am vomitat. Îmi era foarte rău.

— Laura, din păcate, nu avem un Port Aventura pentru copii, m-a luat peste picior Rafael, făcându-mă astfel să-l detest şi mai mult.

După ce mi-am mai revenit, am avut grijă să mă preocup şi de look-ul meu. Hainele şi părul musteau de apă, dar speram ca măcar machiajul să se fi salvat, deşi era puţin probabil.

— How do I look? My make-up is still there? (Cum arăt? Machiajul este încă la locul lui?), l-am întrebat pe Rafael.

— Yes, you are OK! (Da, eşti OK), m-a liniştit el.

O oră mai târziu, când m-am dus la baie, aveam să constat că minţise. Dermatograful se întinsese pe faţă şi eram toată neagră în jurul ochilor. Păream o adeptă a curentului Emo. Am încercat să mă retuşez, bodogănindu-l cu voce tare pe Rafael. Eram atât de nervoasă, încât nu îmi păsa că în jur ar fi putut fi vreo româncă. „Ce dobitoc! Mare dobitoc!”, mi-am exprimat cu voce tare nemulţumirea, uitându-mă în oglindă la propriul chip răvăşit de duşurile succesive pe care le primisem în călătoria cu „Trenul diavolului”. Nu mai aveam niciun chef de Port Aventura.

Pe drumul spre Barcelona, nu am scos o vorbă. Dincolo de oboseală şi foame, eram copleşită de tot felul de gânduri.

Vacanţa în Spania era o adevărată provocare pentru sistemul meu nervos. Dorinţa de a evada din rutină mă târâse într-un necunoscut care mă depăşea.

Tot ce îmi doream era să mănânc ceva, să îmi fac un duş şi să mă culc. Nu toate dorinţele aveau să-mi fie însă împlinite. Spaniolul era la cură de slăbire şi eliminase din frigider toate tentaţiile culinare. Astfel, am ajuns o victimă colaterală, iar la cină a trebuit să mă mulţumesc cu câteva foi de salată, stropite cu zeamă de lămâie şi asezonate cu nişte cubuleţe anemice de brânză. Stomacul meu a protestat zgomotos când i-am oferit această alimentaţie sănătoasă, dar prea sărăcăcioasă pentru potenţialul lui. Era obişnuit să primească porţii zdravene de carne, iar dintr-odată îl forţam să treacă la un meniu lacto-vegetarian. Şi eu, şi el suspinam după o shaorma, o adevărată delicatesă în condiţiile date. După cina specifică manechinelor anorexice, m-a luat somnul.

Spre mare mea uşurare, a doua zi Rafael lucra şi am profitat de această libertate pentru a mă plimba prin oraş. M-am întors acasă abia spre seară. M-am prefăcut că mă bucur atunci când am deschis uşa şi am dat nas în nas cu Rafael. El nu părea însă la fel de încântat că mă vede. S-a purtat destul de rece şi chiar dacă nu mă deranja această atitudine, ba chiar îmi convenea, nu am putut să nu mă întreb oare ce se întâmplase. Într-un final, Rafael a rupt tăcerea.

— Hoţii mi-au clonat cardul şi mi-au furat toţi banii pe care-i aveam în cont. Poliţia susţine că este vorba despre o bandă de români, care acţionează în Barcelona şi pe care o urmăresc de două luni, mi-a spus, uitându-se suspicios la mine, de parcă aş fi fost complice la această infracţiune.

— Îmi pare rău, Rafael. Nu există vreo posibilitate de a-ţi recupera banii? l-am întrebat, pregătită să jur, dacă era cazul, că nu eu le vândusem pontul.

— Banca îmi va înapoia banii, dar asta va dura. Până atunci, nu ştiu ce voi face.

— Nu poţi să te împrumuţi de la cineva? i-am sugerat eu, în încercarea de a mai detensiona atmosfera încordată din casă.

— Nu am de la cine, Laura, a venit răspunsul lui categoric.

Toată seara m-am simţit obligată să îi ridic moralul. Ştiam că sexul este un leac bun pentru multe probleme şi speram să funcţioneze şi în situaţia dată. Aşa am ajuns să mă culc cu Rafael. Din punctul meu de vedere, era doar un act de caritate. Persoanele aflate în dificultate mă impresionau. De mic copil, obişnuiam să ajut bătrânii să-şi care de la piaţă papornițele grele, hrăneam câinii fără stăpân de pe stradă şi îngrijeam pisicile călcate de maşini. Când s-a dezbrăcat, mi-a părut rău că m-am lăsat copleşită de sensibilitate. Rafael nu doar că avea un trup nefiresc disproporţionat, dar era acoperit şi de o pilozitate excesivă. Nu mai văzusem în viaţa mea un bărbat atât de păros. Am închis ochii şi am dus actul

sexual caritabil până la capăt. În timp ce Rafael s-a relaxat, la mine reacţia a fost inversă. M-am simţit ca o prostituată, cu diferenţa că ea era plătită pentru serviciile prestate, iar eu făcusem sex pentru o cauză nobilă; era o terapie gratuită acordată unui bărbat cu psihicul la pământ. Voiam cu disperare să mă întorc acasă.

Dis-de-dimineaţă, imediat ce am auzit uşa de la intrare închizându-se în urma lui Rafael, m-am îmbrăcat şi m-am dus la agenţia companiei aeriene să îmi schimb biletul de avion. Aveam să plec spre România chiar a doua zi, la prânz, cu patru zile mai devreme decât îmi făcusem planuri.

Am sunat-o pe soră-mea să mă aştepte la sosire, iar seara l-am anunţat şi pe Rafael. Am invocat un motiv oarecare: căţelul meu, Puffy, era pe moarte şi trebuia să fiu alături de el. Deşi nu iubea animalele, a încercat să-mi înţeleagă acest ataşament. Pentru că nu se putea învoi de la serviciu, a rămas să plec cu un taxi la aeroport.

Desigur, pentru că Rafael era falit, urma să plătesc cursa din banii mei. Aşa s-a încheiat aventura mea la Barcelona.

Când, în sfârşit, m-am văzut la mine acasă, mi-am pregătit un piept de pui la grătar, cu cartofi prăjiţi şi o salată de roşii cu multă, multă brânză. Pentru că în ultima vreme îi dădusem numai frunze, stomacul meu a reacţionat printr-un ghiorţăit scurt, plin de satisfacţie. Mi l-am imaginat cum se lingea pe buze, devorând carnea de pui. După ce am mâncat, m-am aşezat cu burta plină în faţa calculatorului şi mi-am dezactivat contul de Facebook. Voiam ca următorul bărbat din viaţa mea să fie unul real şi nu fabricat de fanteziile mele virtuale.

Internetul este cel mai mare furnizor de iluzii, iar la câţi amatori de vise există în lumea asta, afacerea prosperă. Distribuie frumuseţe, bunăstare, iubire, fericire... toate, în aparenţă, gratis. Este însă doar o bună strategie de marketing. Factura o vei primi atunci când te aştepţi mai puţin. Te

poate ruina sufleteşte şi se numeşte deziluzie.

În pat cu un interlop

Loredana era cea mai frumoasă colegă a mea. Mai tânără decât mine cu zece ani, ne înţelegeam bine. Era de treabă şi avea mult bun simţ. Chiar dacă nu se machia şi nu mă dădeam în vânt după stilul ei vestimentar, o consideram atrăgătoare şi puţine femei aveau parte de asemenea aprecieri din partea mea. Eram destul de exigentă când venea vorba despre frumuseţea feminină.

Cea care mă impresionase nu era însă fata pe care o vedeam zi de zi la birou. Loredana avea personalitate dublă. Dacă ziua, la serviciu, putea trece aproape neobservată de ochii iscoditori ai bărbaţilor, în serile din weekend se transforma într-o femeie senzuală, care făcea furori prin cluburi, unde se simţea ca peştele în apă. Era o adevărată Cenuşăreasă modernă.

În fiecare vineri şi sâmbătă, aproape de miezul nopţii, Loredana îşi scotea din

dressing pantofii cu talpă platformă şi tocuri de 15 cm şi garderoba sexy de club. După ce se hotăra ce să îmbrace, îşi prindea părul lung şi bogat într-o coamă de cal şi începea să-şi aplice machiajul tip Cleopatra. În numai jumătate de oră, se metamorfoza complet. Când ieşea pe uşa garsonierei închiriate, pe care o împărţea cu o prietenă, arăta ca o divă.

-

Băieţii de bani gata din cluburile în vogă pe care le frec venta roiau în jurul ei. Şi totuşi, această frumuseţe de fată era singură. Nu voia să ajungă doar un trofeu pentru şmecheraşii care-şi permiteau să aibă în patul lor aproape orice femeie. Îşi dorea o relaţie, nu aventuri.

Loredana era din Mangalia, dar se mutase de un an în Bucureşti. Locuiam în cartiere vecine, iar pe drum spre casă o luam cu mine cu maşina. Povesteam vrute şi nevrute, ne bârfeam foştii prieteni şi râdeam cu gura până la urechi de unii dintre ei, care îşi meritau bătaia noastră de joc.

— Eu când cunosc un tip, după ce ieşim împreună la cafea, dacă îmi place, îl caut pe Google. Nici nu bănuieşti câte poţi afla aşa despre el. Poţi vedea dacă şi-a făcut cont pe site-urile de agăţat, dacă a avut probleme cu legea, dacă a fost cuplat cu vreo vedetă sau îşi caută de muncă, i-am împărtăşit Loredanei trucul meu prin care îmi verificam potenţialii iubiţi. Colega

-

mea se amuza de investigaţiile pe care le făceam cu ajutorul internetului.

Despre viaţa ei amoroasă, Loredana vorbea numai la trecut, niciodată la prezent. De-a lungul câtorva luni de zile, m-a pus la curent cu toate relaţiile care au contat pentru ea.

Până când, într-o seară, mi-a dat de înţeles că s-a îndrăgostit.

— Ce învârte şi de unde-l ştii? am întrebat-o eu, curioasă.

— Are un sală de fitness şi ne-am cunoscut în club. Îl cheamă Cristi. E ras în cap şi tatuat pe braţe, dar mie mi se pare foarte sexy, mi l-a descris colega mea pe bărbatul datorită căruia intrase, în sfârşit, într-o normalitate sentimentală. — De când vă vedeţi?

— De o săptămână.

— Bravo! Să fie bine! i-am urat, cu sinceritate, convinsă fiind că mă va ţine la curent cu evoluţia relaţiei. Şi aşa a şi fost.

Loredana îmi povestea cu drag de noul ei iubit. Era limpede că i s-au aprins călcâiele după el. Între timp, îşi dusese câteva lucruri acasă la el.

Cristi îi făcea cu o mulţime de surprize. Îi aducea flori, îi trimitea la birou, prin curier, prăjiturile preferate şi îi oferea cadouri. O simţeam pe Loredana că este fericită. Această eu forie nu a durat însă prea mult. După nici o lună, şi-a dat seama că trebuie să se retragă urgent din această relaţie.

— Am o ştire de senzaţie, mi-a spus într-o seară, în timp ce eu şofam, iar ea stătea, ca de obicei, în dreapta mea.

— Ia să te aud, i-am replicat, nerăbdătoare să fiu pusă în temă cu noutăţile. În limbajul nostru de fete aflate în căutarea marii iubiri, o ştire de senzaţie era una care făcea exclusiv referire la bărbaţi.

— Nu aveam somn într-o seară şi am dat căutare pe Google, să văd dacă găsesc ceva despre Cristi.

-

— Şi?

— Cristi face parte din clanul Paşcanilor şi a fost închis pentru instigare la omor şi vătămare corporală gravă. Aproape l-a omorât în bătaie pe unul care-i datora bani. Sala de fitness este doar aşa, de faţadă. În realitate, banii lui vin din tot felul de combinaţii dubioase. Ce fac? Cum să scap de el fără să îşi dea seama că m-am prins cu cine am de-a face? m-a întrebat Loredana, îngrijorată.

În ciuda celor zece ani în plus pe care-i aveam ca vârstă, îmi era greu să-i dau un sfat pertinent. Trebuia acţionat cu prudenţă.

— Mi-a rămas şi laptopul la el, a completat Loredana.

— Treaba e cam încurcată. Eu zic să găseşti o modalitate de a-ţi recupera laptopul, iar apoi să încerci să-l eviţi, dar cu multă diplomaţie, ca să nu-l iriţi. Nu poţi şti cum va reacţiona când îşi va da seama că vrei să îl părăseşti.

— Păi şi cum să îl evit?

— Nu te mai întâlni cu el, refuzându-l sub diverse pretexte. Ba că ţi-e rău, ba că ai treabă până târziu la birou sau că pleci în weekend din Bucureşti...

— Mda... Aşa am să fac... Cum de toate mi se întâmplă numai mie? s-a întrebat retoric frumoasa mea colegă, aşteptând încurajările mele.

— Loredana, li se întâmplă şi altor femei, nu eşti tu mai cu moţ. Important este acum să gestionezi bine situaţia. Dacă lucrurile degenerează, ceea ce sper să nu fie cazul, te poţi baza pe mine. Am un prieten poliţist, am asigurat-o de spri jinul meu, punând răul înainte.

— În ce am intrat, Laura?

În loc s-o liniştească, replica mea, care s-a vrut o dovadă de prietenie, a avut efect invers: a panicat-o şi mai rău.

— Draga mea, o să treci peste asta. Nimic nu este atât de grav pe cât pare la prima vedere. Ai să vezi, am încercat eu să dreg propria-mi gafă.

-

Am lăsat-o pe Loredana acasă şi mi-am văzut de drum. Traficul aglomerat mi-a dat răgazul să reflectez mai bine la ceea ce i se întâmpla Loredanei.

Fără să intuiască nicio secundă cine este cu adevărat bărbatul de lângă ea, se iubise şi dormise nopţi la rând în braţele unui fost puşcăriaş. Interlopul Cristi, care reuşise s-o ameţească pe colega mea, fusese trădat de un simplu search pe Google. Eram mândră oarecum că tehnica mea de investigaţii se dovedea atât de utilă, dar îmi părea rău pentru Loredana. Era evident că norocul în dragoste era chior, altfel, la cât era de frumoasă, nu ar fi trecut pe lângă ea fără s-o bage în seamă.

A doua zi, Loredana mi-a povestit că îi dăduse papucii lui Cristi. A făcut-o brusc, fără introducere şi cuprins, ci doar încheiere. I-a trimis un sms explicit şi care nu lăsa loc de întors.

-

— Ce i-ai scris? am întrebat-o eu, oarecum surprinsă de curajul său neaşteptat.

— „Am crezut că sunt pregătită pentru o relaţie, dar m-am înşelat. Nu trebuie să ne mai vedem. Te rog să îmi trimiţi laptopul la birou. Îţi mulţumesc şi sper să mă înţelegi şi să îmi respecţi opţiunea." — Şi?

— M-a sunat de zece ori, dar nu i-am răspuns. Probabil că va mai insista câteva zile, apoi se va linişti.

— Da, probabil, am spus eu, nu foarte convinsă că interlopul se va lăsa cu una cu două exclus din viaţa Loredanei.

Şi totuşi, colega mea a avut dreptate. Cristi-interlopul i-a mai trimis câteva sms-uri în care îi spunea că o vrea înapoi şi

că o iubeşte, a şi sunat-o, dar pentru că a fost ignorat cu desăvârşire, a renunţat să se mai umilească. Ba mai mult, ca să-i demonstreze probabil Loredanei că este un domn, i-a trimis laptopul la redacţie.

— Laura, data viitoare, după prima cafea, fac şi eu verificări pe Google, mi-a spus Loredana, zâmbind, relaxată că scăpase uşor şi fără scandal de un individ atât de periculos.

Soţul „Gerovital”, remediul antirid ideal

De la ancheta „Obsedatul”, pe care o făcusem la Sandrina acasă, nu mai vorbisem cu amica mea decât o singură dată. Mă sunase să mă invite la ziua ei, dar treceam printr-o perioadă de lehamite, care-mi tăia cheful de a participa la evenimentele fericite din viaţa altora. Aşa că nu am onorat invitaţia, invocând o scuză cusută cu aţă albă, ceva de genul unei viroze respiratorii, care mă ţinea prizonieră la domiciliu.

Într-o duminică, Sandrina m-a căutat din nou.

— Ce faci, păpuşă? m-a abordat prietena mea, cu obişnuitul apelativ pe care şi-l însuşise în cluburi.

— La muncă. Nimic deosebit. Tu?

— Uite, te-am sunat să-ţi fac o invitaţie specială, foarte specială aş putea spune. Te aştept la nunta mea, pe care o voi face peste trei săptămâni.

— Ha, ha, ha...

— De ce râzi?

— Hai, nu mă înnebuni! Şi zici că te măriţi? am ironizat-o eu.

— Da, Laura. Mă mărit şi nu înţeleg ce ţi se pare aşa distractiv sau incredibil. Da, s-a găsit un fraier care să mă ia şi pe mine. E vreo problemă?

— Tu chiar vorbeşti serios. Scuză-mă, scuză-mă! Am crezut că glumeşti. Adică, nu te văd măritată, adică... în sensul că ştiam... că... îţi place viaţa, nu din alt motiv, m-am bâlbâit, încercând să-mi justific atitudinea total aiurea.

— Păpuşă, m-am îndrăgostit. Adrian m-a cerut şi am acceptat, chiar dacă suntem împreună de puţin timp. Este atât de bun în pat încât nu l-am putut refuza. M-aş închide cu el în casă o săptămână. Un

„Gerovital” de clasa I, şi-a caracterizat Sandrina viitorul soţ, în stilul ei uşor frivol.

— Câţi ani are?

— Tot pedofilă am rămas, păpuşă, doar nu credeai că mi-am schimbat gusturile la bătrâneţe. Are 25 de ani. Este mai mic decât mine cu 13 ani, o nimica toată, a glumit amica mea pe seama diferenţei mari de vârstă dintre ea şi alesul său.

— Bravo, Sandrina. Casă de piatră, drăguţo! Ştii tu, iubirea nu ţine seama nici de morală, nici de sex sau vârstă. Şi cu ce se ocupă?

— A făcut polo de performanţă, iar acum antrenează copii. Arată într-un mare fel, e tot numai un pachet de muşchi, şi-a lăudat amica mea „Gerovitalul”, care avea s-o conducă la altar în mai puţin de-o lună.

— Păi şi te laşi tu de cluburi? Femeile măritate nu prea merg prin cluburi, nu? am tachinat-o eu.

— Ei na, unde scrie asta? Fii serioasă, păpuşă! Eu şi Adrian suntem dependenţi de cluburi.

Aşadar, până şi cea mai nonconformistă prietenă a mea se mărita. După ani de zile în care îşi făcuse de cap şi nu-şi refuzase nicio plăcere sexuală, Sandrina se hotărâse să reintre în instituţia căsătoriei, deşi avea experienţa unui mariaj ratat.

— Deci, păpuşă, te aştept la nuntă. O să o facem la un restaurant din Drumul Taberei. Dacă nu ai cu cine să vii, îţi găseşte fata un „Gerovital” de o să mă ţii minte. Ha, ha, ha...

— Sandrina, unul de vârsta mea, singur şi valabil, nu cunoşti şi tu?

— Vai, Laura, o să te ridezi repede! Priveşti viaţa prea încruntată. Fii mai relaxată, păpuşă! Distrează-te, anii trec şi va veni o vreme când vei suspina după unul din ăsta mic şi nu-l vei mai putea avea în patul tău decât contra cost.

— Mda... hai că nu vreau să ne contrazicem, dar am păţit-o cu un „Gerovital” de-al tău. Mi-a tras-o şi a fugit cu banii mei.

— Putea face acelaşi lucru oricare alt bărbat. Nu este relevant ce-mi spui. Vai, nici nu ştii ce pierzi, vorba lui Diaconescu. Ha, ha, ha... Păpuşă, hai că te las, mai am de sunat o groază de invitaţi, pentru că facem nuntă mare. Pup şi sper să mă vezi mireasă. Apropo, dacă n-o puneam pe nepoata-mea domnişoară de onoare, te luam pe tine. Pa, păpuşă. I love you!

— Pup şi eu. Mersi de invi... Nu am apucat să termin cuvântul „invitaţie", pentru că prietena mea deja închisese telefonul.

Sandrina era cu adevărat un personaj lipsit de inhibiţii, care sfida presiunile societăţii. Îşi crease propria lume, fără să-i pese de reguli, idei preconcepute sau legea firii. Voia să fie fericită şi făcea asta în felul ei. Dacă cele mai multe femei nu s-ar fi aventurat într-o căsnicie cu un bărbat mult mai tânăr, cu şanse minime de a rezista în timp, Sandrina nu punea preţ pe viitor. Trăia doar în prezent şi nu-şi făcea planuri pe termen lung. Contrar aparenţelor, era o

femeie lucidă, care înţelegea că dragostea nu este un bun cu garanţie pe viaţă.

Terapie cu un sexy-psiholog

Astenia de primăvară a făcut şi din mine o victimă sezo nieră. Am devenit foarte irascibilă, mă certam cu oricine şi din orice şi aveam nişte ieşiri de o nervozitate dusă la extrem. Nu mă mai simţeam atrăgătoare, la serviciu mi se reproşa ineficienţa şi plângeam aproape în fiecare seară.

După două săptămâni în care atitudinea mea nu s-a îmbunătăţit în niciun fel şi nimeni nu se mai putea înţelege cu mine, soră-mea m-a luat pe ocolite şi mi-a sugerat să merg la un psiholog.

— Laura, ai nevoie de ajutorul unui specialist. Nu este nicio ruşine să te duci la psiholog. În străinătate, este ceva normal, doar românii au idei preconcepute.

— Ce vrei să zici, că sunt nebună? am urlat la ea, speriind-o.

— Nu vreau să spun asta, ştii prea bine. Doamne sfinte! Mă îngrijorezi de-a dreptul. Iubita mea, te rog, fă asta pentru mine! Sunt convinsă că te vei simţi mai bine.

Deşi eram încăpăţânată, soră-mea avea putere de convingere asupra mea. După ce am înfruntat-o timp de o oră şi m-am opus ideii de a face terapie, am cedat.

O prietenă de-a ei cunoştea un psiholog despre care se vorbea că este foarte bun. A doua zi, Ana mi-a făcut o programare la el.

Când am intrat în cabinetul psihologului Eduard Costescu, mi-a fost îngrozitor de jenă. Aş fi vrut să fug şi să-i spun că nu eu aveam nevoie de consultaţie, ci o prietenă care nu a mai reuşit să ajungă la timp din cauza unei probleme.

Psihologul avea cu puţin peste 30 de ani şi arăta incredibil de bine. Înalt, cu un corp de atlet şi un zâmbet şarmant, Eduard Costescu nu avea nicidecum

alura unui psiholog, care, în viziunea mea, trebuia să fie un bărbat chelios şi cu ochelari.

Cu politeţea de rigoare, m-a invitat să iau loc pe un fotoliu, iar el s-a aşezat pe cel din faţa mea. Avea o voce calmă, dar fermă, care parcă mă hipnotiza. I-am cercetat discret mâinile, în căutarea unei eventuale verighete. Nu purta. Fie nu era căsătorit, fie nu voia să-şi facă public statutul matrimonial.

— Laura, ce te-a adus pe la noi? a început discuţia sexypsihologul.

Deşi mă simţeam stingheră, am încercat să mă relaxez. I-am povestit despre starea mea anormală din ultima vreme şi despre motivele care o declanşaseră. Am admis că ceva este în neregulă cu mine şi că am nevoie de ajutor.

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine, să îţi conştientizezi atuurile. Eşti o femeie după care sunt sigur că întorc

capul mulţi bărbaţi. Învaţă să te placi mai mult pe tine însăţi, m-a sfătuit el.

Nu îmi dădeam seama dacă aprecierile lui erau strict personale sau făceau parte din strategia de vindecare a formei uşoare de depresie prin care treceam. Aş fi vrut să îl întreb, dar nu s-ar fi cuvenit să fac asta. Mi-a fost teamă că va crede că flirtez şi mă va pasa vreunui alt coleg gras şi nesuferit.

După cele 50 de minute de terapie, am plecat acasă cu o altă stare. Psihologul meu nu avea degeaba reputaţia unui bun specialist. Peste trei zile, programasem următoarea consultaţie. În timp, m-am apropiat de Eduard şi am ajuns să legăm o oarecare amiciţie. Era nu doar un tip senzual, educat şi foarte manierat, dar provenea şi dintr-o familie înstărită.

Un astfel de bărbat nu putea fi decât înconjurat de femei frumoase, deşi nu l-am auzit niciodată pomenind despre vreo iubită.

Eduard a reuşit să mă pună pe picioare sufleteşte. După o lună, am întrerupt

şedinţele, dar am păstrat legătura. Ştia că sunt ziaristă şi nu-i strica să aibă o cunoştinţă în presă, iar eu nu puteam şti dacă depresia nu va recidiva.

Într-o sâmbătă, m-a sunat şi m-a invitat să ieşim seara la o cafea. Asociaţia Psihologilor din Romania, pe care o conducea, organiza o conferinţă naţională. Eduard se ocupa de mediatizarea evenimentului şi voia să-mi dea mapa de presă.

Nu aş fi ratat pentru nimic în lume o întâlnire cu el în particular.

Imediat ce am închis telefonul, am răscolit şifonierul în căutarea ţinutei potrivite pentru a o astfel de seară. Voiam să-l impresionez cu orice preţ. Trebuia să port ceva sexy, dar nu exagerat, ci atât cât să-i stârnească imaginaţia.

O pereche de jeanşi strâmţi şi o cămaşă albă, uşor decoltată, mi s-au părut cea mai inspirată alegere.

— Bună, Laura! Ce bine arăţi! m-a complimentat Eduard, în timp ce m-a pupat amical pe obraji.

— Vă mulţumesc, domnule psiholog! Trebuie, totuşi, să vă amintesc că şedinţele de terapie s-au încheiat, i-am spus eu, insinuând că măgulirile lui nu-şi mai au rostul.

— Laura, eşti răutăcioasă, mi-a reproşat el, cu un zâmbet care-i punea în valoare dantura impecabilă.

— Iar tu vrei să te dai bine pe lângă mine ca să vin la conferinţă şi să scriu despre voi, l-am tachinat, fără menajamente.

— Bravo, te-ai prins! Şi ca să fiu sigur 100%, am preferat să te scot la o cafea, sâmbătă seara, decât să te rog la telefon să mă ajuţi şi să îţi trimit mapa de presă prin curier.

Am fi putut să ne ironizăm reciproc până a doua zi, dar nimeni nu ar fi avut de câştigat, aşa că am căzut la pace.

Dacă bărbatul perfect exista cu adevărat şi nu era doar un mit, cu siguranţă îl chema Eduard Costescu. Aveam să constat

încă o dată, acum în afara cabinetului său, că sexy-psihologul era visul oricărei femei. Stilat, cu un umor fin, generos şi atent, ştia exact cum să se poarte cu o femeie astfel încât să-i sucească minţile.

După ce ne-am despărţit, simţeam deja că o ceată de fluturaşi voioşi zburda prin stomacul meu, printre lasagna şi tortul de ciocolată pe care le mâncasem la restaurant. Speram ca măcar un fluturaş să zburătăcească şi pe la el.

După două zile, timp în care insectele mele, pe care mi le imaginam viu colorate, au devenit şi mai neastâmpărate, Eduard m-a sunat să luăm prânzul împreună. De data asta, nu a mai invocat pretextul conferinţei.

— Mi-ar face plăcere să ne vedem, mi-a spus simplu.

— Şi mie, aşa că nu trebuie să ai emoţii, nu te voi refuza, am glumit eu.

Eram deja îndrăgostită de el. Nicio femeie în locul meu nu ar fi rezistat

acestui sentiment. Efectiv, nu aveai ce să-i reproşezi ca bărbat.

După a treia întâlnire, la plecare, Eduard m-a strâns în braţe şi m-a sărutat. A fost cel mai senzual sărut din viaţa mea. Sexy-psihologul îl detronase până şi pe Alex, care fusese un fel de icoană pentru mine.

Într-o altă seară, a contramandat obişnuita ieşire la restaurant şi m-a invitat la el.

Locuia singur într-o vilă din apropierea Bucureştiului. Am bănuit că pregătise o cină romantică şi că urma apoi să petrecem o noapte pasională. Îmi imaginasem în multe seri, înainte să adorm, că sunt în braţele lui şi facem sex. Iată că, în sfârşit, mă eliberam de fantezii.

Eduard avea o vilă micuţă, dar foarte cochetă. M-a instalat în livingul de la parter, apoi s-a dus la bucătărie. M-am gândit că pregăteşte cina, dar s-a întors cu două pahare de vin. După ce am dat noroc şi am băut vinul, a început să mă sărute.

În timp ce savuram acest moment intim, am auzit dintr-odată gemetele lascive ale unei femei, ca şi cum un cuplu făcea sex chiar lângă noi. Nu înţelegeam ce se petrece şi m-am smuls panicată din braţele lui Eduard. În dreapta mea, pe o plasmă rula un film porno. O actriţă trăia intens satisfacţia sexului oral pe care i-l oferea partenerul ei, un musculos cu penisul în erecţie.

— Ce naiba e asta? l-am întrebat contrariată pe Eduard.

— Nu îmi spune că nu-ţi place. Hai, ştiu că te excită, nu te mai preface, mi-a spus psihologul meu la ureche, în timp ce încerca să mă dezbrace.

— Eduard, opreşte tâmpenia asta de film! Nu îmi place şi nu ştiu cum te-ai gândit că ar putea să îmi placă, i-am replicat, pe fundalul gemetelor actriţei XXX, care se transformaseră între timp în răcnete.

— Laura, nu fi ipocrită! Bucură-te de moment...

— Eduard, eşti nebun de legat! Opreşte-te! Vreau să plec acasă. M-ai auzit? am urlat eu, încercând să o acopăr pe starleta porno, care tocmai era penetrată de musculos.

— Bine, calmează-te!

După protestele mele categorice, Eduard a oprit filmul. Mi-am tras bluza la loc pe mine şi am rămas năucită în mijlocul livingului. Nu ştiam ce să fac. Văzându-mă confuză, Eduard a încercat să se justifice.

— Îmi pare rău, Laura! Nu m-am gândit c-o dau în bară.

— Nici eu nu m-am gândit că mă vei pune într-o situaţie penibilă ca asta. Ai reuşit să dărâmi tot ce ai construit, acea imagine a bărbatului perfect. Chiar îmi plăceai mult, i-am spus cu o voce din care se simţea dispreţul.

— Laura, va trebui să dormi aici. Nu te pot duce acasă pentru că am băut. Îţi promit că nu voi mai încerca nimic. Vila are două dormitoare, deci nu e cazul să-ţi faci probleme.

Am înnoptat la el, deşi eram foarte dezamăgită şi aveam toate motivele. Eduard se purtase cu mine ca şi cu o uşuratică. Nu mai aveam nicio îndoială că bărbatul perfect nu există, ci este doar rodul imaginaţiei femeilor.

Dacă aş fi tolerat secvenţa pornografică din relaţia noastră aflată la început de drum, Eduard şi-ar fi păstrat încă titlul de „Mister Perfecţiune”. Asta până când cine ştie ce altă reacţie nepotrivită din partea lui m-ar fi determinat să i-l retrag.
M-am simţit însă prea jignită şi nu puteam trece peste asta.

Deşi eram o femeie lipsită de inhibiţii, consideram că filmele porno trebuie văzute doar alături de persoana iubită. Mi se părea degradant să fiu întâmpinată cu o peliculă XXX în casa unui bărbat în care călcam pentru prima dată. Toate lucrurile trebuie făcute la timpul lor, iar din punctul meu de vedere Eduard le grăbise.

Dimineaţă, a încercat să mă împace. Şi-a cerut din nou scuze, dar nu am dat înapoi. Îl desconsideram şi nu mă puteam preface că simt altceva pentru el. M-a dus acasă, iar pe drum a încercat din nou să recâştige teren. Atitudinea mea indiferentă l-a dezarmat. Pentru că nu voiam să-l reîntâlnesc, am rugat-o pe o colegă să meargă în locul meu la Conferinţa Naţională a Psihologilor.

Boala gravă a iubirii

Ce faci, draga mea? m-a întâmpinat, cu un zâmbet comercial şi o atitudine tonică, Bianca, pe care o sunam ori de câte ori aveam chef să mă răsfăţ şi să uit de orice griji. Amica mea era patroana unui salon de înfrumuseţare, unde se făcea masaj cu pietre vulcanice, de care deveneam dependentă când eram stresată.

Fără să impresioneze printr-o frumuseţe ieşită din comun, Bianca era o femeie incredibil de sexy. Micuţă de statură, dar cu un corp aproape de perfecţiune şi nişte sâni formidabili, era nu doar o apariţie senzuală, ci şi o companie plăcută. Inteligentă, stilată şi abilă, putea face cu uşurinţă un bărbat să se îndrăgostească de ea nebuneşte.

Nu ştiam mai nimic despre viaţa ei particulară, pentru că nu eram foarte apropiate, dar am presupus că are un

sponsor care a ajutat-o să îşi deschidă micuţul, dar cochetul salon de înfrumuseţare. Lucrase mulţi ani în Italia, ţară de unde bănuiam că provine potentul finanţator.

De fiecare dată când mergeam la salon, înainte de a mă delecta cu o şedinţă de masaj, schimba câteva amabilităţi cu mine. Ştia că o relaţie bună cu clientele sale îi va face afacerea să înflorească.

Într-o zi, pentru că se încurcaseră programările, s-a simţit datoare să mai pălăvrăgească cu mine până când maseuza se elibera. Din vorbă în vorbă, am ajuns să schimbăm păreri despre bărbaţi, relaţii şi eternul război dintre sexe. Aşa am aflat povestea ei de iubire fascinantă prin detaliile spumoase care o compuneau.

Bianca se îndrăgostise lulea de un tip care o agăţase în trafic. Bărbatul care, iniţial, nu îi stârnise nicio senzaţie, reuşise, într-un final, cu multă perseverenţă, să-i dea viaţa peste cap.

Iubitul Biancăi era un poliţist misterios şi chipeş, care stăpânea arta seducţiei.

Mihai, aşa cum îl chema, îi dăduse de înţeles că ar lucra pentru serviciile secrete, aşadar cu cât ştia mai puţine despre el, cu atât era mai protejată. Dispărea din când în când în misiuni de gradul zero, timp în care orice contact cu iubita lui îi era interzis de superiori. Şi pentru că telefonul îi era ascultat, îşi schimba frecvent cartela ca să poată vorbi nestingherit cu Bianca. Pesemne că tipul se credea un James Bond al timpurilor noastre. Mi-a fost greu să înţeleg însă cum o fată deşteaptă ca Bianca a putut fi atât de uşor păcălită şi a acceptat toate prostiile pe care i le turna poliţistul.

În primele şase luni, totul a mers perfect între ei. O plimbare de weekend prin mall avea să complice însă într-un mod neaşteptat lucrurile.

Mihai s-a întâlnit, întâmplător, cu un oarecare Sergiu, coleg de serviciu. Biancăi i s-a părut puţin ciudat că, pe parcursul scurtei conversaţii de complezenţă, colegul i s-a adresat iubitului ei spunându-i Emil, dar nu a făcut un caz din asta. Nu voia să

pară că-l suspectează de lucruri necurate, iar Mihai s-a autosesizat şi i-a dat o explicaţie plauzibilă: mai avea un prenume, iar acesta era Emil.

La două luni, în acelaşi mall şi tot din întâmplare, prietena mea, care de data asta era singură, a dat nas în nas cu colegul lui Mihai.

— Bună, ce mai faci? a abordat-o acesta.

— Bună! Bine, tu?

— Uite, am de făcut nişte cumpărături. Ai auzit că a născut soţia lui Emil?

— Soţia lui Emil? Nu înţeleg...

—

Da, acum vreo două săptămâni. Au un băieţel.

Bianca era buimăcită. Mintea ei făcea nişte asocieri, greu de acceptat.

— Nu îmi spune că nu ştiai că e însurat! a clarificat colegul, pe şleau, situaţia, vâzând-o confuză pe amica mea. — Mihai e însurat?

— De ce îi spui Mihai? Îl cheamă Emil.

— Nu, nu... şi Mihai. E al doilea prenume.

— Bianca, îl ştiu pe Emil din şcoala generală, am stat în aceeaşi bancă. Nu mai are niciun alt prenume. Îl cheamă Emil Vârlan şi atât.

Vitrinele magazinelor au început să tremure. Clienţii din mall păreau învăluiţi într-un fum gros. Mesele de la cafenele se deplasau dintr-o direcţie în alta, de parcă aveau roţi. Un bărbat s-a repezit s-o prindă, dar i-a alunecat din braţe ca o figurină din plastelină în mărime naturală. Bianca şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a

—

prăbuşit pe podeaua rece şi dură. Când şi-a venit în fire, l-a văzut lângă ea pe colegul lui Mihai.

— Îmi pare rău. Eşti o femeie care nu merită să treacă prin aşa ceva, i-a şoptit Sergiu, care s-a oferit să o ducă acasă.

Bianca i-a respins ajutorul. Îl detesta atât de mult pe individ încât nu-l mai putea suporta în preajma ei nicio secundă. Ura pe care o simţea împotriva iubitului ei şi-o revărsa asupra acestui răspândac ordinar. Îşi va lăsa maşina la mall şi va lua un taxi.

Nu l-a sunat pe Emil, ci a aşteptat să aibă o discuţie cu el faţă-n faţă. S-a întâmplat chiar în acea seară. Deşi luat prin surprindere, nu s-a pierdut cu firea când Bianca i-a spus că este la curent cu toate minciunile, demascate de colegul său. Desigur, avea justificări pentru orice.

— Bianca, iartă-mă, trebuia să îţi fi spus, dar mi-a fost teamă că mă vei părăsi. Sunt foarte îndrăgostit de tine. Eu nu mi-am dorit acest copil, dar m-a prostit. Înainte să

—
rămână gravidă, am vrut să divorţez. Bianca, te iubesc!

— Eşti un nimic, Mihai sau Emil, cum să îţi spun?

— Scumpa mea, te rog, înţelege-mă! Am greşit, ştiu, dar am făcut totul doar din dragoste pentru tine.

Dispari din casa mea acum!

— Bianca...

— Ieşi afară!

Emil şi-a dat seama că nu o poate convinge să-l ierte din prima. Trebuia să aibă puţină răbdare şi va fi însă din nou a lui.

Flerul de expert în psihologia feminină nu a dat greş. După ce Bianca l-a evitat o perioadă, şi-a dat seama că nu poate trăi fără el. Emil i-a promis că-şi va părăsi soţia şi copilul, iar ea l-a crezut. Până la urmă, orice om care greşeşte o dată are dreptul la a doua şansă.

Divorţul era unul complicat. Emil a avertizat-o că va fi un drum lung şi

—

anevoios, iar ea a înţeles asta. A promis că nu-l va presa sub nicio formă să grăbească formalităţile. Relaţia lor a revenit la normal.

Bianca îşi amintea că Emil este tată doar atunci când voiau să iasă în oraş, iar el se scuza că e lefter pentru că îi cumpărase bebeluşului lapte praf şi scutece. De cele mai multe ori, amica mea plătea consumaţia. Nu voia ca aceste neajunsuri financiare să-i umbrească fericirea. Nu punea preţ pe bani, pentru că nu ştia cum e să munceşti pentru ei. Sponsorul italian era un bărbat cu dare de mână şi avea grijă să-i alimenteze regulat cardul. În acest peisaj senin, au aniversat un an de relaţie, până când, într-o după-amiază, a venit o furtună care a răvăşit totul în calea ei.

Bianca s-a dus să schimbe nişte euro în mall. Seara, ea şi Emil se întâlneau cu nişte prieteni în cel mai luxos club bucureştean, iar iubitul ei încă nu îşi revenise financiar. Ca o ironie a sorţii, în faţa casei de schimb valutar, Biancăi i-a ieşit în cale acelaşi

—

coleg al lui Emil, care parcă se mutase cu chirie în mall.

— Bianca! Mă bucur să te întâlnesc! Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc! i-a răspuns tăios prietena mea.

— Tot cu Emil sau singurică? a încercat să afle, cu impertinenţă, interlocutorul ei nepoftit.

Da, tot cu Emil. Te deranjează sau mi se pare mie? l-a atacat ea, fără să-şi poată înfrâna puternica antipatie faţă de acest personaj.

— A, nu, Doamne fereşte! Ştii că acum are şi o fetiţă. I-a făcut pereche nevastă-sa, i-a spus, râzând fals, răspândacul.

— Ascultă, tu îţi baţi joc de mine?

— Nu. De ce crezi asta?

— Vrei să îmi strici relaţia cu tâmpeniile tale? Eşti gelos pe Emil? Hai, recunoaşte! Eşti obsedat de mine şi speri să îl las, de asta bagi strâmbe? Eşti patetic, băiatule! Nu ţin la mine prostiile astea de adolescent

—
care salivează după colega de clasă, ai înţeles?

— Hei, hei... opreşte-te! Bianca, nu salivez după tine, deşi eşti o femeie frumoasă, recunosc. Soţia lui Emil a născut de curând şi o fetiţă. M-au invitat la botez.

— Idiotule!

A fost tot ce i-a putut spune. A plecat în grabă, de data asta fără să-şi poată stăpâni lacrimile. A scotocit prin geantă, căutându-şi telefonul mobil. Emil trebuia să-i dea socoteală.

— Da, iubita mea sexy şi frumoasă!

— Află că vorbeşti cu fosta ta iubită. Cum ai putut fi atât de josnic, Emil? Acum ai şi o fetiţă? Parcă trebuia să divorţezi, dacă memoria mea nu îmi joacă feste.

— Bianca, dacă îţi voi spune că s-a întâmplat doar o singură dată şi a rămas gravidă, mă vei crede? A fost atunci când ne-am certat şi nu mi-ai mai răspuns la telefon o săptămână. Am vrut să mă răzbun pe tine. Regret, dar nu mai pot da timpul înapoi pentru că aş face-o.

—

— Mă dezguşti. Nu mai vreau să aud de tine. Eşti un zero barat, un mincinos de cea mai joasă speţă.

— Bianca...

— Să nu-mi mai rosteşti niciodată numele, ai înţeles? Niciodată! a urlat la el, aproape sufocându-se de furie, după care a închis telefonul.

În zilele următoare, a ignorat toate apelurile de la Emil şi nu au fost deloc puţine. Bărbatul căruia îi dăruise toată dragostea de care era capabilă o înşelase din nou şi nu mai voia

să asiste pasivă la propria decădere ca femeie. Îşi dădea seama că această relaţie este una nocivă şi avea nevoie urgentă de o cură de detoxifiere sufletească.

S-a luptat două săptămâni cu tentaţia de a-l căuta pe Emil. Dorul de iubitul său a învins însă orice graniţă a logicii. Voia să-i audă vocea, să-l vadă, s-o strângă în braţe, s-o iubească pătimaş, aşa cum numai el ştia s-o facă. Secundele în care a aşteptat ca Emil să-i răspundă la telefon i-au dat palpitaţii.

— Da!

— Bună, ce faci? l-a întrebat ea, cu tonul unei persoane dispuse la reconciliere.

— Nu e treaba ta! a venit răspunsul sec şi plin de dispreţ al iubitului său.

— Emil, mi-e dor de tine!

— Femeie, tu nu înţelegi că mă deranjezi? Eşti doar o curvă căreia i-am tras-o de două ori, iar acum nu mai pot scăpa de tine? Tu vrei să îţi fac plângere la Poliţie pentru hărţuire?

— Nu înţeleg ce-i cu tine...

— Ce nu înţelegi, panaramă ce eşti? Scuteşte-mă! Uită acest număr de telefon dacă nu vrei să îţi sparg faţa aia de proastă! Sper că am fost destul de clar, paraşuto! a fost replica finală a lui Emil, dublată, pe fundal, de ameninţările unei femei isterizate. „Disperato, lasă-mi bărbatul în pace că mă înfig în părul tău!”

Apelul s-a întrerupt brusc. Ameţită de licuricii care au început să joace leapşa prin faţa ochilor ei, Bianca s-a întins pe canapea. Ar fi vrut să poată plânge, ca să alunge gândăceii obositori şi durerea de cap, dar lacrimile nu-i erau aliate de data asta. Şi-a simţit trupul cuprins de o căldură puternică, pentru ca imediat să i se facă frig. Deşi medicii de pe Ambulanţă au încercat s-o liniştească, spunându-i că a făcut o cădere de calciu, de la surmenaj şi oboseală, Bianca ştia că, în realitate, era grav bolnavă. Suferea de boala iubirii, o afecţiune pentru care nu se descoperise încă niciun tratament medicamentos. Exista un singur remediu, dar acesta nu se putea cumpăra de la farmacie: timpul.

După patru luni de suferinţă, boala s-a ameliorat considerabil, dar Bianca era încă singură. Voia să înceapă o nouă relaţie numai atunci când se simţea complet vindecată. După ce i-am ascultat povestea, mi-am dat seama că trebuie să te gândeşti bine înainte de a te război cu cei pe care-i crezi vinovaţi de nefericirea ta. Uneori, îţi vei da seama că vei avea de luptat cu tine însăţi.

„Cine se mărită cu un medic ajunge departe”

Roxana era o fostă colegă de liceu pe care nu o mai văzusem de zece ani. Deşi am fost bune prietene în adolescenţă, după majorat, fiecare a luat-o pe drumul ei. O blondină înaltă, cu un superb păr cârlionţat şi ochi albaştri, Roxana avea mai mult succes decât mine la băieţii din şcoală.

După ce s-a maturizat şi a devenit femeie în toată firea, frumuseţea i s-a mai estompat, dar nu semnificativ. Aveam să constat asta la o reuniune cu foştii colegi. Atunci am aflat că lucra ca secretară şi ducea o viaţă monotonă. Locuia încă împreună cu părinţii, se relaxa mergând la pescuit cu fratele său mai mic şi nu avea niciun iubit, ceea ce nu mi se părea o dramă. Roxana avea însă altă părere. Era complexată că nu îşi găsise jumătatea şi avea impresia că toate femeile căsătorite din jurul ei o priveau cu superioritate. În

scurt timp, aveam să-mi dau seama că făcuse o obsesie pentru măritiş. Dacă la o partidă de pescuit ar fi dat norocul peste ea şi ar fi prins în undiţă peştişorul de aur, nu i-ar fi cerut bani, limuzine, vacanţe exotice sau un job mai bun. Tot ce îşi dorea era să se mărite. Nu pentru că ar fi simţit neapărat că menirea ei pe lumea asta era să fie soţia cuiva, ci pentru că abia aştepta să le dea peste nas nesuferitelor care acum o priveau de sus doar pentru că aveau bărbat acasă.

Când ne-am reîntâlnit după atâta timp în care nu mai ştiusem nimic una despre cealaltă, am făcut imprudenţa să îi spun că şi eu sunt singură. Atât i-a trebuit ca să mă bage automat într-un imaginar club al femeilor care n-au cu cine se mărita.

— Ai văzut cum se uită astea măritate la noi? De parcă am fi ultimele femei, iar ele dive. De când s-au măritat, unele dintre vecinele mele nici nu mă mai salută. Vai, dragă, nu le mai ajungi cu prăjina la nas! mi-a spus Roxana, la reuniune, convinsă

fiind că numai o nemăritată ca ea îi poate înţelege cu adevărat trăirile.

„Fata asta a luat-o razna”, am constatat în sinea mea.

— Lucrurile se întâmplă atunci când este dat să se întâmple, Roxana, nu atunci când batem noi din picior. În plus, am prietene măritate şi n-am simţit niciodată că m-ar dispreţui doar pentru că eu nu am încă o familie, am încercat să-i temperez această antipatie împotriva femeilor căsătorite.

Ca să scape de ideea fixă care-i tulbura viaţa şi o împiedica să profite de beneficiile tinereţii, Roxana avea, fără îndoială, nevoie de un psiholog. I l-aş fi recomandat pe Eduard, care era un profesionist desăvârşit, dar nu voiam să-i dau iluzia că mă folosesc de fosta mea colegă ca să reiau legătura cu el.

Am decis că este mai înţelept să nu intervin. În fond, Roxana îmi era o simplă cunoştinţă, iar apoi nu aveam de unde şti cum va interpreta bunele mele intenţii.

Roxana mi-a cerut numărul de telefon şi a rămas să ne vedem într-o zi la o cafea, dar

nu am stabilit ceva precis. Era genul de promisiune făcută formal, fără convingerea că o vei şi respecta. Fosta mea colegă a luat-o însă mult prea în serios. Într-o sâmbătă dimineaţă, singura zi din săptămână în care eram liberă şi leneveam până mai târziu, melodia stridentă de la telefonul mobil mi-a dat trezirea. Era ora 9:30. Am văzut afişat numele Roxanei. M-am gândit că probabil i s-a întâmplat ceva de mă sună în weekend cu noaptea-n cap.

— Da, Roxana, am răspuns eu, fără să fiu în stare să-mi dreg vocea somnoroasă.

— Bună! Ce faci? Sper că nu te-am trezit, mi-a spus ea, cu o inocenţă enervantă.

— Sincer, dormeam. E ceva urgent?

— A, nu. Mă gândeam dacă ai timp să ieşim azi la un suc.

— Roxana, putem vorbi mai târziu? am întrebat-o eu, uşor iritată de această invitaţie matinală, care nu era în niciun caz o prioritate pentru mine.

— Sigur. Pa, pa!

— Pa!

Odată cu această conversaţie telefonică, somnul mi-a fugit fără să apuc să-mi iau la revedere de la el. Regula după care funcţiona era foarte clară: dacă ceva sau cineva îl deranja, o lua la sănătoasa şi nu mai reuşeam să-l prind oricât de mult l-aş fi ademenit eu. Nu mi-a rămas decât să abandonez confortul canapelei transformate în pat şi să îmi încep ziua mult mai devreme decât mi-aş fi dorit.

Nu am mai sunat-o pe Roxana nici în acea sâmbătă, când am avut cu totul alte planuri, şi nici în zilele următoare, fiind plecată din Bucureşti. După o săptămână, mi-a trimis un mesaj pe Yahoo Messenger.

„Sunt dezamăgită de tine. Am impresia că îţi place să faci pe ocupata. Nu îţi înţeleg atitudinea. Cred că ai uitat de unde ai plecat. Nu eşti o prietenă adevărată. Ce? Nu mă consideri de rangul tău şi de asta nu vrei să ieşi cu mine? Îţi este ruşine că eu sunt secretară şi tu mare ziaristă? Unii nu au avut norocul tău, asta e! Mi-ai promis că o să ne vedem la o cafea, dar nu

te-ai ţinut de cuvânt. Acum ai alte prietene, din lumea bună, nu? Eu nu mai prezint interes. Nu aşa se procedează, Laura. Nu e corect şi frumos.”

Am recitit mesajul de două ori. Roxana mă îngrijora. Avea probleme şi frustrări mult mai mari decât bănuisem iniţial. Reproşurile ei mi se păreau total nejustificate. Nu mi-am închipuit că un simplu „poate ne vedem într-o zi” va declanşa o asemenea furtună în mintea ei zdruncinată probabil de multe nereuşite. Îmi inspira un sentiment de milă, amestecat cu o uşoară revoltă, stârnită de răutăţile gratuite pe care mi le spusese.

Am ignorat mesajul şi mi-am propus să nu mai am de-a face cu ea. Roxana nu părea să aibă însă aceleaşi intenţii în ceea ce mă priveşte. La scurt timp, a revenit la sentimente mai bune. Mi-a trimis un alt mesaj în care îşi cerea scuze. I le-am acceptat, dar fără să lungesc prea mult această discuţie inutilă.

Peste o lună, fosta mea colegă a reapărut în spaţiul virtual.

— Bună! Vreau să îţi cer o părere. Îmi tot zâmbeşte vânzătorul de la buticul de unde îmi cumpăr ţigări. Crezi că e bine dacă îl invit la o cafea? M-am gândit să te întreb pe tine că tu ştii cum e când eşti disperată că nu îţi găseşti un iubit.

Nu voiam să o rănesc, dar trebuia să ies definitiv din clubul femeilor care nu au cu cine se mărita, în care obsedata mea fostă colegă mă înscrisese automat.

— Eu zic să aştepţi să te invite el. Aşa e normal. Dacă te place, o va face, dacă nu, asta e, te reorientezi. Şi apropo, nu mai sunt singură, am băgat eu o minciună, în speranţa că-mi va deschide uşa clubului al cărei membră devenisem tam-nesam şi în care nu aveam ce căuta.

— Oh! Ce veste! Şi cu se ocupă iubitul?

— Este medic, am continuat eu să mint.

— Bravo. Cine se mărită cu un medic, ajunge departe. — Aşa zici tu?

— Da! Sunt convinsă. Deci o să ajungi departe, Laura! Ţi-a ieşit şi de data asta.

— Roxana, îmi cer scuze. Trebuie să plec, am nişte treabă.

— Să mă chemi la nuntă, da?

Am închis Messengerul, încă o dată bulversată de fosta mea colegă de liceu. Probabil că acum îşi rodea unghiile de ciudă şi suferea că mă cuplasem şi mă voi mărita cu un medic. Îmi făceam mustrări de conştiinţă.

„Poate ar fi trebuit să îi spun că ies cu un spălător de maşini... Data viitoare aşa voi face. Îi voi spune că medicul m-a părăsit, iar noul meu prieten este angajat la o spălătorie auto”, mi-am elaborat o strategie prin care speram să înfrânez accesele de gelozie maladivă ale Roxanei, care, cu siguranţă, îi făceau mult rău. Îmi era limpede că era bolnavă şi nefericită, iar eu nu voiam să-i accentuez angoasele.

Libanezul şi Coranul

Hai la mine să ţi-l arăt pe habibi!”, mi-a spus, într-o zi, vecina mea, Mia, nerăbdătoare să-mi facă cunoştinţă, prin

intermediul calculatorului, cu iubitul ei de origi-
ne libaneză. M-am uitat la fotografii şi m-am simţit obligată să mint cu neruşinare. Habibi era o arătare tuciurie, fără prea mult păr şi cu urme de vărsat de vânt pe faţă. Nu mi-am imaginat că o să-l văd pe Făt-Frumos în variantă libaneză, dar habibi se prezenta cu mult mai rău decât m-aş fi aşteptat. Trebuia să păstrez însă pentru mine această părere şi să îi spun Miei ceea ce voia să audă.

— Arată bine! am apreciat eu, sperând să nu fiu trădată de expresia îngrozită a feţei.

— Nu-i aşa? Îl iubesc atât de mult, Laura! Este sufletul meu! mi-a spus ea, în timp ce am răsuflat uşurată că nu şi-a dat seama că o mint.

Continuând să-şi admire iubitul în poze, Mia a început să îmi povestească despre el.

Ali avea în cartierul nostru un magazin de panificaţie, de unde ea obişnuia să cumpere pâine. Vecinei mele îi plăcea muzica arăbească, acesta fiind şi subiectul

comun de conversaţie care a dus la înfiriparea idilei dintre ei. Mia era o fată de nivel intelectual îndoielnic, dar frumoasă şi cu mult bun simţ. Lucra ca barmaniţă, iar formele ei apetistante şi ochii de un verde intens îi asigurau un bacşiş bun la sfârşitul unei zile grele de muncă. Din banii câştigaţi, îşi ajuta părinţii, care erau amândoi muncitori. Când l-a cunoscut pe Ali, situaţia lor materială s-a îmbunătăţit. Pentru nişte oameni nevoiaşi ca ei, un libanez patron de magazin era o partidă bună, care nu trebuia ratată.

Nu avea să treacă mult timp până când fericirea Miei să se năruiasă. Ea şi Ali aveau o relaţie instabilă, care se poticnea de tot felul de restricţii religioase. Deşi familia libanezului se stabilise în România de foarte mulţi ani, tatăl lui rămăsese un habotnic. Astfel, Mia şi Ali se iubeau după cum dicta *Coranul*. Când mergea la habibi, care locuia într-un apartament cu soră-sa şi taică-su, vecina mea nu dormea în aceeaşi cameră cu el. Ali îi explicase că e interzis să facă asta

atâta timp cât nu erau căsătoriţi. Taică-su s-ar fi supărat foarte tare.

Nu ştiu dacă bătrânul îşi închipuia că în restul timpului fi-su o plimba pe Mia prin parc şi mâncau vată pe băţ. Cert este că în casa lui nu voia să se păcătuiască.

În perioada Ramadanului, libanezul o ţinea la respect. Nu făceau sex, dar Mia era înţelegătoare. Ca să îi arate că se poate adapta uşor religiei lui, a renunţat să mai mănânce carne de porc, deşi Ali nu i-o ceruse. A fost iniţiativa ei şi era foarte mândră de acest sacrificiu.

— Ştii că eu înainte găteam aproape numai porc, dar acum nu mă mai ating de el. Aşa am vrut eu.

Mia era o femeie docilă, dispusă să facă orice pentru a-l păstra lângă ea pe bărbatul iubit. Când a rămas însărcinată, a fost în culmea fericirii. Era tot ce îşi dorea de la viaţă: să facă un copil cu libanezul. Când i-a dat marea veste, pe Ali l-au trecut năduşelile. Era împotriva *Coranului* să faci copii în afara căsătoriei. Aşadar, Mia s-a gândit imediat că habibi

o va cere de nevastă. Lucrurile nu erau însă atât de simple pe cât credea ea. Nu se cădea să intre în moschee cu burta la gură. Tatăl lui Ali nu ar fi acceptat asta nici în ruptul capului. Mai degrabă *Coranul* tolera avortul decât un copil conceput fără ca părinţii lui să fie căsătoriţi.

Soluţia era una singură: Mia trebuia să scape de copil. Orbită de dragoste şi naivitate, l-a ascultat fără să îşi pună prea multe întrebări. Nu voia să treacă peste tatăl lui Ali, de care acesta era foarte apropiat. A renunţat la copil şi a continuat relaţia cu arabul, care o suna doar când avea chef şi dispărea cu lunile, pentru ca apoi să se întoarcă la ea şi să-i spună că o iubeşte.

Îndrăgostită, Mia accepta această relaţie de compromis. Simţea că habibi este jumătatea ei şi că într-o zi se vor căsători. S-a dus la biserică în fiecare săptămână şi s-a rugat s-o ia de nevastă şi să-i dăruiască un copil. Cu o viaţă sexuală activă, cea de-a doua dorinţă i s-a împlinit mai repede

decât prima. A rămas din nou gravidă. De data aceasta, Ali nu a mai invocat preceptele cărţii sacre a musulmanilor. I-a spus clar că nu vrea copilul.

— Să arzi în iad! i-a strigat ea acestui escroc religios, care transformase *Coranul* într-un manual de prostit femeile.

Ca să îi închidă gura pe moment Miei, care nu contenea să-l blesteme, i-a promis că o va ajuta cu bani. Cu sufletul şi ochii în lacrimi, a trebuit să accepte târgul de dragul copilului care avea să vină pe lume. Nu era uşor să crească un bebeluş, cu atât mai mult cu cât ea era singurul sprijin al familiei sale.

După ce a născut o fetiţă, l-a sunat să îi ceară bani pentru şpaga la doctor. Ali îşi schimbase numărul de telefon. Mia a aflat că se mutase în afara Bucureştiului, dar nimeni nu ştia exact unde. Libanezul parcă intrase în pământ.

Vecina mea a clacat şi a făcut despresie postnatală. A început să urască bebeluşul pe care şi-l dorise atât de mult şi care semăna leit cu taică-su. Şi-a revenit cu

greu, dar acum este o mamă de nota 10. O întâlnesc uneori prin faţa blocului, în timp ce-şi plimbă copila în cărucior.

— Strâng bani să-l dau în judecată ca să-mi recunoască fetiţa. Nu o fac pentru mine, ci pentru ea, mi-a spus Mia, în timp ce o legăna cu drag în braţe pe micuţa Anais.

Greutăţile şi maternitatea o maturizaseră. Era o femeie hotărâtă să lupte pentru copilul său. Chiar şi un elev corijent se pune cu burta pe carte când soarta îi dă o lecţie dură de învăţat. Nimeni nu vrea să rămână repetent în viaţă.

„De ce mă hărţuieşti, şefu'?"

inionă, cu un zâmbet cald, ochi Mmigdalaţi şi un păr lung, frumos, ca de păpuşă, Larisa era o femeie care emana siguranţă. Foarte cochetă şi preocupată de cum arată, funcţia de consultant la o mare firmă de cosmetice i se potrivea ca o mănuşă. În ciuda staturii mici, avea un sex-appeal care-i asigura succesul la bărbaţi. Îi plăcea să se joace cu ei, dar

rareori ajungea în pat cu vreunul. În ciuda impresiei de gâsculiţă pe care o lăsa, prefera relaţiile serioase şi nu se încurca cu oricine.

O fire extrovertită, Larisa stârnea pasiuni neaşteptate. Deşi stăpânea arta seducţiei, s-a panicat în ziua în care şeful ei i-a bătut apropuri erotice. Avea un loc de muncă bun şi ţinea de el cu dinţii. Nu şi-ar fi permis să-l piardă doar pentru că i-a refuzat bossului avansurile sexuale.

Îngrijorată, m-a sunat, spunându-mi că trebuie să vorbească ceva important cu mine. Era atât de speriată încât nu a vrut să-mi spună la telefon despre ce era vorba, dar părea o problemă de viaţă şi de moarte. Se temea ca nu cumva şeful care o hărţuia să îi asculte telefonul. Deşi mi se părea că exagerează şi prezenta simptome de paranoia, i-am respectat dorinţa de discreţie şi nu am insistat.

Ne-am întâlnit la un restaurant din Centrul Vechi. Larisa arăta rău şi era evident că ceva a dat-o peste cap.

— Hai să îţi spun ce am păţit, şi-a început ea povestirea.

— Şeful meu, Costin, s-a dat la mine. Totul a început cu o glumă pe Messenger, la care eu i-am răspuns tot cu o glumă. Cred că reacţia mea l-a încurajat, iar după câteva schimburi de replici, m-a invitat la el acasă. I-am spus că am deja alt program, dar a doua zi m-a abordat din nou şi cred că s-a simţit ofensat că l-am flituit.

— Este căsătorit?

— Nu, dar ce importanţă are? O aventură cu el nu este tocmai ceea ce îmi doresc. Omul ăsta mă oripilează.

Larisa vorbea precipitat şi i-am simţit repulsia în voce. Îl detesta pe bărbatul care abuza de puterea lui pentru o partidă de sex. Dacă i-ar fi făcut referat, nu ar fi avut nicio şansă de a fi luată în seamă. Costin era omul de încredere al patronului, iar ea, o simplă angajată, plasată undeva la coada ierarhiei.

Un refuz categoric i-ar fi rănit cu siguranţă vanitatea, iar asta însemna că Larisa ar fi devenit o ţintă sigură a acestui

obsedat care se folosea de funcţia pe care o avea pentru a-şi linişti hormonii.

Din cauza crizei, se făceau regulat disponibilizări în firmă, iar Larisa era convinsă că şeful va avea grijă s-o zboare. Era evident că trebuie găsită cea mai diplomată cale de a-i transmite mesajul că nu este interesată de avansurile lui.

— Ce zici dacă mă duc la el acasă? Putem vorbi liniştiţi, iar aşa poate îl fac să înţeleagă că între noi doi nu se poate întâmpla nimic.

— Este o idee foarte proastă. Dacă faci asta, va presupune că accepţi să te culci cu el, iar dacă nu o vei face, va fi cu atât mai rău pentru tine.

— Laura, crede-mă, nu ştiu cum să ies din situaţia asta. Nu îmi permit să mă dea afară.

— Încearcă să îl duci cu vorba. Flirtează cu el, dar fă-o cu măsură şi umor.

— O să încerc. Mi-e greaţă când îl văd că se zgâieşte în decolteul meu. Mă simt ca şi cum mi-ar trage-o din priviri. Un libidinos, l-a caracterizat amica mea, scârbită.

Am convenit să-l ducă cu zăhărelul în cel mai subtil mod posibil, astfel încât să nu-i încurajeze obsesia pentru ea.

— Una caldă, una rece, cam aşa trebuie să procedezi cu el. Spune-i că dacă nu ar fi fost şeful tău, lucrurile ar fi stat altfel. Îl consideri un bărbat atrăgător şi inteligent, pe care-l admirai din umbră, dar pe care îl respecţi prea mult pentru a depăşi aceste graniţe. Vrăjeală, draga mea, asta e reţeta. Probabil că va mai insista o perioadă până când se va plictisi. Să sperăm că în acest timp va pune ochii pe alta şi te va slăbi pe tine, am sfătuit-o, sperând să-l ameţească pe şeful care-şi hărţuia subalternele, în cazul de faţă, prietena mea.

Deşi a părut convinsă că înţelege ce are de făcut, Larisa a răstălmăcit vorbele mele.

Peste o săptămână, m-a sunat din nou să ne întâlnim.

— Gluma s-a îngroşat!

Atât mi-a spus la telefon.

Când ne-am reîntâlnit, aveam să îi dau dreptate. O făcuse lată.

Larisa nu s-a dus la Costin acasă, în schimb, l-a chemat la ea. Se simţea mai stăpână pe situaţie dacă scena finală a piesei „De ce mă hărţuieşti, şefu'?" se juca pe teritoriul ei.

Costin a venit cu o sticlă de cremă de whisky şi cele mai scumpe bomboane care se găseau în benzinării. Au petrecut împreună câteva ore, fără să se consume actul sexual sau măcar apropierea la care şeful ei spera. Larisa mi-a povestit că el a stat morocănos pe fotoliu, în timp ce ea încerca să-l facă să înţeleagă că nu e dispusă la un compromis sexual.

A doua zi, prietena mea s-a simţit datoare să îi mulţumească încă o dată pentru bomboane şi să îi spună cât de bune eu fost. Politeţea ei nu a făcut decât să-l stârnească şi mai mult pe admiratorul său bine poziţionat în conducerea firmei. Costin a interpretat-o ca pe o bătaie de joc şi nu i-a răspuns la mesajul trimis pe Messenger.

Războiul începuse, iar un armistiţiu nu putea fi semnat decât pe cale sexuală.

Larisa a simţit imediat efectele devastatoare ale conflictului. În timp ce şeful său avea în dotare o artilerie grea, ea s-a trezit pe câmpul de luptă cu mâinile goale.

Deşi spera să ia o primă pentru un proiect complex, pe care-l dusese singură la capăt, şeful său a considerat că nu merită această recompensă. Şicanele nu aveau să se oprească aici. Peste două săptămâni, Larisa trebuia să plece în Franţa, la un seminar plătit de firmă. Cu câteva zile înainte, a aflat că în locul ei va merge o altă colegă. Singura explicaţie care i s-a dat a fost aceea că „şeful a hotărât aşa”.

În scurt timp, i s-a tăiat şi din salariu, pe motiv că nu dă randament. Costin a chemat-o la el în birou şi i-a reproşat aşa-zisele rezultate slabe din ultima perioadă.

— Larisa, noi avem nevoie de oameni competenţi. Te rog, încearcă să te aduni! Ar fi păcat să ne despărţim, i-a pus în vedere şeful.

Prietena mea a suportat câteva luni toate porcăriile acestui individ care-i făcea zile fripte doar pentru că nu se culcase cu el. Probabil că multe femei ar fi cedat acestor presiuni, dar ea nu voia s-o facă. Avea să îi dea o lecţie acestui mârlan care o trata ca pe o curvă ieftină şi îi forţa mâna.

Profesionalismul şi o doză de noroc au ajutat-o să-şi găsească un alt job, reuşind să-şi salveze astfel onoarea de femeie. Şi-ar fi dorit ca la plecare să îl înjosească, aşa cum făcuse şi el cu ea după ce îi refuzase avansurile, dar a renunţat. Oamenii care se cred stăpânii lumii nu trebuie nici măcar umiliţi. Dacă vrei să-i calci pe nervi, ignoră-i! Caracterul lor narcisist nu va suporta indiferenţa.

Flirt în trafic

Ori de câte ori mă plictiseam în trafic, îmi găseam companie. Întotdeauna exista cel puţin un şofer cu chef de un mic flirt. Jocul seducţiei

începea, de cele mai multe ori, la semafor, iar tehnica era foarte simplă. Tipul se uita la mine, iar dacă îmi plăcea, îi zâmbeam, dacă nu, îi aruncam o privire intrigată. Cei încurajaţi de zâmbetul meu, mă abordau sub diverse pretexte. Totul se întâmpla rapid, preţ de câteva minute, cât aşteptam culoarea verde. Acest tip de flirt devenise o rutină. Era un surogat perfect pentru absenţa unei relaţii. Simţeam nevoia de confirmare că sunt o femeie dorită şi că doar neşansa făcea ca EL să nu-mi iasă în cale. Media tipilor pe care-i agăţam la un singur drum, de obicei cel spre birou, era de doi-trei în decurs de cincizeci de minute. În unele zile de primăvară, când hormonii care leneviseră peste iarnă se trezeau odihniţi şi dornici de tropăială, numărul admiratorilor de pe şosele ajungea şi la cinci pe zi.

Pentru că nu intenţionam altceva decât un flirt nevinovat, erau puţini cei cărora le dădeam numărul de telefon, iar atunci când o făceam, nici eu nu ştiam exact de ce.

S-a dovedit că nu aveam simţul orientării nici la condus, nici la şoferi. Am avut trei întâlniri cu admiratorii mei din trafic şi toate au fost rateuri.

Eugen m-a cucerit cu ochii lui albaştri la stopul de la Piaţa Sudului. Un bărbat bine făcut, aveam să constat că în rest nu-i nimic de capul lui. Nu fuma şi nici nu bea, aşadar, din start, ipotetica noastră relaţie prezenta un handicap. Deşi consumam alcool numai ocazional, la nunţi, botezuri, petreceri şi când ieşeam în club, compania unui bărbat care nu punea gura pe băutură mă dezavantaja. Şi totuşi, nu această nepotrivire de vicii mă dezarma.

Eugen era din Giurgiu şi stătea cu chirie împreună cu un coleg de serviciu. Distribuia produse de papetărie şi, evident, nu o ducea prea bine cu banii. Când am ieşit împreună, deşi era seară şi amândoi veneam de la muncă, nu a sugerat să comandăm şi ceva de mâncare. Nu îmi era foame, dar asta nu înseamnă că nu i-am acordat în gând o bilă neagră. Atunci când m-a întrebat ce beau, aş fi

putut forţa nota dându-i de înţeles că aş vrea să şi mănânc ceva, dar am vrut să-i verific manierele şi potenţialul. Probabil a respirat uşurat că nu am făcut o consumaţie costisitoare, ci am cerut doar o cafea.

Nu mi-a luat mult timp să îmi dau seama că tipul este un neica-nimeni. Ochii lui albaştri, care mă hipnotizaseră în trafic, nu au fost un argument suficient pentru o a doua întâlnire. Plictisitor, Eugen părea că ascunde ceva: îmi evita mereu privirea, mai ales când îi puneam întrebări personale. Tipul mi s-a părut suspect şi neinteresant. Întâlnirea a durat în jur de o oră, timp în care am vorbit aproape numai eu. Deşi sunt guralivă din fire, de data asta am făcut-o să salvez situaţia şi să nu părem doi ciudaţi în ochii ospătarului care ne-a servit, unicul martor al acestei întâlniri ratate. Eu şi Eugen eram singurii clienţi din micuţul restaurant de cartier, ales de mine pentru că era în apropierea casei.

Radu, o altă cucerire făcută în trafic, a fost o alegere la întâmplare cel puţin la fel de neinspirată. Dacă mi-aş fi dat seama că este mai mic decât mine cu nouă ani, această întâlnire nu ar mai fi avut loc niciodată. Cand i-am spus vârsta mea, nu a bătut în retragere, ci dimpotrivă. Mi-a destăinuit că îi plac femeile mature, care ştiu ce vor de la viaţă.

Nu am vrut să-l dezamăgesc şi să îi atrag atenţia că mă supraestimează. Maturitatea nu mă caracteriza şi nici nu intenţionam să fac vreun efort s-o simulez, atâta timp cât băiatul nu mă interesa. Indiferenţa mea l-a provocat. În timp eu speram să scap de el cât mai repede, Radu a devenit şi mai insistent.

Îmi trimitea mesaje pe telefon şi voia să ne vedem din nou. În textele pe care le primeam de la el, am remarcat cât de mult se străduia să mă impresioneze.

Îşi alegea cuvintele cu grijă şi am presupus că îi lua ceva timp până concepea acele sms-uri, care mie mi se păreau de-a dreptul imbecile. „Mă

fascinezi prin maturitatea ta. Eşti o femeie în adevăratul sens al cuvântului, sexy, frumoasă, inteligentă şi sigură pe ea. Ador această fiinţă, care mă poate învăţa să înţeleg viaţa mai bine”.

Aşa sunau declaraţiile lui înflăcărate, care mă lăsau rece. Îi răspundeam rar, iar asta se întâmpla doar când mesajele lui mă surprindeau într-o stare de plictiseală cruntă.

Probabil că Radu a continuat să-mi scrie, în ciuda lipsei mele de interes evidente.

Pentru că nu conta absolut deloc pentru mine, când mi-am schimbat numărul de telefon, nu m-am sinchisit să-l anunţ.

Nu ştiu cine mi-a preluat numărul, dar sper să fi fost o femeie căreia mesajele de la tânărul meu admirator să-i fi făcut ziua şi serile mai frumoase, gândind că îi sunt adresate ei.

Decepţionată de ambele achiziţii pe termen scurt făcute în trafic, o perioadă lungă nu le-am mai dat atenţie celor care-mi aruncau ocheade la volan.

Am cedat din nou ispitei după o zi de muncă dementă, în care toate îmi merseseră aiurea. Eram îngândurată şi sictirită, când am văzut în maşina din stânga mea un tip frumuşel care se tot agita şi dădea din mâini. „Dana, Dana!!! Ce faci? Te-ai lăsat de salsa? Nu te-am mai văzut pe la repetiţii!”

Mi-a luat câteva secunde bune până să mă prind că vorbea cu mine. Era o premieră. De obicei, mă agăţau şoferii, nu pasagerii din dreapta. I-am spus că nu mă cheamă Dana şi că nu am călcat în viaţa mea la cursuri de salsa, deşi mi-ar fi plăcut. Fără să piardă vremea, Adi, aşa cum s-a prezentat, m-a invitat în weekend la o seară salsa.

Cele câteva minute cât a durat conversaţia au fost suficiente pentru a-l studia şi pentru a-mi da seama că nu avea mai mult de 26 de ani. Eram atat de deprimată însă încât aş fi acceptat şi invitaţia unui puşti aflat la vârsta majoratului.

Aşa cum stabilisem, vineri seară, am ieşit în oraş cu frumuşelul şi cu Dan, prietenul care se afla cu el în ziua în care ne intersectaserăm în trafic. Pentru că acesta din urmă nu avea pereche, Adi mi-a sugerat să vin cu o amică. Singura mea prietenă fără iubit şi mare amatoare de cluburi era Ema, o tipă sofisticată şi cu pretenţii la bărbaţi.

Am ştiut din start că între Ema şi Dan nu se va lega nimic, dar nu mi-am imaginat cât de ofensat se va simţi acesta de indiferenţa ei.

O seară care începuse plăcut, la o terasă din centru, avea să se continue prost, într-un club de salsa, şi să se încheie catastrofal dimineaţa, în maşina lui Dan.

Un frustrat grăsun, dar cu bani, Dan a făcut o adevarată criză de nervi pentru că Ema nu a răspuns avansurilor lui. Mi-a reproşat că am adus-o de umplutură, iar eu nu-i înţelegeam turbarea. Nu-mi aminteam să-i fi promis vreo curvă care să-i stea la dispoziţie în noaptea aceea.

În timp ce îi explicam asta lui Dan, dar în termeni care să nu-l deranjeze, Adi nu a intervenit. Supunerea lui faţă de acest prieten lipsit de maniere m-a făcut să cred că Dan era sponsorul escapadelor nocturne. Adi agăţa companioanele ziua, iar Dan plătea consumaţia seara. Faptul că nu s-a amestecat în această dispută şi obraznicia de a flirta discret în club cu alte tipe, deşi eu eram la doi paşi de el, m-au făcut să iau foc. Am coborât din maşină într-o staţie de taxiuri şi i-am spus să nu mă mai caute niciodată.

Multe femei s-ar fi simţit flatate că au trecere la bărbaţi mai tineri decât ele. Nu era şi cazul meu. Aveam senzaţia că în curând voi face alergie la astfel de cuceriri. Eram conştientă că nu puteau fi decât simple aventuri, iar eu îmi doream cu disperare o relaţie. Nu mai aveam chef să investesc nici măcar o săptămână din viaţa mea în combinaţii sentimentale care nu ar fi dus nicăieri. Şi, totuşi, soarta se juca cu răbdarea mea. Întârzia să mi-l prezinte pe bărbatul pe care mi-l pusese

deoparte, deşi eram pregătită de ani de zile să-l cunosc. Eram sigură că o va face într-o bună zi, dar nu înţelegeam de ce amână întâlnirea. Aş fi vrut să o pot convinge să modificăm contractul pe care-l încheiasem în urmă cu peste 30 de ani. Clauzele erau însă foarte precise, iar una dintre ele prevedea că nu pot negocia cu propriul destin, indiferent de situaţie.
Mă simţeam legată de mâini şi de picioare.

Pe fondul neîmplinirilor amoroase, m-am îmbolnăvit de gastrită sentimentală. Stomacul meu devenise foarte sensibil la hrana nesănătoasă şi insuficientă pe care i-o ofeream. Alimentaţia consta în iubiri scurte, haotice, consumate la întâmplare, care îmi făceau mai mult rău decât bine.

Simptomele erau nişte usturimi groaznice, iar când nu le-am mai putut suporta, am fost la farmacie să-mi iau pastile pentru gastrită. Farmacista m-a întrebat ce a declanşat boala. Am minţit-o, spunându-i că fumez mult şi nu mănânc la timp. Dacă aş fi fost curajoasă, i-aş fi răspuns că dragostea pasageră şi ieftină de care am parte nu îmi ţine niciodată de foame.

Farmacista m-a avertizat să nu mă joc cu gastrita mea pentru că se poate agrava, procopsindu-mă cu ulcer. I-am promis de complezenţă că o voi asculta şi voi merge

la un control. În timp ce mă prefăceam atentă la sfaturile ei, cineva m-a bătut uşor pe umăr.

— V-a căzut asta...

Un bărbat brunet, cu tenul măsliniu, mi-a întins, zâmbind, chitanţa care confirma că îmi plătisem rata lunară la bancă.

— Mulţumesc! i-am spus eu, băgând hârtia la locul ei în geantă.

— Ar trebui să fiţi mai grijulie data viitoare, să nu pierdeţi vreun act important, mi-a atras bărbatul atenţia, cu acelaşi zâmbet pe buze.

M-am uitat din nou la el, de data asta cu ceva mai mult interes. Nu înţelegeam de ce i-ar păsa lui dacă o aiurită ca mine ar păţi aşa ceva.

— Aveţi dreptate, i-am replicat eu, fără niciun chef de socializare.

După ce am achitat pastilele care speram să-mi convingă stomacul că situaţia este sub control şi nu e cazul să-mi facă morală, ţinându-mi discursuri usturătoare la propriu, m-am oprit la supermarket.

Când treceam prin pase proaste, dădeam iama în rafturile cu dulciuri. Aruncam în coş, la nimereală, orice îmi putea satisface pofta de dulce, de la napolitane glazurate, biscuiţi cu cremă de cacao, ciocolată şi pufarine până la baclava şi alte chestii de care femeile, în general, se feresc cât pot. La cât slăbisem în ultima perioadă, îmi permiteam însă astfel de excese.

În timp ce mă holbam fascinată la o ciocolată albă cu alune şi caramel, pe care abia aşteptam s-o dau gata acasă, tabletă cu tabletă, lângă mine a apărut, ca din pământ, tipul zâmbăreţ şi binevoitor de la farmacie.

— Dar vă plac dulciurile, nu glumă! a constatat el, uitându-se în coşul meu, plin cu tot felul de bunătăţi, care aveau să îmi aline singurătatea în acea seară.

Deşi remarca a fost făcută tot cu un aer jovial, acest băgăcios începea să mă agaseze. Şi, totuşi, i-am zâmbit...

— Da, îmi plac..., i-am spus sec, fără să-mi vină o idee mai bună, după care mi-am luat coşul şi am plecat, abandonându-mi

admiratorul de ocazie la raionul de dulciuri.

La coada care se formase la casă, l-am reîntâlnit pe băgăcios.

— Veniţi aici, v-am ţinut eu rând, mi s-a adresat cu voce tare, invitându-mă astfel să-i fentez pe ceilalţi clienţi care aşteptau la coadă.

I-am acceptat mica şmecherie şi m-am aşezat în faţa lui. Am plătit şi am ieşit din magazin, nu înainte de a-i mulţumi binefăcătorului meu pentru amabilitate.

În timp ce îmi puneam cumpărăturile în portbagajul „Buburuzei”, băgăciosul a venit la mine, s-a prezentat şi mi-a cerut numărul de telefon.

— Eu sunt Raul şi mi-ar plăcea să te invit la o cafea! mi-a spus direct.

L-am măsurat din cap până în picioare, încercând să intuiesc cu ce se ocupa. „E zugrav”, mi-a şoptit instinctul meu.

Deşi nu arăta neapărat rău, ceva mă enerva la el. Probabil tupeul. Cu toate acestea, nu ştiu ce anume mi-a stârnit curiozitatea. Nu m-am lăsat rugată şi i-am

dat numărul, fără să mă intereseze cu adevărat dacă mă va căuta sau nu.

Nici nu am ajuns bine acasă, că mi-a sunat mobilul. Raul era nerăbdător să ieşim în oraş şi nu vedea niciun motiv pentru care am fi amânat reîntâlnirea.

Invitaţia m-a luat pe nepregătite. Aveam deja programul făcut: urma să mă uit la televizor şi să mă îndop cu dulciuri. Fără să îl înştiinţez cine îi face concurenţă, am motivat că sunt foarte obosită. Deşi a insistat, nu a reuşit să mă convingă să părăsesc pentru el delicioasa ciocolată albă, cele două pungi de pufarine şi toate tenţatiile cu multe calorii abia cumpărate de la supermarket. A rămas să ne-auzim în altă zi.

Raul m-a căutat şi a doua, şi a treia, şi a patra zi... De fiecare dată, am ticluit câte o scuză ieftină ca să-l refuz. Pur şi simplu, fără să găsesc eu însămi vreo logică, nu îmi ardea de întâlniri.

În scurtele conversaţii telefonice pe care le aveam, am încercat să aflu câte ceva despre el. Mi-a spus că are 30 de ani, că

este avocat şi s-a născut la Piatra-Neamţ, dar s-a stabilit în Bucureşti când a intrat la Facultatea de Drept, la stat.

Dacă vârsta şi originile mi s-au părut credibile, am avut mari rezerve legate de profesia lui. Aş fi pariat mai mult pe un zugrav decât pe un avocat, fie el şi unul care-şi ratase cariera.

Am înţeles repede că Raul nu era genul de bărbat care să se dea bătut atât de uşor.

După săptămâni la rând în care m-a sunat cu o insistenţă agresivă, iar eu i-am respins invitaţiile, am ajuns să mă simt hărţuită, lucru pe care i l-am mărturisit unei prietene.

— Am cunoscut un zugrav care mă hărţuieşte efectiv. Mă sună întruna. Eu cred că îi lipseşte ceva la cap. Păi dacă una te refuză sistematic, tu insişti aşa, cu încăpăţânare? N-ai un pic de orgoliu? Zi şi tu! Nu ţi se pare suspect? i-am cerut părerea prietenei mele.

— Un zugrav? s-a mirat ea, cu sinceritate.

— Mă rog, el zice că e avocat, dar eu cred că e zugrav.

— Păi şi unde l-ai cunoscut?

— La farmacie. S-a ţinut după mine şi i-am dat numărul de mobil, iar acum nu mă mai slăbeşte cu telefoanele, m-am văitat eu, enervată de băgăciosul care reuşise să mă scoată din pepeni, dar căruia nu îi spusesem ce gândeam despre el.

— E drăguţ?

— Părea drăguţ. Nu mai ştiu, am şi uitat cum arată, asta s-a întâmplat acum trei săptămâni...

— O fi vreun psihopat. Ai grijă! Dă-l naibii şi spune-i să nu te mai caute!

— Nu părea psihopat, dar ceva e în neregulă cu el. Un ciudat...

Exasperată, dar şi flatată oarecum de această perseverenţă, într-o seară i-am promis că ies cu el la o cafea. Imediat ce am închis telefonul, mi-a părut rău că am cedat presiunii. Şi, totuşi, nu l-am sunat înapoi să contramandez.

Raul s-a oferit să vină să mă ia cu maşina, dar am vrut să mă asigur în cazul

în care s-ar fi dovedit într-adevăr un personaj dubios, luând în calcul şi varianta unui posibil violator. Aşa că i-am sugerat să ne vedem la o cafenea de lângă blocul meu, unde puteam merge şi pe jos. Urma să ne întâlnim acolo.

Nu mai fusesem în acea cafenea de multă vreme şi aveam să constat că se transformase într-o bodegă ordinară. Când am intrat, câţiva ochi mahmuri, de beţivi pofticioşi, mi-au măsurat decolteul generos şi posteriorul, scos în evidenţă de blugii foarte mulaţi pe el. Raul a avut inspiraţia să mă aştepte la etaj, iar alcoolicii din cartier preferau parterul, unde era barul.

Nu mică mi-a fost surpriza să fiu întâmpinată de un tip drăguţ şi îmbrăcat cu stil, e drept cam mic de statură pentru gusturile mele. Deşi eram minionă, îmi plăceau bărbaţii înalţi, care îmi inspirau un sentiment de mai multă protecţie.

După 20 de minute în care l-am descusut pe toate feţele, am realizat că Raul nu îşi

meritase statutul temporar de zugrav-hărţuitor, posibil violator.

I-am spus că nu-l cred că este avocat, iar pentru a mă convinge mi-a arătat legitimaţia, eliberată de Baroul Bucureşti.

Am vorbit despre te miri ce: profesiile noastre, relaţii la modul general, copilărie, vise, împliniri şi decepţii...

Dacă la începutul serii mi s-a părut simpatic, la final i-am acordat în taină calificativul „şarmant”.

M-am lăsat condusă acasă cu maşina, una destul de scumpă, am evaluat-o eu, atât cât mă pricepeam. Raul m-a sărutat de noapte bună, iar iniţiativa lui nu m-a deranjat deloc, ba dimpotrivă. Am închis portiera maşinii în urma mea şi am zâmbit mulţumită.

În cele câteva minute cât am urcat cu liftul până la etajul trei, am reflectat asupra acelei seri. Mi-am dat seama că nu trebuie să judeci oamenii în funcţie de dispoziţia ta de moment. Poţi rata şanse pe care nu eşti capabilă să le intuieşti sub efectul unei stări neinspirate. Nu toată lumea are

răbdarea şi ambiţia să-ţi demonstreze că ai pus etichete greşite.

Telefonul pe care aveam să-l primesc la prânz de la Raul m-a binedispus. Voia să ieşim din nou, iar eu simţeam aceeaşi nevoie de a-l revedea.

Am petrecut împreună încă o seară minunată, de data aceasta într-un bar de fiţe, unde Raul obişnuia să meargă regulat.

Odată ce am ajuns în faţa blocului meu, în timp ce mă săruta de noapte bună, ca şi seara trecută, Raul mi-a spus că vrea să facem sex. Propunerea lui mi s-a părut brutală. Am bătut în retragere, chiar dacă nevoile noastre coincideau. Şi eu eram excitată, dar îmi puteam ţine instinctele primare în frâu, nu voiam să mă culc cu el atât de repede. Aveam de gând să îl mai plimb, ceea ce am şi făcut.

După câteva întâlniri, nu mai ştiam cum să o scot la capăt. Îmi era din ce în ce mai greu să îi resping avansurile sexuale. „Toată seara m-am gândit cât de mult îmi doresc să îţi fac sex oral”, a încercat să mă corupă în drum spre casă. Fără să-mi ceară

părerea, a oprit maşina pe dreapta, într-un loc ferit, şi a început să mă sărute pătimaş, încercând să-mi desfacă fermoarul de la blugi.

I-am înfrânat tentativa de a face sex în maşină, chiar dacă geamurile fumurii ne ofereau o oarecare intimitate. Raul însă părea greu de stăpânit. Când şi-a dat seama că nu am de gând să-i cedez, aproape m-a implorat să facem sex. „Hai, te rog, te rog eu mult, te doresc rău de tot”, mi-a spus, în timp ce se chinuia să-mi bage mâna în bikini.

Nu s-a întâmplat nimic atunci, ci după alte câteva seri în care i-am rezistat cu greu.

Cu o tactică aparte, multă pasiune şi un apetit sexual ieşit din comun, avocatul meu îşi merita din plin porecla „Iepuraşul”, pe care i-am dat-o încă din prima noapte petrecută împreună. Ar fi făcut sex oricând, oriunde, oricum...

„Iepuraşul” a urcat repede în topul aleatoriu al celor mai buni bărbaţi care-mi trecuseră prin pat.

După câteva partide excepţionale, l-am declarat lider incontestabil şi nu am făcut-o cu mintea tulburată de orgasm. Mi-a reactivat pofta nebună de sex şi am considerat că trebuie să-l recompensez pe măsură, iar „Iepuraşul” nu rămânea niciodată dator. Mă aducea la extaz, dar tot el mă cobora cu picioarele pe pământ, când pleca în toiul nopţii, pretextând că nu poate dormi în paturi străine.

În decurs de două luni, relaţia mea cu Raul nu a avansat deloc. Deşi era evident că se simţea bine alături de mine, nu făcea niciun gest în plus care să-mi confere siguranţă. Idila noastră se derula după un grafic impus de el, fără să mă consulte: de două ori pe săptămână, ne întâlneam, ieşeam în oraş, făceam sex la mine, apoi pleca acasă.

Mă ţinea la distanţă, astfel încât să nu cumva să depăşim aceste bariere.

Îl bănuiam pe „Iepuraşul” meu că zburda şi pe alte câmpii. Mă trata mai degrabă ca pe o „sex buddy”, acea parteneră pe care o cauţi doar atunci când vrei să îţi potoleşti

hormonii. Nu mă invita niciodată la el, scuzându-se că locuieşte cu fratele lui, soţia acestuia şi cei doi copii ai lor. Deşi era tandru în public şi nu avea nicio problemă să ne afişăm în locuri aglomerate, între noi ceva nu funcţiona ca într-un cuplu normal.

Nu-i cunoşteam prietenii şi nici nu părea interesat să îi prezint pe ai mei, iar de familie nici nu încăpea vorbă. Nu mergeam la petreceri şi nu stăteam în weekenduri împreună. Voiam să aflu exact cam pe unde mă situez în viaţa lui.

L-am sunat de la birou şi i-am spus că îmi este dor de el. Mi-ar fi plăcut să fie doar un simplu test, al cărui rezultat să nu mă afecteze. Din păcate, Raul nu îmi era indiferent. Mă ataşasem de el.

— Vezi să nu te îndrăgosteşti de mine, Laura! Nu vreau relaţii serioase, am alte priorităţi.

Replica tăioasă pe care am primit-o mi-a crestat inima care ofta după iubirea lui. Am simţit-o cum sângerează şi nu eram pregătită să-i acord primul-ajutor. Nu aveam la îndemână niciun pansament

steril pentru răni sufleteşti. Am încercat s-o îmbărbătez, dar era foarte sensibilă la durere şi câteva lacrimi amare curgeau deja pe obrajii ei. I le-am şters repede, astfel încât Raul să nu le observe.

— Cred că ai o părere prea bună despre tine. Nu există niciun pericol în acest sens, deci stai liniştit! am contracarat eu lovitura dură, la care nu mă aşteptasem.

— Eu ţi-am zis cum stau lucrurile...

— Raul, sunt majoră şi vaccinată. Nu am nevoie să îmi spună nimeni cum stau lucrurile. Hai că trebuie să scriu ceva pentru ziarul de mâine. Vorbim. Pa!

— Du-te dracu de golan! am izbucnit eu, după ce am închis.

Îmi venea să dau cu telefonul de pământ, atât de rău îmi părea că îl sunasem. Nu puteam anula însă convorbirea. M-am întors la treabă, încercând să mă concentrez pe ce aveam de făcut şi să uit de discuţia care-mi ruinase după-amiaza.

Raul a continuat să mă caute, iar eu am acceptat să mă culc cu el. Până la urmă, nu-mi strica nici mie un „sex buddy” stabil.

Aşa a mai trecut încă o lună de relaţie cu beneficii pe plan sexual. Uneori, este ideal să-ţi însuşeşti mentalităţi masculine. Dacă femeile ar reuşi să facă diferenţa între sex şi dragoste, ar fi mult mai fericite.

Într-o zi, i-am dat papucii lui Raul, fără preaviz. Nu ştiu exact de ce am făcut-o. Oarecum, mă plictisisem de el. De la o vreme, sexul nu mai funcţiona conform exigenţelor mele. „Iepuraşul" nu-şi pierduse apetitul debordant, dar devenise previzibil în pat şi nu mă mai incita. Încă din timpul preludiului, ştiam exact ce va urma.

Intrasem într-o rutină sexuală, pe care nu intenţionam s-o tolerez. Sexul era singurul lucru care ne lega şi nu puteam accepta să nu mă satisfacă, atâta timp cât nu aveam nicio obligaţie. Şi pentru că nu-mi păsa de el, nu i-am mai răspuns la telefon.

Faptul că s-a simţit azvârlit la coş, ca un ambalaj de care nu mai ai nevoie, i-a lezat orgoliul. O săptămână a încercat înnebunit să ia legătura cu mine. Mă suna de câteva

ori pe zi, iar când şi-a dat seama că nu vreau să îi răspund, şi-a încercat norocul după alte numere de telefon.

Nici avalanşa de sms-uri, nici mesajele de pe Yahoo Messenger nu m-au determinat să-mi schimb atitudinea. Nu mai voiam să am de-a face cu el. Insistenţa lui bolnăvicioasă mi-a adus aminte de perioada în care mă curta asiduu. Raul nu suporta să piardă, indiferent de conjunctură sau de miză.

„Nu merit să te porţi aşa cu mine!”, a fost sms-ul care m-a convins să stau de vorbă cu el. Cu o nesimţire care nu mă caracteriza, i-am sfidat intenţionat inteligenţa când mi-am justificat atitudinea din ultima săptămână.

— Am fost foarte ocupată, i-am spus la telefon, cu un ton detaşat, de nepăsare.

— Puteai măcar o dată să-mi răspunzi. Aş fi înţeles că ai treabă, mi-a reproşat el, încercând să pară calm, deşi era evident că îl enervasem.

Am revenit la escapadele noastre sexuale. Într-una din seri i-a venit ideea să

îmi arate nişte fotografii, stocate în laptop. Raul voia să mi le prezinte pe fostele lui iubite. Nu înţelegeam rostul, dar nu am pus întrebări.

— Asta lucra la bancă. Aici eram la Costineşti. Ce femeie nebună, nu am stat mult cu ea, mi-a arătat el o blondă sexy, cu nişte picioare superbe.

— Cu asta am vrut să mă însor. E de la mine din oraş, din Piatra-Neamţ. Îmi plăcea de ea că era fată cuminte...

În fotografie, o brunetă fără sare şi piper, îmbrăcată ca o ţărăncuţă la cules de mere, stătea sprijinită de o maşină parcată într-o curte de la ţară. „Ce o fi găsit la ea?”, m-am întrebat, studiind-o pe fetişcana din poză.

Brunetei i-a urmat o blondă frumoasă, cu sânii mari, surprinsă într-o ipostază care vorbea de la sine: se săruta cu Raul. Figura ei mi se parea familiară, dar nu-mi dădeam seama de unde o ştiu.

— Cine e tipa asta?

— Nu o recunoşti? E Simona Dimitriu, de la trupa „Funny girls”. Am fost împreună un an. Am avut o aventură şi cu

Cristina, de la „Angels”, şi Ema Stan, care prezintă vremea la Star TV, a completat Raul galeria cu trofee.

Deşi nu îmi lipseau farmecul şi senzualitatea, nu puteam concura cu vedetele după care suspinau mii de bărbaţi. Nu bănuiam că Raul are standarde aşa de înalte, dar mai ales trecere la femei de top.

— Bravo, măi cuceritorule! Tot înainte! l-am felicitat eu, de parcă aş fi fost cel mai bun amic al său, care-i încuraja golăniile.

Nu sunt convinsă că a sesizat sarcasmul meu. A continuat să-mi expună, cu nonşalanţă, impresionantul palmares amoros.

Acum că ştiam de idilele lui cu aceste femei care nu doar erau celebre, dar arătau şi trăsnet, nu a schimbat cu nimic relaţia noastră. Nu m-am simţit complexată de pretenţiile pe care mi-am dat seama că le avea şi care mă depăşeau cu mult. Am rămas la fel de naturală şi dezinhibată în pat. Atâta vreme cât de şapte luni întreţineam raporturi sexuale, fără să primesc reclamaţii, însemna că exista o

lege a compensaţiei, deşi nu aveam nici silicoane, nici vreun trup de zeiţă.

Într-o seară, când eram la o terasă, eu delectându-mă cu un gin tonic, iar Raul, în calitate de şofer, cu o Cola, am rememorat împreună ziua în care ne-am cunoscut. Împlineam un an de la prima întâlnire, fără ca relaţia noastră să facă vreun pas înainte.

— Am crezut că eşti un obsedat. Mai aveam puţin şi îţi făceam plângere la poliţie pentru hărţuire. Eu dacă eram în locul tău, m-aş fi lăsat păgubaşă. De ce ai fost atât de încăpăţânat?

— Am avut eu ambiţia să te vindec de gastrită, a glumit el, zâmbindu-mi şmechereşte, la fel cum o făcuse când mă agăţase la farmacie, în urmă cu un an.

Raul nu era îndrăgostit de mine, iar asta mă durea. Copleşită de regretul neputinţei de a-l face să mă iubească, i-am cerşit puţină afecţiune. M-am lipit strâns de el şi l-am sărutat pe gură.

Era o aniversare atipică. Nu celebram iubirea, ci sexul, de care urma să am parte

şi în noaptea aceea. Nu mai puteam continua aşa.

Partidele noastre de amor respectau un fel de ceremonial. Înainte şi după consumarea actului sexual, îl dezmierdam cu un masaj cu ulei aromat de vanilie. Raul era ca o pisicuţă în mâinile mele delicate, dar care aveau forţă. Adora să i se facă masaj.

De data asta, după orgasm, l-am privat de răsfăţul obişnuit.

— Nu îmi faci masaj? m-a întrebat el, aşteptând relaxarea de final.

— Raul, mă mărit. Sunt foarte îndrăgostită şi sper să nu te mai văd niciodată.

— Da? Cu cine? m-a iscodit, sincer uimit de vestea pe care i-o dădusem.

— Cu sufletul meu pereche. Am fost împreună mulţi ani, iar acum ne-am reîntâlnit şi ne vom căsători. Îl iubesc mult.

— Aşa de mult îl iubeşti încât tocmai ai făcut sex cu mine...

— Sexul nu are legătură cu iubirea, iar tu ar trebui să ştii asta mai bine decât mine

pentru că eşti bărbat. Mi-ar fi plăcut să ne mai întâlnim din când în când, pentru că mi-o tragi într-un mare fel, dar nu vreau să îmi risc relaţia. Trebuie să mă cuminţesc, măcar pentru o perioadă.

Nu-mi dau seama cum am scornit minciuna cu măritatul, dar am fost mândră de cum mi-am jucat rolul târfei care se foloseşte de bărbaţi pentru plăcerile carnale. Voiam să-l fac să se simtă mizerabil şi am reuşit.

Deşi mă purtasem sub orice critică, la plecare Raul m-a sărutat şi mi-a urat baftă. Drumurile noastre aveau să se despartă în acea noapte de august. Ştiam că îmi va fi dor de el, dar eram convinsă că luasem cea mai bună decizie. Acum trebuia să îmi caut un alt „sex buddy”. Din toate relaţiile mele, învăţasem o lecţie practică. Orice femeie care ţine la confortul ei psihic, trebuie să privească sexul şi iubirea în ordinea inversă normalităţii. Când se culcă cu un bărbat, să nu-şi facă speranţe că va fi mai mult de-o aventură. Dacă sexul va da naştere unei poveşti de dragoste, cu atât

mai bine. Dacă nu, cel puţin a avut parte de distracţie.

Un duş rece ca gheaţa

M-am trezit într-o dimineaţă cu o senzaţie de gol în stomac. Deşi micul meu dejun consta exclusiv în cafea la filtru şi ţigări, de data asta am mâncat ceva la repezeală, ca să-mi umplu golul. Mi-am făcut un sandviş cu şuncă de pui şi caşcaval şi am aşteptat să-mi treacă acea stare neplăcută, dar nu s-a produs nicio ameliorare. În mod firesc, stomacul meu ar fi trebuit să fie mulţumit cu ce-i oferisem. Mi-am dat seama că şi mie, şi lui ne lipsea altceva. Era dragostea lui Alex.

Din acea zi, fantoma fostului meu amant m-a bântuit o săptămână. Îmi bătea la geam seara, înainte să adorm, îmi apărea în somn, pe stradă, la birou, la cumpărături, când ieşeam în mall cu prietenele şi oriunde aş fi mers. Am încercat să o alung, dar nu s-a lăsat gonită.

M-am gândit să chem un preot care să sfinţească garsoniera. Măcar cât stăteam acasă, aş fi avut linişte. Voiam cu orice preţ ca stafia să dispară din viaţa mea. Văzusem pe Discovery reportaje despre spirite care nu aduceau niciodată ceva bun.

Nu mai vorbisem cu Alex de peste un an şi credeam că îngropasem suficient de adânc iubirea pentru el. Îi făcusem un mormânt din care speram să nu mai iasă niciodată. Şi totuşi, un sentiment nemilos şi incontrolabil îmi chinuia sufletul. Îmi era dor de el. Dorul care mă tortura fără milă a învins orgoliul de femeie părăsită în faţa altarului.

Iubirea nu cunoaşte trufia. Este umilă atunci când se zbate să trăiască. Îngenunchează, se lasă biciuită şi călcată în picioare fără să se opună. Vrea cu disperare să se salveze, iar dacă preţul este batjocura, îl acceptă necondiţionat.

Mi-am făcut curaj şi l-am sunat pe Alex. Trebuia să-i aud vocea. Mi-a răspuns un bărbat cu un timbru grav şi distant.

— Bună, ce faci? Sunt Laura, i-am spus, dezarmată de acest ton protocolar.

Nu ştiam dacă mai are în memoria telefonului numărul meu.

— Bună! La muncă, tu?

— Bine. Voiam să te rog să mă ajuţi cu ceva. Am nevoie de o pilă la Spitalul „Victor Babeş”. Mama unei prietene vrea să îşi facă nişte analize. Cunoşti pe cineva acolo? am găsit eu un motiv aparent pentru care l-am sunat.

— Chiar nu am relaţii la „Victor Babeş”.

— Asta e. O să mai dau nişte telefoane, poate reuşesc să rezolv. Altfel cum eşti?

— Relativ bine. Am divorţat.

— Îmi pare rău, am minţit eu.

— Când s-a întâmplat? am continuat, dornică să aflu când a pus capăt căsniciei care mi-a distrus fericirea.

— Acum un an.

Nu ştiam dacă să mă bucur sau să mă simt trădată. Deci Alex divorţase de un an şi nu mă căutase. Ceva îmi scăpa.

— Aş vrea să mă sfătuiesc cu tine într-o problemă, dar nu la telefon. Ne putem vedea zilele următoare?

— Aş avea timp chiar mâine, dacă eşti disponibilă.

— Perfect. Te aştept pe la mine.

Trebuia să aflu urgent ce s-a întâmplat exact în viaţa lui Alex. Dar mai mult decât atât, voiam să ştiu dacă mă mai iubeşte. Era examenul final al dragostei noastre. Acum nu mai exista niciun obstacol care să ne ţină departe unul de celălalt. Nu eram dispusă să mai renunţ la el.

Când primeşti şi cea mai mică şansă de a-ţi recuceri iubirea, trebuie să ieşi la atac cu o mentalitate de războinică. Un luptător bun este cel care nu se teme de înfrângere. Voinţa şi o strategie minuţioasă te pot duce spre victorie chiar şi într-o bătălie în care nu eşti cotat ca favorit.

Alex a venit la mine a doua zi, trezindu-mi nostalgia dimineţilor în care ne iubeam ca doi nebuni. Am avut un sentiment de parcă ar fi fost cu mine în tot acest timp.

Nu îl găseam schimbat şi nici el pe mine, după cum avea să-mi mărturisească.

Situaţia lui Alex era mult mai complicată decât mă aşteptam şi nu mă avantaja deloc. Deşi divorţase, era implicat într-o relaţie serioasă. Am făcut în gând un calcul, iar rezultatul nu era deloc onorabil pentru mine.

La scurt timp după ce dispăruse, s-a separat de nevas- tă-sa şi s-a combinat cu cea care acum îi era iubită. Pe mine mă scosese din decor.

Am izbucnit în plâns. Printre lacrimi care curgeau şiroaie, i-am spus că îl iubesc şi că nu concep viaţa fără el.

— Mi se pare nedrept ca după zece ani în care am fost împreună, deşi erai căsătorit, acum, când te-ai eliberat, să îmi spui că ai pe cineva. Nimeni nu te va iubi ca mine. Nimeni, înţelegi? Eşti singurul bărbat alături de care vreau să îmbătrânesc şi pe care l-am iubit cu adevărat. Te iubesc mult! i-am spus, plângând isteric.

După expresia uimită pe care o avea, am dedus că Alex nu s-a aşteptat nicio

secundă la această reacţie. Eram dărâmată şi el a înţeles asta.

Se uita la mine cu o privire în care am citit stupoare, emoţie şi milă, dar prea puţină dragoste.

Mi-a spus că şi el mă iubeşte, a încercat să mă liniştească şi mi-a cerut să am răbdare. Uram acest cuvânt, care nu mi se părea unul de încurajare.

— Dacă mă suni şi nu îţi răspund, înseamnă că nu pot vorbi, să nu te superi, m-a pus el în gardă.

— Nu te voi suna. Dacă îţi este dor de mine, aştept să o faci tu, i-am spus, fără să am convingerea că îmi voi putea ţine promisiunea.

Alex a plecat şi m-a lăsat cu temeri şi un sentiment de nesiguranţă.

După două zile, l-am sunat. Nu mi-a răspuns şi nici nu m-a căutat. Am revenit cu telefonul după alte două zile, iar el a ignorat din nou apelul meu. Am realizat că nu voia să-şi complice existenţa cu mine. Nu mai eram binevenită în noul lui univers de burlac. Mi-am dat seama cât de mult

greşisem iubindu-l zece ani şi crezând cu înverşunare că este sufletul meu pereche. Timpul nu lucrează în favoarea ibovnicelor. Cu cât trec anii, cu atât şansele de a deveni titulare scad. O amantă deşteaptă destramă o căsnicie după cel mult un an de relaţie adulteră. Eu fusesem o metresă naivă, discretă şi fără pretenţii. Unele greşeli pe care le faci în viaţă sunt inofensive şi nu te costă nimic. Altele te duc la faliment şi sunt iremediabile. Asta mi se întâmpla mie.

„Mă iubeşte femeile!”

în compania unei pungi de chipsuri cu Mbrânză. M-am i-am propus să îmi petrec seara în faţa televizorului,
instalat pe canapea cu telecomanda în mână şi am început să butonez canalele. Aveam de ales între un film cu vampiri, un documentar despre catastrofe aviatice, pe care-l mai văzusem, o emisiune de divertisment execrabilă şi un talk-show politic. „Situaţia ţării este foarte dificilă, iar guvernarea USL nu va putea face minuni”, îşi dădea cu părerea un analist, care se umfla în pene cu pronosticurile lui.

„Mă doare-n fund de politica voastră”, le-am transmis moderatorului şi invitatului său, pe care mi-am vărsat năduful că la televizor erau numai porcării.

„Programe de rahat!”, am decretat, apăsând butonul „off” al telecomenzii. M-am uitat nehotărâtă la cartea pe care o aveam pe noptieră de vreo lună şi din care nu citisem decât câteva pagini. Era un volum istoric, despre cel de-Al Doilea

Război Mondial. Încrâncenarea din timpul războiului era ultima senzaţie de care avea nevoie proasta mea dispoziţie.

Nu m-am atins de carte, dar mi-am deschis laptopul. Am citit presa şi am ascultat muzică pe Youtube, dar tot plictisită eram. „Ce-ar fi dacă mi-aş redeschide contul de Facebook?”, mi-a trecut prin minte ideea care părea salvatoare. Asta am şi făcut. Până la urmă, Facebookul era un site de socializare şi nu unul matrimonial, deci nu mă obliga nimeni să mă las agăţată, iar imaginea oripilantă a lui Rafael-cel-Groaznic începea să se estompeze.

Nici nu am apucat bine să-l reactivez, că am şi primit o cerere de prietenie de la Delia, fosta mea vecină, alături de care am copilărit. Nu o mai văzusem din adolescenţă şi eram curioasă cum mai arăta, aşa că i-am scotocit prin albumele foto postate pe site.

Vremea aşternuse pe chipul Deliei o frumuseţe şi o senzualitate aparte. Brunetă, cu un păr lung şi bogat, cu ochii

verzi şi tenul creol, era o femeie absolut superbă. Am aflat din profilul ei că era actriţă în Italia şi făcea naveta Bucureşti – Roma.

În timp ce-i studiam fotografiile, Delia m-a salutat pe chat. Era bucuroasă că ne reîntâlnim virtual, după atât de mulţi ani în care pierdusem legătura. A fost o plăcere să ne reamintim boacănele pe care le făceam împreună, să schimbăm informaţii despre prietenii noştri din copilărie, care acum erau, ca şi noi, oameni în toată firea, şi să ne povestim vieţile.

Am aflat că Delia terminase o relaţie cu un italian şi era singură de câteva luni. Mi se părea incredibil că o femeie care arăta atât de bine nu-şi găsise rapid un alt iubit. Aveam să aflu mai multe decât mi-aş fi imaginat după întâlnirea la o cafea, pe care o fixasem în weekend.

Şi în realitate Delia era la fel de frumoasă. Îmbrăcată sexy, cu o fustă mini, care-i dezgolea picioarele perfecte, şi o bluză mulată pe sânii fermi şi naturali,

era o apariţie care făcea senzaţie printre bărbaţi. Obişnuită să fie admirată, părea că ignoră privirile lacome ale masculilor cu imaginaţia înfierbântată de prezenţa ei.

Delia se putea considera o femeie norocoasă. Rolurile din filmele italieneşti, emisiunile tv, dar şi apariţiile în reclame îi asiguraseră venituri bunicele, din care îşi cumpărase un apartament în centrul Capitalei şi o maşină scumpă. Stătea mai mult prin Italia, unde avea contracte în derulare. Acolo l-a cunoscut pe Giovanni, un italian în vârstă, dar foarte bogat, care o răsfăţa cu vacanţe exclusiviste şi cadouri de la cele mai mari branduri din lume.

Relaţia lor luase sfârşit în urmă cu patru luni. Italianul era de-o gelozie greu de suportat, iar Delia l-a părăsit.

— Tu eşti cu cineva? m-a întrebat ea, după ce şi-a încheiat povestirea despre Giovanni.

— Nu. Am avut parte de tot felul de experienţe neplăcute.

Mai precis, am dat numai peste cretini.

— Ei, cum aşa?

— Uite aşa.

Am pus-o în temă cu peripeţiile amoroase din ultima perioadă. Deşi am făcut-o cu umor, Delia a fost profund impresionată de insuccesele mele în relaţiile cu bărbaţii.

Mi-a luat mâna şi a început să mi-o mângâie.

Gestul mi s-a părut de o tandreţe oarecum nefirească, dar l-am trecut cu vederea.

— Draga mea, eşti o femeie minunată. Tu ai nevoie de cineva care să te iubească cu adevărat, mi-a sugerat, zâmbindu-mi şi căutându-mi privirea.

— Îţi mulţumesc! i-am spus eu, fâstâcită că nu-mi mai dădea drumul la mână.

Ca să mă eliberez de atingerile ei suspecte, mi-am aprins o ţigară.

— Laura, tu eşti o comoară de femeie.

— Ce păcat că nu eşti bărbat! am glumit eu, ca să mai destind conversaţia.

— Nu sunt bărbat, dar o femeie îţi va înţelege întotdeauna mult mai bine nevoile.

— Asta aşa e, m-a luat pe mine gura pe dinainte, fără să-mi dau seama că încurajez o pasiune spontană.

— Ai un păr superb, m-a complimentat Delia, trecându-şi degetele prin buclele mele.

— Iar tu eşti superbă din cap până în picioare, m-am simţit datoare s-o complimentez la rândul meu.

Jovială şi inteligentă, Delia ştia să te facă să te simţi bine alături de ea. Nici nu bănuiam ce surpriză mă aştepta la finalul întâlnirii. La despărţire, m-a cuprins în braţe şi a vrut să mă sărute pe gură. Am fost atât de şocată încât nici nu am ştiut cum să reacţionez.

— Hei, ce faci? Ai înnebunit? am întrebat-o, în timp ce am împins-o cu mâinile.

— Laura, cred că m-am îndrăgostit de tine! Te doresc mult!

Declaraţiile prietenei mele din copilărie m-au luat pe nepregătite. Numai o naivă ca mine putea să nu-şi dea seama că Delia îmi făcuse avansuri toată seara.

Am fost realmente contrariată de francheţea ei.

— Delia, nu sunt lesbiană. Îmi plac prea mult bărbaţii.

— Laura, nici eu. Sunt bisexuală, deci atracţia mea pentru femei nu o exclude pe cea pentru bărbaţi.

— Nu mă intereseaza relaţiile cu femei. Punct.

— Cum poţi fi sigură de asta dacă nici măcar nu ai încercat, a insistat ea, vrând să mă sărute din nou pe gură. I-am simţit limba între buzele mele şi mi-a venit instant să vomit. În viaţa mea nu mă sărutasem cu o femeie. Mi-am ieşit din fire.

— Măi, fată, tu nu pricepi? Lasă-mă în pace! De câte ori trebuie să îţi spun?

Am dat-o la o parte, am deschis portiera maşinii şi am urcat la volan.

— Îmi permiţi, te rog, să închid uşa? am întrebat-o fără măcar să mă uit la ea.

— Sigur... Scuză-mă!

Părea la fel de bulversată ca mine că o refuzasem.

Lipsa de reacţie în anumite împrejurări poate duce la complicaţii. Să nu ripostezi de teamă că-l vei ofensa pe celălalt este cea mai mare greşeală. Bunul simţ nu este o armă atunci când ai de-a face cu obrăznicia.

Nu puteam nici măcar s-o compătimesc pe Delia. Toleram mai degrabă lesbianismul şi homosexualitatea, despre care credeam că sunt anomalii imposibil de controlat. Bisexualitatea mi se părea un moft.

Dezvirginată online de un politician

Deşi nu mă ocupam de politică, şefa mea m-a rugat să

fac un interviu cu un anume Liviu

Sisoe, pe care mi l-a prezentat ca pe

un tânăr cu mari perspective în-

tr-un partid important. Am înţeles că familia lui avea influenţă şi era bine să fim prieteni. Ne-am întâlnit la sediul partidului, unde m-a întampinat un bărbat prezentabil, brunet, cu un început de chelie, un pic de barbă, îmbrăcat la costum şi mirosind puternic a parfum. Părea cu 2-3 ani mai în vârstă decât mine. În timpul interviului, mi-am dat seama că interlocutorul meu nu se simţea în largul lui. Mi-a atras atenţia să nu-i pun întrebări incomode, ceea ce nici nu mi-aş fi permis. Tot ce aveam de făcut era să execut o formalitate conform indicaţiilor. Interviul trebuia să-l pună într-o lumină favorabilă. Discuţia a fost una protocolară, dar, la final, tânărul politician a părut încântat şi mi-a lăudat profesionalismul. După ce am

publicat interviul, m-a sunat să-mi mulţumească, un gest frumos, pe care puţini dintre cei despre care scriam îl făceau. În aceeaşi seară, Liviu Sisoe m-a adăugat în lista lui de prieteni de pe Facebook. Imediat ce a primit acceptul meu, m-a contactat în privat. Cu cât am început să vorbim mai mult, cu atât a devenit mai destins şi îndrăzneţ în conversaţie.

— Ce metode de contracepţie foloseşti? m-a întrebat din senin.

Deşi purta numele unui sfânt, acest Sisoe al politicii româneşti nu avea absolut nimic în comun cu preacredinciosul sanctificat de biserică. Aş fi putut să îi spun că nu e treaba lui şi că întrebarea mi se pare nepotrivită şi lipsită de bun simţ, dar nu am făcut-o. Descopeream un interlocutor cu o personalitate opusă celui pe care-l întâlnisem la interviu. Nu-l regăseam de niciun fel pe bărbatul sobru şi atent la fiecare cuvânt pe care-l spune. În scurt timp, am ajuns să avem discuţii intime. Cu abilitatea unui maestru al manipulării,

reuşise să mă facă să scap de inhibiţii şi să mă destăinui ca unui persoane de care eram foarte apropiată. Faptul că ne cunoşteam în realitate mi-a conferit încredere. Nu era un oarecare pe care-l agăţasem pe Facebook, ci un tip respectabil, cu o promiţătoare carieră politică şi provenind dintr-o familie onorabilă.

— Îţi place să ţi se vorbească şi să vorbeşti vulgar când faci dragoste? a fost o altă curiozitate de natură sexuală a noului meu amic virtual.

Nu eram neapărat o adeptă a vulgarităţii în pat, dar mi-am propus să-l provoc.

— Da, i-am răspuns, fără să mă gândesc prea mult dacă am făcut bine sau nu.

Răspunsul meu a fost butonul care a declanşat în mintea lui un adevărat dezmăţ sexual. Liviu mi-a descris fanteziile erotice pe care le avea cu mine şi nu a făcut-o în termeni academici. Mi-a spus că este excitat şi am aflat cu lux de amănunte cum ar fi decurs între noi o partidă de sex. Suna ca un scenariu porno, care ne avea ca

protagonişti. Liviu simţea nevoia de interacţiune şi mi-a sugerat să-mi dau şi eu frâu liber imaginaţiei, dar mai ales limbajului murdar. Dacă, în urmă cu câţiva ani, „Obsedatul” mă dezgustase cu mesajele lui scabroase, acum nu ştiam nici ce să mai cred, şi nici ce să fac. Să pun capăt acestui flirt cu note pornografice sau să merg mai departe?

Mă surprindea că Liviu îşi risca atât de infantil cariera politică. Nu doar că eram ziaristă, dar mă văzuse o singură dată în viaţa lui, iar mesajele vulgare pe care mi le trimitea îl puteau compromite. Pe de o parte, mă flata încrederea pe care o avea în mine. Atunci am înţeles că mesajele obscene erau o practică incitantă pentru mulţi bărbaţi, un fel de preludiu al actului sexual care urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Aşadar, îl pedepsisem prea aspru pe colegul meu Sorin, condamnându-l să poarte porecla „Obsedatul”. Deşi mă interesa moda şi citeam revistele pentru femei, am constatat cu surprindere că nu eram la curent cu

noile tendinţe sexuale şi aveam de gând să recuperez.

„Trebuie s-o fac şi pe asta!”, am decis să mă supun unei experiment inedit pentru mine.

De două-trei ori pe săptămână, mă iubeam virtual cu Liviu. Îmi spunea că sunt o amantă bună şi mă încuraja să devin şi mai perversă în descrieri. Mă chinuiam să inventez acţiuni cât mai palpitante şi să fac jocuri de cuvinte vulgare. Eram o neiniţiată, dar încercam să mă perfecţionez din mers.

Liviu mi-a spus de la început că are o iubită, dar ea nu conta în relaţia noastră virtuală, care progresa într-un ritm alert. După un timp, tânărul meu politician mi-a cerut să facem sex la telefon. Ajunsesem la o răscruce de drumuri. El îşi dorea mult asta, iar eu aş fi bătut în retragere.

„Acum, dacă tot am intrat în horă, trebuie să joc până la capăt”, mi-am făcut curaj.

Dacă ne înfierbântam prea tare pe chat, Liviu mă suna şi continuam partidele de

sex la telefon. Ne autostimulam simultan până ajungeam la orgasm. Mă simţeam oarecum vinovată că îmi plăcea să fac asta. Mi se părea o deviere de la normalitate, dar era ceva nou pentru mine şi voiam să experimentez. Magazinul vieţii are pregătite întotdeauna oferte speciale, valabile doar în sezonul tinereţii. Dacă nu profiţi de ele, vor expira într-o bună zi şi s-ar putea să-ţi pară rău când vei îmbătrâni.

— Când ne vom revedea, voi muri de ruşine, i-am mărturisit într-o seară.

— Nu ai de ce, Laura, doar nu eşti copil.

Avea dreptate. Nu eram copil, dar nici nu făcusem sex virtual cu o sută de indivizi. Eram convinsă ca voi fi stingheră în preajma bărbatului care mă dezvirginase online.

Luni de zile, eu şi Liviu ne-am făcut de cap în spaţiul virtual. Abia aşteptam să ajung acasă şi să deschid Facebook-ul.
Mă excita ideea că eram uniţi de un secret trivial.

Se apropiau alegerile, iar Liviu intrase în campanie electorală. Când se întâmpla să-

l văd pe la televizor, îmi era greu să fac conexiunea între politicianul rasat şi perversul care mă aducea la extaz.

Liviu nu mi-a dat niciodată de înţeles că şi-ar dori cu adevărat să ne punem în practică fanteziile, iar asta îmi convenea. Nu eram pregătită să înfrunt realitatea.

Pentru că nu voia ca rutina să ne afecteze relaţia, într-o seară mi-a cerut să îi trimit o fotografie cu mine goală. Nu am vrut să îmi asum un risc inutil. O fotografie nud putea face mai mult decât o mie de cuvinte vulgare.

De un timp, Liviu apărea din ce în ce mai rar pe Facebook. Am presupus că e ocupat cu campania. Ne-am mai întâlnit o singură dată, la o conferinţă de presă a partidului din care făcea parte. S-a întâmplat să îi ţin locul unei colege care era în concediu medical. Liviu a venit la mine şi am schimbat câteva vorbe. Aşa cum intuisem, m-am simţit atât de ruşinată în prezenţa lui de escapadele nocturne la care eram complici.

— Este penibilă situaţia asta, Liviu, i-am şoptit la ureche.

— Fii serioasă! Nu e nimic penibil. Abia aştept să ţi-o trag diseară, a încercat el să mă detensioneze.

În seara aceea, a fost ultima noastră partidă de sex virtual. Liviu a câştigat un loc în Parlament şi odată cu succesul în plan politic, a dispărut de pe chatul Facebook. Stătea tot timpul offline, iar singurele lui postări erau despre politică.

Escroc cu stil

când frecventam amândouă cenaclul Pliterar de la e Elvira am cunoscut-o în adolescenţă, pe vremea

Palatul Copiilor. O fată extrem de inteligentă, cultă şi educată, avea toate atuurile pentru un viitor de succes. După ce a terminat liceul, a fost admisă la o universitate americană, unde a studiat marketingul. Chiar în timpul facultăţii, l-a cunoscut pe Mike, un american putred de bogat, mai în vârstă decât ea cu 15 ani.

Elvira şi Mike s-au căsătorit, iar lucrurile mergeau grozav între ei.

El era un adevărat gentleman, care ştia să-şi respecte soţia şi nu-i refuza niciun capriciu. Deşi îşi doreau foarte mult un copil, nu s-a întâmplat ca Elvira să rămână însărcinată. Mike se purta însă atât de frumos cu ea încât reuşea să-i aline suferinţa cauzată de faptul că nu putea să-i facă un moştenitor. Formau un cuplu minunat, admirat de toţi prietenii şi cunoştinţele lor. După şapte ani de mariaj exemplar, Elvira avea să primească o lovitură care i-a schimbat viaţa radical. A aflat că Mike o înşela cu o tânără de numai 20 de ani, model de profesie. Soţul ei i-a recunoscut aventura, fără măcar să încerce s-o convingă că a fost o rătăcire. Mike se îndrăgostise şi voia să divorţeze.

Lumea de poveste a Elvirei s-a prăbuşit într-o secundă. Nu-şi imagina viaţa fără el. Orgolioasă, nu i-a cerşit iubirea şi a acceptat separarea cu demnitatea unui brav soldat în faţa plutonului de execuţie. În urma partajului, Elvira s-a ales cu o casă

în Chicago, bijuterii de valoare şi cu câteva sute de mii de dolari în cont.

Deşi ar fi putut trăi liniştită în America, a vândut casa impunătoare care-i rămăsese după divorţ şi s-a întors definitiv în România. Viaţa ei peste Ocean nu mai avea niciun sens fără Mike. În ţară, ca să nu se plictisească, s-a angajat în regim part-time la o companie de consultanţă. Pentru că îşi permitea, în fiecare lună îşi dona salariul unei case de copii.

Elvira era clientă fidelă a barurilor şi restaurantelor scumpe; pentru a-şi menţine tonusul, plătea o maseuză care-i venea acasă de două ori pe săptămână; mergea aproape zilnic la sala de fitness, iar cumpărăturile şi le făcea numai de la magazinele de pe Calea Victoriei, unde cea mai ieftină pereche de pantofi costa 2 000 de lei.

Deşi trăia pe picior mare, nu era fericită. Mike o rănise atât de tare încât nu se mai putea apropia de niciun alt bărbat. Prietenele ei încercaseră să o combine cu unul şi cu altul, dar Elvira nu putea să

treacă peste trauma divorţului. Asta până când l-a întâlnit, la sala de fitness, pe Marius, un tip care arăta incredibil de bine şi care făcea antrenamente de ani de zile. Cu un corp care părea sculptat şi trăsături de latino lover, era un bărbat căruia cu greu îi rezista o femeie.

Când a invitat-o la masă, nici nu a interesat-o că era mai mic decât ea cu opt ani. După ce îşi dedicase toată tinereţea unui bărbat cu mult mai matur, acum voia să-şi ia revanşa. Marius atrăgea atenţia ca un magnet, iar Elvira era foarte mândră de achiziţia ei. Student la Agronomie, latino loverul trăia din ce-i dădeau părinţii lui. Cum banii nu reprezentau o problemă pentru Elvira, obişnuia să facă adesea gesturi generoase faţă de mai tânărul ei iubit. Când au sărbătorit şase luni de relaţie, i-a pregătit un cadou special: un ceas Omega de 1 500 de euro, pe care ştia că şi-l dorea la nebunie. Drept mulţumire, el i-a oferit cea mai bună partidă de sex din viaţa ei. După ce, timp de un an, îşi plânsese de milă aproape în fiecare noapte,

mototolind perna în pumni şi umplând-o de lacrimi, Elvira era, din nou, îndrăgostită.

Deşi nu se mutaseră împreună, Marius îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la ea. Într-o seară, înainte să meargă la o petrecere în clubul preferat al vedetelor, prietena mea şi-a căutat în cutia de bijuterii un colier care să se asorteze cu ţinuta argintie de la Casa Dior.

— Iubitule, care se potriveşte mai bine la rochiţa asta? i-a cerut Elvira părerea, scoţând din cutia burduşită cu bijuterii nişte perle originale şi un colier cu safir.

— Frumoasa mea, eu te iubesc şi fără perle, şi fără safire. Din partea mea, poţi să nu porţi niciunul. Tu eşti piatra mea preţioasă, a linguşit-o Marius, sărutând-o apăsat pe gură.

— Of, nu mă ajuţi deloc, s-a alintat ea.

— Am încredere în gusturile tale, s-a eschivat el în continuare.

— Şi eu am încredere în tine. Ce mi-ai făcut de m-ai orbit aşa? l-a tachinat Elvira.

— Cât de mare încredere ai în mine?

— Mare, mare, cea mai mareee, a făcut ea o glumă sexuală, strecurându-şi mâna între picioarele lui.

— Vreau dovezi, nu vorbe!

— Cere şi ţi se va da, l-a asigurat cu o privire galeşă.

— Vreau să fiu eu seiful bijuteriilor tale.

— Tu vrei să mă provoci. Eşti convins că nu ţi le-aş da...

— Nu sunt convins de nimic...

— Ei bine, ia-le. Chiar te rog! Dacă asta este o dovadă că am încredere totală în iubitul meu, păstrează-le la tine. Te cunosc prea bine ca să am vreo îndoială că nu vor fi în siguranţă.

— Ia să vedem ce avem aici, a vrut Marius să facă inventarul bijuteriilor pe care Elvira le primise de la Mike, de-a lungul căsniciei lor.

— Fă-mi plăcerea să ţi le prezint eu. Inel cu rubin, inel cu safir, colier din perle autentice, colier cu pandantiv de smarald, colier din aur masiv, colier din aur alb şi roz, cercei cu diamante, cercei din ultima

colecţie Demi Moore, brăţară cu safire, inel din colecţia Bvlgari...

Valoarea obiectelor se ridica la peste 15 000 de dolari. Pesemne că acest Cupidon îi săgetase Melaniei nu doar inima, ci şi creierul.

Ca nu cumva dimineaţa să uite preţioasa comoară, Marius a pus caseta pe noptieră.

Relaţia lor funcţiona ca pe roate. Datorită mai tânărului său iubit, prietena mea redescoperise dragostea pasională, bucuria de a te dărui celuilalt cu toată fiinţa şi sufletul tău, emoţiile fiecărei reîntâlniri... Când ieşeau la braţ, se simţea invidiată de celelalte femei, iar asta o făcea să se îndrăgostească şi mai mult de el.

Fără să-i dea niciun avertisment, într-o zi, iubitul ei a evacuat-o din viaţa lui, dar a păstrat bijuteriile. Nu i-a mai răspuns la telefon, nu a mai trecut pe la sala de fitness, iar prietenii săi pretindeau că nu ştiu nimic despre el.

În inima Elvirei, s-a produs un seism care a dat-o cu capul de toţi pereţii pe

proprietara ei. Au căzut din temelii sentimente, senzaţii unice, clipe minunate, tot ce o lega de Marius. Ameţită, cu sufletul prăfuit, plin de julituri şi vânătăi, Elvira a avut, totuşi, puterea să se adune. A înţeles că a fost victima unui escroc sentimental, pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Criza financiară dăduse naştere unei noi categorii de infractori: hoţii de inimi şi bunuri. Erau bărbaţi experţi în manipularea femeilor credule, pe care le seduceau, cu scopul precis de a le trage pe sfoară. Escrocarea acestor naive romantice era principala lor sursă de venit.

Puţine dintre ele cereau ajutorul poliţiei, iar ruşinea că s-au lăsat duse de nas ca nişte copii ademeniţi cu o bucată de ciocolată era principalul motiv. Nici amica mea nu a făcut-o. Nu avea nicio dovadă că îi dăduse caseta cu bijuterii şarlatanului. Basmele cu prinţi pe cai albi au fost scrise să ne încânte copilăria şi nu să ne amăgească maturitatea. Elvira şi-a

făcut ordine în biblioteca propriei vieţi şi a golit rafturile pe care se afla colecţia de povestiri nemuritoare. Era timpul să păstreze doar volumele pentru oameni mari.

Ospiciul virtual

cându-l pe geam de la etajul 10 a creat
Şmare vâlvă în tirea că o tânără mamă şi-a
ucis bebeluşul arun-

redacţie. Trebuia să ne mobilizăm rapid ca să aflăm cât mai multe informaţii despre criminală şi familia ei. Doi colegi au plecat la locul tragediei, în timp ce alţii au început să dea telefoane peste telefoane, în speranţa că vor reuşi să desluşească misterul acestei crime oribile.

Mie mi-a revenit sarcina de a vorbi cu un medic psihiatru care să-i facă un portret mamei ucigaşe. Nu cunoşteam niciunul, dar o prietenă care lucra în televiziune mi l-a recomandat pe Darius Martinov, un psihiatru tânăr, dar foarte apreciat. L-am contactat, iar medicul s-a dovedit într-adevăr un profesionist. Pentru că puteam

oricând să mai am nevoie de opinia unui specialist în domeniu, l-am adăugat în lista de Facebook, un site despre care îmi schimbasem părerea şi care se dovedea util pe plan profesional.

Am rămas surprinsă când am văzut cât de bine arăta medicul psihiatru, care avea un adevărat fan club Facebook. Darius postase pe site zeci de fotografii, care surprindeau diverse momente din viaţa lui: la cabinet, la distracţie, în vacanţă, acasă, în campanii caritabile... Fiecare poză primea instant zeci de like-uri şi comentarii din partea admiratoarelor sale, femei frumoase sau mai puţin frumoase şi din categorii sociale diverse, de la chelneriţe şi animatoare-n cluburi până la afaceriste şi stewardese. Psihiatrul Darius Martinov era un personaj popular în spaţiul virtual şi probabil nu numai. Deşi avea un profil bogat în informaţii personale, nu bifase nicio opţiune care să clarifice statutul amoros. Cu siguranţă, nu era căsătorit, dar nu părea nici genul care să fie singur.

Cu toate că m-am străduit să-i stârnesc interesul, m-a ţinut la distanţă. Umorul meu nu dădea niciodată greş şi, totuşi, psihiatrul îmi ignora toate tentativele de a ne împrieteni. După încercări succesive de a-i intra în graţii, am renunţat. Până la urmă, nici nu prea ştiam ce vreau de la el. Nu mă caracteriza să le fac avansuri bărbaţilor. La mijloc putea fi vorba doar de orgoliu feminin, fără să existe vreo miză. Pur şi simplu, mă deranja că nu-mi acorda atenţie. Eram ca un copil râzgâiat care se prosteşte în fel şi chip ca să fie băgat în seamă.

La doar o lună după ce am bătut în retragere, am avut parte de-o răsturnare de situaţie. Darius a devenit brusc interesat de persoana mea. Mă aborda ori de câte ori eram online, într-un stil care, iniţial, m-a derutat, pentru ca apoi să devină obişnuinţă.

Făcea glume deocheate, iar eu, în loc să ripostez, mă distram pe seama aiurelilor pe care le debita. Când era în toane foarte bune, îmi dedica versuri obscene şi am

constatat că avea talent. Cuvintele triviale curgeau pe monitor în rime încrucişate, iar eu râdeam cu poftă. Era modul lui original de a mă complimenta. Nu îmi spunea că mă consideră sexy, dar deduceam asta din rândurile vulgare pe care mi le scria. Avea un stil personal de a-şi exprima atracţia faţă de mine. Încercam să ţin pasul cu el, dar replicile mele nu erau niciodată suficient de indecente. Darius avea o inspiraţie obscenă debordantă.

Într-o seară, a schimbat registrul. Mi-a trimis un filmuleţ pe care nu ştiu unde îl găsise, dar era de un sadism ieşit din comun. Nu m-am putut uita la el până la capăt pentru că scenele erau prea dure. O femeie se automutila, crestându-şi sânii cu un cuţit. Sângele ţâşnea în valuri. Am fost oripilată.

— E horror!

— Ştiu.

— Păi şi dacă ştii, de ce naiba mi l-ai trimis?

— Aşa, voiam să-l vezi şi tu.

Am bănuit că vrea să-mi testeze reacţia. Trebuia să am în vedere că stau de vorbă, totuşi, cu un psihiatru.

Ciudăţeniile lui mă speriau şi, deopotrivă, mă fascinau. Darius era cu totul diferit de toţi bărbaţii pe care-i întâlnisem până atunci.

Treceam printr-o perioadă stresantă, iar el reuşea să mă distragă de la problemele pe care le aveam. Devenisem dependentă de tachinările lui deşănţate, dar care erau ca o terapie pentru mine. Mă intriga diferenţa dintre medicul psihiatru de excepţie şi bărbatul straniu pe care-l descopeream. Amicul meu era mai dereglat decât toţi pacienţii lui la un loc. Omul care reuşea să vindece atât de mulţi bolnavi nu putea sau nu voia să-şi facă ordine în propria viaţă.

„Ăştia care tratează afecţiunile psihice sunt defecţi rău”, am tras eu concluzia, rememorând experienţa cu sexy-psihologul Eduard Costescu.

Când părăsea cabinetul, probabil că Darius simţea nevoia să refuleze. Nu-mi

dau seama de ce m-a ales să fiu părtaşă la nebunia lui. Să fi intuit că am potenţial?

Darius m-a făcut să mă eliberez de toată demenţa care zăcea ascunsă-n mine, dar care stătea la pândă. O renegasem dintotdeauna, iar acum îmi era imposibil s-o mai stăpânesc. Îşi făcea de cap şi nu mă puteam împotrivi. Darius devenise un confident al subconştientului meu. Îmi descătuşam şi cele mai condamnabile gânduri, fără teama că voi fi judecată. Orice om are o personalitate secretă, care se dezlănţuie doar atunci când găseşte un mediu favorabil. Se poate întâmpla o dată-n viaţă sau niciodată.

Este ca un microb pe care-l porţi în organism fără să ştii. Afli de existenţa lui doar atunci când îţi scade imunitatea şi brusc te-mbolnăveşti.

— Am o babă bârfitoare la mine în bloc căreia îmi vine să-i înfig nişte ace în fund. M-aş distra s-o văd suferind. Ba m-aş duce la ea să îi spun că eu i le-am înfipt şi i-aş înţepa şi buzele, ca să i se umfle şi să nu

mai poată deschide gura aia spurcată ca să bârfească.

Eram şocată eu însămi de cruzimile care-mi treceau prin cap. Mă considerasem o persoană incapabilă să facă vreun rău cuiva. Aproape leşinam dacă vedeam sânge şi mă impresiona până şi-o vrabie moartă.

— Dacă m-aş reîncarna, mi-ar plăcea să conduc o bandă de hoţi, dar nu una de duzină, ci care să jefuiască bănci şi case de milionari. Şi nu în România, că e o ţară mică şi săracă, aici te prind repede, ci în America. Acolo e raiul adevăraţilor infractori.

Asta o spuneam, deşi îmi era frică şi de umbra mea. În studenţie, nu copiasem nici măcar la un examen. Îmi tremurau genunchii de teamă că aş putea fi prinsă de profesor.

Eu şi Darius ne toleram reciproc doza de nebunie.

— Crezi că am şanse de vindecare? l-am întrebat, amuzată eu însămi de bazaconiile pe care i le scriam.

— La fel de multe cum am şi eu, mi-a răspuns, cu sinceritate, amicul meu, care îşi asuma astfel partea lui de sminteală.

— Ai trăsături fizice de perversă, a constatat Darius, într-o seară, după ce mi-a studiat câteva fotografii.

Deşi nu eram de acord cu el, nu mi-am permis să contrazic un psihiatru. Singura mea extravaganţă erotică mă lega de Liviu Sisoe, politicianul care m-a iniţiat în sexul online şi prin telefon, condimentat cu expresii vulgare. Nu mă consideram o perversă, dar, dacă mi-aş fi dat silinţa, aş fi putut deveni.

Darius miza atât de mult pe caracterul meu pervers încât mi-a propus direct o partidă de sex în trei: eu, el şi un prieten de-al lui, pe care aveam să-l întâlnesc la momentul potrivit. Ar fi fost nu doar un „ménage à trois”, ci şi un fel de „blind date”, pentru că eu şi Darius nu ne văzusem niciodată.

Oferta mi s-a părut o impertinenţă din partea lui şi am ţinut să îi spun asta.

Nervoasă, l-am sunat şi i-am cerut explicaţii.

— Tu crezi cumva că sunt curva oraşului? l-am întrebat iritată.

— Nu, de ce?

— Păi atunci de ce îmi propui sex în trei?

— Laura, eu am făcut sex în trei. Asta înseamnă că sunt curvă?

— Nu, dar eşti bărbat.

Darius era extrem de abil şi inteligent. Avea replică la orice i-aş fi spus. Mă simţeam vulnerabilă într-o dispută verbală cu el, aşa că nu am prelungit discuţia. Lucrurile erau clarificate.

Nu mă gândisem nicio secundă să mă culc cu el. Nu aveam nevoie de terapie sexuală, ci spirituală. Mă atrăgea, dar nu atât de mult încât să risc tratamentul psihiatric de care beneficiam virtual aproape în fiecare noapte. Îmi era teamă că sexul putea distruge legătura noastră atât de specială prin nebunia ei. Deşi modul lui de abordare mă indignase, am continuat să vorbim.

— Darius, ce sunt eu pentru tine? am vrut să aflu într-una din conversaţii.

— Cum adică?

— Ca să înţelegi, îţi voi spune ce eşti tu pentru mine. Eşti o persoană faţă de care nu am niciun fel de inhibiţii. Mă simt confortabil când vorbim. În viaţa mea nu am fost atât de deschisă cu cineva aşa cum sunt cu tine.

— Şi tu eşti la fel pentru mine, dar ai o mare calitate. — Care e aia?

— Eşti femeie.

Era un mesaj care nu lăsa loc la interpretări. Indiferent de circumstanţe, Darius voia ca relaţia noastră nonconformistă să fie transferată din lumea virtuală în cea reală pe calea sexului. Egoismul masculin l-a făcut să uite de prietenul care ar fi trebuit să ni se alăture într-un „ménage à trois”. Peste puţin timp, şi-a reînnoit invitaţia la sex, dar fără a-l mai aduce în discuţie pe amicul său.

Nu m-a luat nicio secundă în serios când i-am spus că nu vreau să mă culc cu el. E adevărat că nu aveam niciun interes să fiu

categorică. Îi aflasem slăbiciunea şi intenţionam să profit de ea. Atâta timp cât nu-i ofeream ceea ce-şi dorea, aveam garanţia că acest joc bolnăvicios, care mă subjuga, nu se va încheia. Nu mă simţeam pregătită să ies din el. Nici când mi-am făcut un nou iubit, nu am putut pune capăt relaţiei neobişnuite cu Darius, un drog puternic pentru o persoană predispusă la dependenţe ca mine.

După încă o lună, spaţiul virtual a început să mă sufoce. Realitatea mă îmbia să evadez din mediul virusat în care mă izolasem. Trebuia să-l întâlnesc pe Darius, dar în condiţiile impuse de mine, fără să mă simt presată de angajamente sexuale. L-am invitat la o cafea şi a acceptat. Aveam nişte emoţii îngrozitoare. În sfârşit, îl cunoaşteam pe bărbatul care se juca cu mintea mea de atâtea luni de zile.

Darius era un tip plăcut, dar care nu excela prin nimic ca aspect fizic. Nu avea nici pe departe alura unui cuceritor. Dacă ne-am fi cunoscut în altă împrejurare, era puţin probabil să-mi fi atras atenţia.

Întâlnirea a mers prost. Nu m-am simţit deloc în largul meu, deşi eram o extrovertită. Darius m-a intimidat, chiar dacă era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Să flirtezi cu o femeie stingheră este ca şi cum ai vrea să faci sex cu una care suferă de frigiditate. A încercat să mă detensioneze cu obişnuitele lui glume sexuale, dar a obţinut un efect invers: m-am blocat. Vorbeam puţin, iar atunci când o făceam, îmi era imposibil să duc la capăt o frază logică.

Ratasem cu succes această întâlnire pe care mi-o imaginasem cu totul altfel: trebuia să fiu sigură pe mine, provocatoare şi accesibilă până la o anumită limită.

„Dragă Laura, eşti o proastă. De fapt, eşti foarteeeee proastă”, mi-am reproşat, pe drumul spre casă, furioasă pe mine însămi.

Îmi era ciudă că mă purtasem ca o şcolariţă timidă, dar cel mai rău mă chinuia gândul că Darius m-ar putea părăsi. În timp ce mă pedepseam aspru

pentru atitudinea mea de neroadă, mi-a sunat telefonul. Era el.

— Ţi-ai uitat bikinii la mine în maşină, a glumit, ca de obicei, schimbându-mi imediat dispoziţia.

— Vai, aşa mi se întâmplă mereu, i-am replicat, începând să râd.

Aş fi vrut să mă scuz pentru cum mă purtasem, dar nu am făcut-o. Tot ce conta era că mă liniştisem: jocul nostru unic prin absurditatea lui, fără reguli şi bariere, continua.

Dacă bărbatul Darius nu-mi produsese nicio impresie anume, personajul care mă întâmpina aproape seară de seară în pragul lumii noastre virtuale îmi devasta mintea. Psihiatrul îmi anihilase caracterul de femeie puternică; eram doar o sclavă înlănţuită într-o pasiune maladivă. Uneori simţeam nevoia să-mi confirme că nu sunt chiar nebună de legat.

— Oare ar trebui să mă internez la balamuc? l-am întrebat, în glumă, dar aşteptând un răspuns serios.

— Nu, îmi nega el categoric derapajele evidente de la normalitate.

Asta mă încuraja să merg mai departe. Personalitatea mea secretă era ca un vulcan care a erupt după sute de ani de inactivitate. Lava gândurilor mele nesăbuite clocotea în craterul minţii tulburate de erupţie.

— Mi-aş face un tatuaj pe creier. Şi ştii ce aş scrie? I'm a bitch! (Sunt o scorpie!), i-am mărturisit într-o altă discuţie nocturnă.

— Minunat! era cuvântul lui favorit pe care-l folosea când îmi stimula aberaţiile.

Darius îmi amintea, din când în când, că mă voia în patul lui. Îmi vorbea ca unei prostituate, dar nu mă deranja. Eram o supusă prea umilă ca să protestez.

Trebuia să-l refuz de fiecare dată cu mult tact. Nu îmi permiteam să-l pierd. Mă simţeam ca o musculiţă captivă într-o pânză de păianjen. Mă luptam să scap din ea fără să mă accidentez. Până şi cea mai mică mişcare greşită îmi putea fi fatală.

Eram convinsă că Darius este un amant inegalabil. Mă înfioram când îmi

închipuiam că mă iubeşte cu ură. Era un bărbat vanitos şi ştiam că atunci când îi voi ceda, mă va pedepsi sexual pentru că nu am făcut-o mai devreme. Darius dispreţuia, oricum, femeile, pe care le împărţea în două categorii: curve proaste şi curve deştepte.

Sexul era arma la care intenţionam să apelez numai în ultimă instanţă. Dacă se retrăgea din jocul nostru imoral, aveam cu ce să-l ademenesc să se întoarcă.

Într-o duminică, m-a invitat din nou la el. Era o invitaţie de bun simţ, care contrasta cu obscenităţile de care avusesem parte până atunci. Asta m-a bulversat atât de mult, încât am acceptat.

„Aşadar, în seara asta ne vom lua adio”, mi-am spus eu, făcând bilanţul unei relaţii ludice, care se născuse şi trăise jumătate de an în aria internetului. Nu mă consideram pe deplin pregătită pentru actul final, dar nici nu mai puteam da înapoi.

Darius m-a aşteptat cu o cină romantică, la lumina lumânărilor. Nu mai pricepeam nimic. Mă uitam ca o nătângă la mâncarea

italienească pe care o pregătise special pentru mine, la vinul Cabernet Sauvignon de colecţie, din podgoriile Murfatlar, şi la masa aranjată fără cusur. În surdină, muzica Buddha Bar întregea o atmosferă perfectă pentru o seară în doi. În timp ce încercam să mă prefac relaxată şi să savurez delicioasele paste cu somon afumat, am aruncat o privire de ansamblu în jur. Apartamentul era amenajat cu mult bun gust, dar ceea ce m-a impresionat a fost curăţenia. Am aflat că Darius avea grijă singur de locuinţa lui. Tot el gătea, spăla şi îşi călca hainele.

— Tu eşti Darius sau fratele lui geamăn? l-am ironizat, uluită de această latură nebănuită a personalităţii lui.

— Hai să îţi arăt ceva, mi-a spus, după terminarea cinei.

— Uite ce colecţie am aici!

Mi-a arătat un raft pe care erau puse în ordine tot felul de lucruri care clar nu îi puteau aparţine lui: o bentiţă, un elastic de păr, nişte ciorapi negri, un ruj, un creion de ochi, un inel, un sutien şi chiar o pereche

de bikini roşii, culoare pentru care Darius avea o obsesie.

„Ăsta e un fel de altar dedicat femeilor”,
m-am gândit eu.

Amfitrionul meu s-a simţit dator să-mi facă o mică istorie a „Biroului de obiecte pierdute”, aşa cum îl numea el.

— Sunt lucruri pe care gagicile pe care le-am regulat şi le-au uitat la mine. La un moment dat, se umpluse tot raftul, dar şi-au mai recuperat din ele. Asta cu chiloţii mi s-a părut cea mai tare. Cum să pleci fără să-ţi iei chiloţii? m-a întrebat Darius, râzând şi jucându-se pe degete cu bikinii roşii.

— Vezi să nu-ţi uiţi şi tu ceva pe-aici, mi-a atras atenţia în timp ce mă pregăteam să-mi fac un duş.

Începeam să identific personajul dezaxat care îmi luase minţile. Darius mă şoca din nou, de data aceasta în lumea reală.

Psihiatrul meu era nerăbdător să facem sex. O luciditate neaşteptată pentru o drogată emoţional ca mine m-a îndemnat

să nu merg până la capăt. Deşi eram excitată până-n măduva oaselor, ne-am tachinat erotic, fără să întreţinem raporturi sexuale.

— Darius, nu vreau să facem sex. Îmi pare rău, i-am spus, asumându-mi decizia, indiferent care ar fi fost preţul. De data asta, refuzul meu nu a mai fost o strategie de protejare a relaţiei noastre demente. Scăpam treptat din strânsoarea laţului care-mi suprimase personalitatea firească şi o scosese la iveală pe cea dementă.

În noaptea aceea, am aflat că Darius era capabil şi de tandreţe. M-a luat în braţe şi am adormit cuibărită la pieptul lui.

— Eşti un bărbat valabil, am simţit nevoia să-l complimentez, sub efectul atingerilor lui subtile, care îmi stârneau fiori.

— Săru' mâna, domnişoară! mi-a mulţumit cu un respect exagerat, pesemne încântat de aprecierea pe care o făcusem.

Dimineaţa, Darius cel curtenitor s-a oferit să-mi prepare micul dejun. Pentru

că nu puteam mânca nimic cu noapte-n cap, m-am mulţumit cu o cafea. La plecare, m-a sărutat şi fiecare dintre noi şi-a urmat propriul traseu al unei zile banale.

Nu ştiu dacă Darius a înţeles ce m-a determinat să dau înapoi, dar nici nu mă interesa. Mă simţeam liberă, după luni

de zile de prizonierat într-o carceră a trăirilor mele perfide. Am mai vorbit din când în când, dar escapada noastră descreierată a luat sfârşit. Am convenit tacit să simulăm normalitatea.

feste. Nu puteam pune bază niciodată pe Ael. Făcea tunci când îmi era lumea mai dragă, părul îmi juca crize de personalitate şi nu reuşeam să-l calmez în ciuda arsenalului de produse de styling pe care-l foloseam împotriva lui. Ne luptam parte-n parte, pentru ca, în final, să iasă triumfător din această încăierare. Era ţâfnos şi nimic nu-i mai intra în graţii: nici spuma, pe care cheltuisem o grămadă de bani, nici gelul de bucle şi nici fixativul „extra strong". Când îmi dădeam seama că, în ciuda trucurilor folosite, coafura mea era compromisă, îi ceream ajutorul Geaninei, un hair-stylist care lucra la un salon de înfrumuseţare din centru.

Mergeam de ani de zile la ea, dar numai în cazuri de necesitate. O tânără simpatică, îngrijită din cap până-n picioare şi frumuşică foc, era şi o bună profesionistă, ceea ce-i asigurase un statut financiar pentru care era invidiată de colegele ei.

De-a lungul timpului, între noi s-a legat o amiciţie. În ora în care Geanina jongla cu părul meu rebel, care nu avea curaj s-o înfrunte ca pe mine, sporovăiam despre orice, dar bărbaţii erau pe primul plan.

Într-o după-amiază în care aveam programare la ea, am simţit-o întoarsă pe dos. A fost suficient să o întreb dacă e cumva supărată ca să-mi spună ce o apăsa sufleteşte. Iubitul ei îi dăduse papucii pentru un motiv greu de crezut: Geanina îşi făcuse pedichiura fără să îi ceară permisiunea.

— Stai un pic că nu înţeleg. Cum adică să-l întrebi dacă ai voie să-ţi faci sau nu pedichiura?

— Povestea este mai complicată, Laura.

— Chiar m-ai facut curioasă. Ce-i tâmpenia asta?

— Omul are un fetiş sexual cu unghiile de la picioare.

Aşa am aflat despre apucăturile sexuale ieşite din comun ale fostului ei iubit. Marius, cum îl chema pe tip, era un băiat de bani gata, cu Porsche, un apartament

luxos la Unirea şi obiceiuri bizare în dormitor. După prima partidă de sex, i-a impus Geaninei ca pe viitor să-şi dea numai cu ojă roşie pe unghiile de la picioare şi să nu şi le mai taie deloc: urma să se ocupe el de pedichiura ei. Unghiile exagerat de lungi îl excitau la fel de mult ca şi operaţiunea de tăiere a lor.

Îndrăgostită până peste urechi, hair-stylist-ul meu a acceptat provocarea, în ideea că o femeie trebuie să-şi satisfacă partenerul în pat dacă vrea să-l ţină lângă ea.

După actul sexual propriu-zis, înainte de orgasm, Marius îi lingea degetele de la picioare unul câte unul, apoi lua un cleştişor special şi, cu precizia unui chirurg, îi tăia foarte puţin din unghiile care, lăsate să crească în voie, arătau ca nişte copite. La fiecare unghie scurtată aproape insesizabil, Marius gemea de plăcere.

După ce-i termina aşa-zisa pedichiură, se masturba admirându-şi „opera” şi ejacula. Acum înţelegeam de ce toată vara

Geanina purtase tenişi. M-am gândit că stând opt ore aproape numai în picioare, se simţea comod în ei, deşi nişte sandale fără toc ar fi fost mai potrivite pentru un sezon canicular. Şi dacă mi-ar fi promis cineva un milion de euro, nu aş fi ghicit câtă perversitate ascundea o banală pereche de încălţăminte sport.

Luni de zile, Geanina a fost un coechipier docil în acest joc sexual deviat de la normalitate. Deşi unghiile Geaninei, neglijate de atâta vreme, se încarnaseră şi o dureau degetele, de dragul iubitului ei suporta cu stoicism acest chin.

Într-o dimineaţă răcoroasă de toamnă, a făcut însă un gest nechibzuit care a fost deznodământul relaţiei cu bărbatul pe care-l iubea şi pe care-l dorea în viaţa ei, indiferent de compromisuri. Geanina se pregătea să plece la un curs de coafură, iar pentru că voia să fie o apariţie elegantă, s-a decis să poarte fustă. Când şi-a pus dresul lycra pe ea, ciorapii s-au rupt din cauza unghiilor nefiresc de lungi. Avea un dres de rezervă, dar şi acesta a cedat sub forţa

exercitată de aliatele sexuale ale iubitului său. Unghiile au străpuns cu ură ciorapii fini. Erau o pradă uşoară pentru „ghearele” nemiloase, care dobândiseră în timp putere. Geanina s-a enervat şi, fără să se gândească la consecinţe, a luat acelaşi cleştişor de pedichiură, pe care-l folosea şi Marius în timp ce făceau amor, şi l-a înfipt cu furie în propriile unghii.

Fiecare unghie „executată” o făcea să suspine de durere, dar nu s-a oprit până nu le-a biruit pe toate zece. La final, s-a simţit uşurată.

— O să îi spun că am fost la doctor pentru că aveam dureri şi m-a sfătuit să le tai imediat, şi-a pregătit Geanina apărarea în faţa prietenului ei, pe care-l aştepta la ea în acea seară.

Erau încă la preludiu când Marius a remarcat gestul de trădare al iubitei sale. Îi săruta gleznele când privirea i s-a oprit asupra unghiilor.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o el, săgetându-o cu nişte ochi de câine turbat.

— Le-am tăiat, Marius. Am uitat să îţi spun. Am fost azi la o consultaţie, iar doctorul mi-a spus că dacă nu le tai, risc o micoză gravă, l-a minţit Geanina.

— Eşti o idioată!

Marius s-a ridicat brusc din pat, s-a îmbrăcat şi a dat să plece.

— Iubi, unde te duci? l-a întrebat ea, goală şi descumpănită, din uşa dormitorului.

— Nu te priveşte. Consideră că relaţia noastră s-a încheiat aici. Urăsc tâmpitele ca tine. Credeai că mă prosteşti?

— Marius, dar mă dureau îngrozitor degetele...

— Vai, căpătase vulpea rană, a ironizat-o el.

— Uite, promit că le las să crească din nou, a încercat Geanina un şiretlic.

— Bine, până atunci, eu mă uşchesc. În acest moment, mi s-a tăiat de tine, vacă proastă ce eşti!

Marius a trântit uşa în urma lui, continuând s-o jignească pe amica mea în timp ce cobora scările.

— Ce pretenţii să ai de la o vacă? l-a auzit Geanina întrebându-se retoric. Apoi, vocea lui s-a stins.

Geanina era înmărmurită. Ar fi vrut să fugă după el şi să-i ceară iertare. Fusese însă atât de dur încât şi-a dat seama că nu avea şanse de a-l întoarce din drum. Sub presiunea disperării, a găsit o soluţie prin care spera să-şi salveze relaţia. A doua zi, avea să îşi pună unghii false la picioare.

— Nu sunt cam lungi, Geanina? a întrebat-o colega ei pedichiuristă.

— Mie aşa îmi plac. Fiecare cu păsărica lui, i-a tăiat-o scurt.

Nu a mai avut răbdare şi i-a trimis sms lui Marius înainte ca procedura de aplicare a unghiilor să se fi încheiat. „Iubi, am o surpriză pentru tine diseară. Sună-mă, te rog!” Deşi nu i-a răspuns, a insistat.

„Am nişte unghiuţe care te vor da pe spate, crede-mă. Sunt false, dar atât de lungi şi sexy... Hhmmm!”, a fost al doilea mesaj, care ar fi trebuit să-l convingă pe Marius să revină la femeia care îi

satisfăcuse, fără să protesteze niciodată, fetişul sexual.

„Fac ceva pe unghiile tale false. Mie îmi plac alea naturale. Scuteşte-mă!”

— Ştii ce? Cred că ai dreptate. Trebuie să le mai scurtezi! i-a spus Geanina colegei sale, după ce a înţeles că Marius nu o mai voia.

Blestema în sinea ei ziua în care îşi tăiase unghiile. Ar fi vrut să le poată lipi la loc cu Superglue şi probabil ar fi încercat s-o facă dacă n-ar fi apucat să le arunce la gunoi.

Iubirea obsesivă te poate împinge spre sinucidere mentală. Dragostea pentru Marius îi neutralizase Geaninei capacitatea de a mai gândi limpede. Nu îşi dădea seama că acest bărbat avea o deviaţie de comportament sexual, la care ea devenise complice. După despărţirea de el, Geanina şi-a revenit mai repede decât aş fi bănuit. Peste două luni, când părul meu s-a răzvrătit iar, l-am dus din nou la singurul hair-stylist care-l putea ţine sub control. Atunci am aflat că Geanina trăia o poveste de dragoste cu patronul salonului unde

lucra, un bărbat chipeş, respectabil şi... fără fetişuri sexuale. Cel puţin aşa mi-a spus ea.

La concurenţă cu o... lady

printre căţeluşele din cartier. La fiecare
Dplimbare în acă viaţa mea amoroasă
scârţâia, Puffy făcea furori
jurul blocului, bichonul meu frângea inimile patrupedelor de sex feminin din vecinătate. Devenisem un pic invidioasă pe succesul lui Puffy. Până şi maidanezele îi căutau compania.

Într-una din seri, după ce Puffy şi-a făcut nevoile, s-a întors la mine dând din coadă şi însoţit de o femelă bichon, albă, foarte bine îngrijită şi la fel de drăgăstoasă ca şi el. Căţeluşa a început să sară pe mine, iar când m-am aplecat s-o mângâi, m-a lins pe faţă, fericită că îi acord atenţie.

— Lady, vino aici! Unde umbli, măi fetiţă? am auzit o voce de bărbat în spatele meu.

Un tip de vreo 30 şi ceva de ani s-a apropiat de căţeluşa Albă-ca-Zăpada şi i-a pus lesa.

— Bună seara! Sper că Lady nu v-a deranjat cu nimic. Aşa e ea, mai zăpăcită, mi s-a adresat stăpânul căţeluşei.

— Nu vă faceţi probleme. Este chiar foarte drăgălaşă. Câţi ani are?

— Trei ani. O am de când abia făcuse ochi.

— Să vă trăiască! Puffy este bătrânel, are opt ani, dar se ţine bine. Şi-acum aleargă fetele după el, am glumit eu.

Aşa am intrat în vorbă cu Cătălin, proprietarul lui Lady şi vecinul meu din blocul de vizavi, dar pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Pesemne că aveam program diferit de plimbare a patrupedelor. Dintr-una în alta, m-a invitat la o cafea. Invitaţia m-a luat pe nepregătite, fără să am timp să-mi dau seama dacă tipul îmi plăcea sau nu.

Un bărbat comun, Cătălin nu impresiona prin nimic. Vorbea cam mult şi o făcea de parcă i-ar fi fost lene să deschidă toată gura. Mai mult intuiam ce spunea decât înţelegeam. Şi totuşi, am acceptat să ies cu

el în seara următoare. În jur de ora 19:00, vecinul meu a venit să mă ia cu maşina, un Audi destul de nou. Lady se lăfăia pe bancheta din spate.

— Ai luat-o şi pe Lady? am fost eu surprinsă de prezenţa căţeluşei.

— Da, o iau tot timpul cu mine.

— Şi la muncă?

— Da, o las în maşină şi mai trec din când în când pe la ea să văd ce face.

— O iei şi când mergi la cumpărături?

— Da.

— Şi în vizite?

— Da. Nu e obişnuită să stea singură în casă.

Mi s-a părut un pic deplasat să-ţi cari căţelul după tine toată ziua, ca şi cum ar fi fost un breloc de chei. În timp ce reflectam asupra acestui obicei curios pentru mine, deşi eram iubitoare de animale şi aveam şi eu câine, am auzit un zornăit strident.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat pe Cătălin.

— E clopoţelul lui Lady. I l-am pus să am mereu controlul asupra ei.

Nu îmi trecuse niciodată prin cap să-i cumpăr şi eu un clopoţel lui Puffy, la fel cum nu mă gândisem să-mi fac din patrupedul meu un companion permanent.

Dintr-o săritură, Lady a ajuns în braţele stăpânului său, iar dintr-a doua, s-a aplecat pe geam şi a fost la un pas să zboare din Audi. Cătălin tocmai luase o curbă.

— Ai grijăăăă, trage-o înapoi, era să cadă din maşină, am strigat la şofer, îngrijorată de-a dreptul pentru soarta bichonului.

— Nu te panica, e învăţată să stea pe geam, m-a liniştit el, ţinând-o strâns de coadă pe Lady, care părea familiarizată cu un asemenea tratament.

La curba următoare, mi-a stat iar inima-n loc. Căţeluşa a fost din nou cât pe ce să aterizeze din maşină direct pe şoseaua intens circulată la ora aceea.

„Tipul are buba la cap. Biata căţeluşă”, am compătimit-o eu pe Lady, a cărei viaţă nu mi se părea în siguranţă în preajma stăpânului ei, un inconştient din punctul

meu de vedere. Posibilitatea ca micuţa Albă-ca-Zăpada să fie proiectată sub roţile vreunei maşini chiar sub ochii mei mă îngrozea. Am încercat să fac abstracţie de iresponsabilitatea lui Cătălin şi să leg o conversaţie cu el. În scurt timp, s-a ajuns aproape la un monolog. Avea un debit verbal pe care cu greu îl puteam egala, deşi nici eu nu eram o taciturnă. Mi-a vorbit despre maşini, fotbal şi jobul lui de scenograf.

— Eu sunt ziaristă, i-am spus fără să fiu întrebată, dar sperând că va dori să afle amănunte. Nu am reuşit să-i stârnesc curiozitatea.

— Ăştia mici, de la Viitorul Constanţa, merg bine. Hagi are fler. O să ajungă cea mai bună echipă. O să vezi că am dreptate, a continuat el să-mi vorbească despre fotbal, deşi nu mă declarasem vreo microbistă. Din contră, nu mă interesa fotbalul şi habar nu aveam că există o echipă care se numeşte Viitorul Constanţa, patronată de Gheorghe Hagi.

— Nu mă pricep, am încercat să-i atrag atenţia subtil că mă plictisea, dar nu a contat. Cătălin şi-a continuat pronosticurile fotbalistice.

— Becali o să ducă Steaua jos de tot. O să piardă cu 3-0 meciul de duminică.

Nu ştiam cu cine urma să joace Steaua, dar am tăcut. Mi-a fost teamă că o banală întrebare va declanşa un comentariu sportiv şi mai complex.

Spre marea mea uşurare, între timp am ajuns în zona unde se afla cafeneaua. Amplasată în mijlocul unui parc, mi-am dat seama că vecinul meu o luase în calcul şi pe Lady, care putea profita şi ea de această ieşire. Bucuroasă de puţină libertate, a început să zburde prin iarbă şi să socializeze cu alte patrupede. La un moment dat, Lady a dispărut din raza mea vizuală, iar odată cu ea şi stăpânul ei. M-am aşezat pe o bancă, mi-am aprins o ţigară şi l-am sunat. „Abonatul Vodafone nu poate fi contactat”, m-a înştiinţat robotul companiei de telefonie mobilă.

„Abonatul vostru e sărit de pe fix”, m-am răţoit la vocea feminină atât de suavă de la telefon, de parcă ar fi avut vreo vină pentru peripeţia prin care treceam.

M-am regăsit cu Cătălin şi flebeţea lui canină abia peste zece minute, timp în care m-am certat în gând cu mine însămi pentru ideea proastă de a-i accepta invitaţia de a ieşi împreună.

— Lady şi-a făcut un prieten şi am reuşit cu greu s-o recuperez, s-a scuzat el.

— Bine că nu s-a îndrăgostit, că mai beam cafeaua peste două ore, l-am taxat cu o ironie care nu a fost însă sesizată.

Pe aleea care ducea la cafeneaua în aer liber, ne-am mai oprit de câteva ori. Lady a făcut pipi, treaba mare, apoi din nou pipi, iar când să intrăm în local, a agăţat un teckel.

— Eşti o fată frumoasă!

— Mulţumesc! m-am grăbit eu să-i răspund la compliment, ceea ce s-a dovedit o mare greşeală.

Mi-am dat seama cu o secundă prea târziu că vecinul meu i se adresase lui

Lady şi nu mie. Îmi venea să intru în pământ de ruşine, deşi, teoretic, nu ar fi trebuit să îmi pese. Nu aveam nicio îndoială ca era prima şi ultima noastră întâlnire.

— Vino la tati să ţuc fetiţa cuminte, a continuat el să-i vorbească patrupedului, pe care l-a pupat în bot.

Într-un final, am reuşit să trecem pragul cafenelei.

— Ce bei? m-a întrebat partenerul meu.

— Un espresso lung.

— Şi de mâncare ce vrei? Mie mi-e cam foame. Ţie nu?

— Ba îmi este.

— Eu aş lua o pizza. De fapt, nu vrei să comandăm o pizza amândoi? Am mai mâncat aici şi e destul de mare.

Era evident că trebuia să îi accept oferta.

— OK.

— Hai să luăm o pizza quattro stagioni, mie asta îmi place. — OK.

În realitate, nimic nu era OK, ci toate mergeau pe dos. Eram bulversată de

zgârcenia lui şi de toată povestea cu Lady, pe care începusem s-o detest.

În decurs de o oră, cât am stat la terasă, am fost pusă la curent, în ciuda voinţei mele, cu cele mai recente ştiri din lumea fotbalului, cu maşinile nou lansate pe piaţă şi micile plăceri ale lui Lady.

— S-a făcut cam răcoare, nu? Lady, ia vino scumpa mea să mă încălzeşti! Pupă tati iubita lui cuminte şi deşteaptă.

Cătălin şi-a luat în braţe căţeluşa şi a strâns-o la piept cu tandreţe, pupând-o din nou în bot.

— Hai să vezi nişte fotografii cu Lady. Am în telefon sute de poze cu ea. Uite, aici a împlinit un an şi i-am organizat o mică petrecere cu tort şi confetti. Nu a fost mare tărăboi. Am chemat doar câţiva prieteni. Aici eram la mare. Îi place la nebunie să înoate şi să alerge prin nisip. Vai, asta e poza de când i-am făcut primul vaccin! Mititica de ea, ce a mai plâns.

Era clar pentru mine că viaţa acestui bărbat gravita în jurul unui bichon. Mi se părea nefiresc ataşamentul lui faţă de

Lady. Se comporta de parcă îi dăduse întâlnire patrupedului şi nu mie. „Ăsta e zoofil”, am gândit eu, mai în glumă, mai în serios.

Când chelnerul ne-a adus comanda, am avut parte de un moment cel puţin la fel de penibil ca celelalte. Pizza nu era nici pe departe atât de mare cum mă asigurase însoţitorul meu, ci una medie, din care nu se puteau sătura două persoane înfometate. Am luat de complezenţă o bucăţică din ea, apoi am abandonat-o.

— Nu mai mănânci? m-a întrebat el formal.

— Nu. De fapt, nu prea mi-e foame.

Cătălin a devorat toată pizza, adunând grijuliu cu furculiţa şi ingredientele care alunecaseră de pe blat. Voiam să scap cât mai repede de acest ţicnit. La finalul serii de coşmar, i-am spus să-mi şteargă numărul de telefon. Reuşise să mă calce pe nervi. Norocul a făcut să nu ne mai intersectăm prin cartier.

Astfel am marcat încă o experienţă care nu mă încuraja deloc. Trebuia să merg însă mai departe...

consulte horoscopul. Mihaela îşi
Aorganiza întreaga zi în veam o cunoştinţă
care nu pleca de acasă fără să-şi
funcţie de ce-i spuneau astrele. Dacă îi preziceau că va încasa o sumă de bani, îşi scotea salariul de la bancomat, dacă horoscopul prevestea o dispută conjugală, îi căuta motiv de ceartă iubitului ei, iar dacă se anunţa o despărţire, îi dădea papucii fără să stea pe gânduri. La finalul zilei, ajungea la aceeaşi concluzie: prietenii ei astrologi nu o minţeau niciodată, iar lucrurile se întâmplau întotdeauna conform predicţiilor.

Când îi povesteam despre un nou iubit, nu o interesa nimic altceva decât data naşterii.

— Deci tipul e Vărsător. Ăştia nu prea-şi arată sentimentele şi fug de căsătorie, să ştii. Preferă să trăiască în concubinaj chiar şi ani de zile. În plus, înşală la greu. Nu te-ai orientat bine, Laura. Tu fiind în Rac, ar trebui să îţi cauţi un Taur. Aţi face o

pereche perfectă. Sunteţi compatibili pe toate planurile, inclusiv sexual, îmi spunea Mihaela, îndoită că frageda mea relaţie va fi una de durată.

Deşi admiteam că persoanele născute în aceeaşi zodie pot avea unele trăsături de caracter comune, nu citeam horoscopul şi nici nu mă interesa cine cu cine se potriveşte, din punctul de vedere al astrelor. Şi totuşi, sub impulsul unei profunde senzaţii de neîmplinire sufletească, am intrat pe un site de previziuni astrologice. Dacă Mihaela avea cumva dreptate, iar toate eşecurile mele amoroase erau o consecinţă a incompatibilităţii zodiacale? Tocmai citeam că bărbatul şi cu femeia Rac sunt făcuţi unul pentru celălalt şi pot clădi împreună o relaţie armonioasă, când Vonda Shepard m-a adus cu picioarele pe pământ.

„Does he love me?/ I wanna know/ How can I tell if he loves me so?" („Mă iubeşte?/ Vreau să ştiu/ Cum pot să îmi dau seama dacă mă iubeşte?"). Era întrebarea pe care

cântăreaţa şi-o punea de fiecare dată când îmi suna telefonul, care avea ca ringtone melodia mea preferată, „It's in his kiss". — Alo!

— Bună! Ce faci? Te deranjez?

— Nu, deloc. Prin casă, nimic deosebit. Tu?

La telefon era Daniela, una dintre prietenele mele norocoase în dragoste. Îşi găsise jumătatea fără să experimenteze aventuri care să-i submineze încrederea ca femeie.

Avea o relaţie stabilă cu un băiat serios şi de casă, aşa cum căutam şi eu unul de ani de zile. De curând, iubitul ei, Flavius, o ceruse în căsătorie, iar nunta era planificată peste cinci luni.

Ca să-şi impresioneze viitoarea soţie, Flavius a pus la cale un scenariu plin de romantism. Daniela a primit acasă o înştiinţare că are de ridicat personal un colet de la oficiul poştal. În pacheţelul pe care l-a deschis chiar la ieşirea din sediul poştei, a găsit inelul de logodnă. Flavius, care o urmărise, a imortalizat momentul cu

telefonul mobil, apoi i-a oferit un superb buchet de flori de câmp, însoţit de întrebarea clasică „Vrei să fii soţia mea?”. Ca orice femeie care-şi imaginează de copilă ziua în care va îmbrăca rochia de mireasă, Daniela a fost în culmea fericirii.

— Laura, voiam să vorbesc neapărat ceva cu tine. Eşti singură? Nu mai aude nimeni ce vorbim? s-a asigurat prietena mea de confidenţialitatea acestei discuţii.

— Da, sunt singură.

— Mi-ai spus tu odată că ştii un medic ginecolog bun. Mă poţi ajuta cu un număr de contact? m-a întrebat cu o voce care nu exprima nimic.

— Sigur. E doctorul Florin Bădoi, de la Spitalul Universitar, dar lucrează şi la o clinică privată. Probabil că îţi va spune să mergi acolo. Dacă nu sunt indiscretă, ce cauţi la el? Nu-mi spune că o să avem un nepoţel! am făcut eu o glumă, citând o replică dintr-o cunoscută reclamă.

— Nu o să avem niciun nepoţel. În schimb, am o secreţie abundentă şi dubioasă. Vreau să îmi fac nişte analize.

— Aha... Păi mergi la medicul Bădoi şi te va lămuri, chiar este foarte bun, are printre paciente o mulţime de vedete. Să nu fie candidoză. Ai făcut vreun tratament cu antibiotice în ultima vreme?

— Nu. Habar n-am ce poate fi. Nu am mai avut astfel de probleme. Treaba e că am şi dureri când fac sex.

— Nu ştiu ce să-ţi zic. Vezi ce faci şi sună-mă după ce te vede doctorul. Te pup şi îţi ţin pumnii.

— Mersi! Pup şi eu!

După o săptămână, Daniela m-a sunat plângând.

— Ce ai păţit, draga mea? am întrebat-o îngrijorată.

— M-am certat cu animalul ăsta.

Instinctul meu feminin mi-a dat şi de această dată o mână de ajutor. M-am prins imediat că animalul era Flavius.

— Mi-a transmis o boală venerică. Am fost la doctorul pe care mi l-ai recomandat şi mi-am făcut analizele. Ce crezi că am? Gonoree sau blenoragie, cum vrei să-i zici. Ai auzit de boala asta, blenoragie? Se ia

numai prin contact sexual şi poate duce la infertilitate. Cine ştie cu ce curvă s-a culcat javra asta de m-a îmbolnăvit.

— Aoleu! Cum, Doamne iartă-mă? Nu pot să cred. Flavius?

— Da, Flavius. Eu nu m-am culcat cu nimeni altcineva. Eram virgină când ne-am cunoscut.

— Sunt incredibili bărbaţii ăştia. Nu e unul care să nu calce strâmb, dar să-şi pună naibii prezervativ. Câtă inconştienţă! Parcă îşi pierd minţile când se excită.

— Oare câte o mai fi regulat până acum şi eu nu am ştiut? Laura, am anulat şi nunta.

— Hai că nu poţi fi atât de radicală. Sunteţi împreună de atâţia ani. Vei face tratament şi îţi va trece. Sper să înveţe şi el ceva din asta.

— Vorbesc serios. Nu vreau să pornesc cu stângul în căsnicia mea. Nu pot accepta ca soţ un golan care mi-a dat blenoragie. Laura, eu îl castrez pe-ăsta!

— Tu glumeşti, nu-i aşa?

— Ţi se pare că am chef de glume? O s-o fac cu un cuţit mare, cu zimţi, care taie bine. Tranşam cu el carnea de vacă pentru ciorbă, că na, am fost femeie gospodină. Domnul Flavius trebuia să aibă mâncărică bună acasă.

Aşadar, penisul lui Flavius se afla în mare pericol, iar proprietarul infidel nici nu bănuia intenţiile criminale ale prietenei mele. Inspirată probabil de jurnalele care prezentau ştiri ieşite din comun, Daniela îi pusese gând rău bărbăţiei iubitului ei. Nu părea o simplă ameninţare copilărească făcută la nervi, iar asta mă speria. O femeie umilită de bărbatul pe care l-a iubit cu patimă este imprevizibilă şi nu trebuie niciodată subestimată. Va dori să-şi ia revanşa pe măsura înjosirii. Am încercat s-o liniştesc, dar Daniela părea hotărâtă să-şi pună planul în aplicare.

— Să vedem cu ce le-o mai trage el curvelor împuţite pe la care umblă. Îi retez eu scula.

— Daniela, serios, calmează-te!

— Ai să mă vezi la televizor, Laura. Voi ajunge celebră. Hahahaha! s-a lăudat amica mea, trecând de la plâns la un râs isteric.

Convorbirea s-a întrerupt brusc. Nu ştiam ce să fac. Am simţit că Daniela vorbea cât se poate de serios. Am sunat-o imediat pe sora ei mai mică, Alina. I-am povestit pe scurt discuţia cu Daniela şi a rămas să preia ea frâiele acestei poveşti complicate şi primejdioase.

Daniela a fost internată de urgenţă la secţia de psihiatrie a unui spital bucureştean. Am aflat de la Alina că i se administrau sedative puternice şi era ţinută permanent sub supraveghere.
Medicii erau însă optimişti. În cel mult două luni, se putea întoarce acasă.

Deşi era singurul vinovat de starea jalnică în care se afla prietena mea, Flavius nu a fost s-o viziteze nici măcar o dată la spital. La două săptămâni de la scandalul uriaş care-i luase minţile Danielei, s-a cuplat oficial cu cea care-l îmbolnăvise de gonoree.

aveam tabieturile mele, pe care le Crespectam cu ând ajungeam la birou, până să mă apuc de treabă,
stricteţe. Îmi luam de la automatul de cafea un espresso, pe care îl savuram alături de o ţigară, la fumoar, apoi răsfoiam presa. Tocmai citeam ziarele din ziua respectivă când Lucian, un coleg de la secţia Investigaţii, a venit precipitat la biroul meu.

— Frumuşico, tu ţineai legătura cu Istvan Szabo, producătorul de filme XXX, nu?

— Da, de ce?

— Dă-mi şi mie, te rog, numărul lui de telefon!

— Şi de ce eşti, mă rog, aşa de agitat?

— O actriţă de filme porno a fost găsită spânzurată în camera unui hotel. E posibil ca Istvan să o cunoască, să fi lucrat pentru el.

— OK. Uite numărul. Îi poţi spune că îl suni din partea mea.

— Thanks! mi-a mulţumit Lucian în engleză, bucuros că acum avea un punct de plecare în ancheta jurnalistică de care se ocupa.

Eu şi Lucian eram colegi de patru ani de zile. Dacă profesional mă puteam baza pe el la nevoie, ca bărbat mă lăsa indiferentă. Era un tip de-o vârstă cu mine, şters, şaten, cu ochi căprui, inexpresivi, nu foarte înalt şi care se îmbrăca total aiurea, din punctul meu de vedere. Ba mai mult, nu avea carnet de şofer şi locuia cu părinţii. Cuminţenia lui exagerată nu mi se părea un atu, ci un dezavantaj pentru un bărbat, dar mai ales pentru un jurnalist. Culmea era că îşi făcea treaba foarte bine, fiind apreciat de superiori. Eu însămi îl admiram şi îi recunoşteam meritele.

Lucian făcuse o pasiune pentru mine, iar asta nu mai era un secret pentru nimeni. Mai toţi colegii noştri îl luau peste picior, ştiind că mă place. Cu toate acestea, nu a încercat niciodată să facă vreun pas care ne-ar fi putut apropia. Chiar dacă nu era nici pe departe genul meu de bărbat,

pasivitatea lui mă enerva şi mă determina să-l dispreţuiesc. Mi se părea un mototol, motiv pentru care îl bumbăceam verbal ori de câte ori aveam ocazia. Cea mai mare plăcere a mea era să-l fac de râs de faţă cu alţi colegi. Mă jucam cu el aşa cum face o mâţă cu un puişor de găină, iar când rănile începeau să sângereze, îi dădeam o replică de graţie, cât să mă asigur că nu mai mişcă.

— Lucian, ne plictiseşti cu poveşti de doi lei. Mai bine întoarce-te la articolele tale, în scris parcă te exprimi ceva mai bine, îl luam peste picior la fumoar, înainte să-mi sting ţigara şi să plec.

Se înroşea ca racul şi încerca timid să-mi contracareze răutatea, dar fără sorţi de izbândă. Nu mă întrecea nimeni la ironii usturătoare.

— Laura, ce i-ai făcut lui Lucian? Săracul, te soarbe din ochi de fiecare dată când e prin preajma ta, a fost una dintre multele remarci ale colegelor mele.

— Nu i-am facut, dragă, nimic. Nu merită efortul să mă deranjez să-i fac ceva, nu

ratam eu o nouă ocazie de a-l jigni, chiar şi indirect.

Cu toată maliţiozitatea de care dădeam dovadă în relaţia colegială cu el, Lucian se purta frumos cu mine. Mă ajuta când îi ceream sprijinul şi mă alinta „Frumuşica”. Orice femeie s-ar fi simţit măgulită de acest apelativ, şi aceeaşi senzaţie o aveam şi eu, chiar dacă venea din partea unui bărbat care nu mă atrăgea.

Într-o zi, Lucian m-a adăugat în lista lui de Messenger. Nu ştiu de unde-mi aflase ID-ul, dar nici nu era greu. Foloseam acest mijloc de comunicare în relaţia cu mulţi colegi.

— Bună, Laura!

— Bună! Ce vrei? l-am repezit din prima.

— Ce faci?

— Am treabă şi mă reţii. Altceva?

— Scuze dacă te-am deranjat!

— Da, m-ai deranjat. Hai, pa!

Nu i-am dat nici măcar o şansă. Până şi orgoliul meu feminin se plictisise să tot aştepte o iniţiativă concretă din partea lui.

Cu toate acestea, odată ce şi-a primit şi virtual umilinţa de rigoare, colegul meu m-a contactat şi a doua oară, de data asta cu ceva mai multă fermitate, atitudine care m-a surprins.

— Bună, Laura! Ştiu că te deranjez, că te plictisesc, că te şi enervez probabil, de aceea nu te voi reţine prea mult. Vreau să te invit la o cafea, ce zici?

— Tu eşti beat?

— Da, normal. Am băut ca să prind curaj să invit în oraş o femeie frumoasă. Deci am circumstanţe atenuante.

„Cred că ai băut gaz”, mi-am spus, debusolată în aşa măsură de îndrăzneala lui încât am consimţit să ne vedem în afara orelor de program.

Cincisprezece minute! Atât i-a luat lui Lucian să-mi schimbe radical părerea despre el. Pămpălăul de la serviciu s-a prefăcut sub privirea mea înmărmurită într-un tip matur, plin de umor, cu obiective precise şi o gândire sănătoasă. Filosofia lui de viaţă coincidea cu a mea, iar asta m-a determinat să îl privesc diferit de

cum o făcusem până atunci. M-am uitat mai atent la el. Avea o sclipire inteligentă în ochii de un căprui intens şi aerul unui bărbat stăpân pe el. Cu un har aparte de a povesti, îl ascultam fascinată. Din când în când, istorisirile lui mă făceau să izbucnesc în râs. Mă simţeam extraordinar şi nu mi-am dat seama cum au trecut trei ore.

După o lungă perioadă de acalmie, în stomacul meu era agitaţie mare. Fluturaşii mei reveneau la viaţă, mai săltăreţi ca niciodată. Dădeau din aripioare voioşi, bucurându-se odată cu mine de un nou anotimp. Era primăvară în viaţa mea.

Lucian mă cucerise. În sufletul meu se născuse un sentiment inexplicabil că între noi doi nu va fi doar o simplă aventură. Şi nu m-am înşelat. După două luni, ne-am mutat împreună. Lucian mă respecta, mă răsfăţa, făcea dragoste şi nu sex, îmi dădea încredere în mine şi convingerea că împreună putem muta şi munţii din loc. Nu mă deranja deloc să fiu şoferul lui personal. Un bucătar de

excepţie, ne împărţisem în mod egal sarcinile casei. Eu făceam curăţenie, iar el gătea. La cât era de talentat, ar fi fost şi păcat să lase bucătăria pe mâna mea. În afară de ciorbă, nu prea ştiam să mai fac mare lucru, iar el mă tachina cu drag pe tema nepriceperii mele.

— Frumuşico, nu eşti bună de nevastă. Păi tu vrei să-ţi ţii bărbatul numai pe ciorbă? Face alergie în câteva luni şi îl ai pe conştiinţă pe urmă.

— Dragul meu, bine că eşti tu deştept! mă prefăceam supărată.

Ştiam că primesc un sărut ori de câte ori mă bosumflam. Iubeam şi eram iubită. Uneori, mă speria dragostea lui atât de pătimaşă, pe care şi-o exprima fără rezerve. Devenisem dependentă de ea şi îmi era frică să nu o pierd. Insuccesele în amor îmi lăsaseră temeri şi cicatrice urâte în suflet.

Legătura noastră s-a maturizat de la o lună la alta. După un an, nu mai aveam nicio îndoială: Lucian era bărbatul pe care-l visasem cu ochii deschişi atâţia şi

atâţia ani de zile. L-am căutat cu înverşunare pretutindeni: în cluburi, la restaurante, la benzinării, la mall, în trafic, chiar şi peste mări şi ţări...

Nu mi-am închipuit niciodată că inima mea suferea de o afecţiune oculară: hipermetropie. Puteam vedea clar bărbaţii aflaţi la distanţă, dar aveam dificultăţi în focalizarea celor din apropierea mea. Această boală mi-a furat patru ani de fericire, în care l-am ignorat pe Lucian. Un banal control oftalmologic m-ar fi scutit de multe frământări şi decepţii.

Eu şi Lucian ne întâlneam destul de rar la birou. Făceam multă muncă de teren, iar atunci când se întâmpla să fim amândoi în redacţie, nu aveam timp de vorbă. Abia seara, acasă, analizam împreună radiografia zilei pe care o încheiasem.

Într-o după-amiază, am ajuns la redacţie înaintea lui. Mi-am aruncat geanta la întâmplare şi am vrut să mă reped spre automatul de cafea. Un plic

alb, asemănător cu cele în care se pun invitaţiile de nuntă, mi-a atras atenţia. Nu îmi aminteam de nicio cunoştinţă care să mă fi anunţat că urmează să se căsătorească. Curioasă, l-am deschis, iar înăuntru am găsit, într-adevăr, o invitaţie la nuntă.

„Laura şi Lucian s-au hotărât să-şi unească destinele şi vă aşteaptă să le fiţi alături în cel mai important moment al vieţii lor. Cununia civilă şi ceremonia religioasă vor avea loc la o dată pe care o veţi afla în curând.”

Aşadar, tocmai primisem o invitaţie cu totul originală la propria mea nuntă. Un bărbat mă cerea şi pe mine de soţie. Urma să devin, în sfârşit, o doamnă. Doamna Laura Sima.

Reciteam textul invitaţiei pentru a cincea oară, când Lucian mi-a trimis un sms. „Cererea oficială şi inelul le vei primi diseară, acasă. Te iubesc mult, mult!”

„Şi eu te iubesc la fel de mult!” a fost mesajul scurt pe care i l-am trimis şi care nu recompensa câtuşi de puţin surpriza

lui. Nu era o noutate faptul că îl iubesc. Aştepta să-i confirm ştirea că ne vom căsători, dar nu am făcut-o.

Eu, cetăţeana Muşat Laura, nu voiam să accept de bunăvoie şi nesilită de nimeni să-l iau în căsătorie pe cetăţeanul Sima Lucian! Nu aveam nevoie ca un ofiţer al Stării Civile să-mi confirme dragostea pe care mi-o purta.

Tocmai pentru că mă iubea, Lucian mi-a respectat decizia neaşteptată, dar m-a pus să-i fac o promisiune.

— Când vom fi trei, ne vom oficializa relaţia. Da, Frumuşico?

— Daaaa, mototolul meu iubit. Facem nunta şi botezul în aceeaşi zi, ieşim şi noi mai ieftin, l-am asigurat eu, râzând, în timp ce-i călcam o cămaşă.

— Ţi-am spus cât de bine îţi stă în această superbă rochiţă albastră?

— Dragul meu, iubirea te îmbracă în cele mai frumoase haine...

Dacă vrei să afli cum va continua relaţia dintre Laura şi Lucian, dar şi alte experienţe trăite de prietenele lor, intră pe www.confidenteleuneifete.ro
Tot aici vedetele îţi povestesc fără perdea despre iubirile lor secrete, un renumit psiholog îţi va explica mecanismul după care acţionează sexul opus şi vei descoperi cele mai nebănuite arme ale seducţiei.

Cuprins

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România.

COMENZI – CARTEA PRIN POŞTĂ

EDITURA PARALELA 45
Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 130 Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444
0721 247 918

Tel./fax: E-mail: sau accesaţi 0248 214 533**comenzi@edituraparalela45.ro** **www.edituraparalela45.ro**; 0248 631 439; 0248 631 492.

Tiparul executat la *Graficprint*
www.graficprint.eu e-mail: comenzi@graficprint.eu